

轉法輪法解

Chuyển Pháp Luân Pháp giải

李洪志

Lý Hồng Chí

Cuốn “Pháp giải” là lúc mới đầu truyền Pháp, là Pháp giải tương đối nông cạn giải đáp nhắm vào học viên mới, về tầng thứ có tính cuộc hạn, cho nên chỉ dành cho học viên mới dùng làm tham khảo.

Lý Hồng Chí

Ngày 16 tháng 7 năm 1997

MỤC LỤC

Giảng Pháp trong buổi ra mắt cuốn “Chuyển Pháp Luân” tại Bắc Kinh	1
Trả lời câu hỏi tại buổi giảng Pháp tại Trường Xuân.....	25
Trả lời câu hỏi tại buổi giảng Pháp tại Trịnh Châu.....	30
Trả lời câu hỏi tại buổi giảng Pháp tại Tế Nam.....	41
Trả lời câu hỏi trong buổi giảng Pháp tại Diên Cát.....	57
Trả lời câu hỏi tại buổi giảng Pháp tại Quảng Châu.....	77

Giảng Pháp trong buổi ra mắt cuốn “Chuyển Pháp Luân” tại Bắc Kinh

Lý Hồng Chí
Ngày 04 tháng 01 năm 1995

Trước tiên xin chúc mừng năm mới mọi người!

Trong số chúng ta ngồi đây có một số là học viên cũ, một số vẫn là những người chưa từng tham gia lớp học, nhưng đã có nhận thức nhất định đối với Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta. Vừa rồi nhân viên công tác đã làm tổng kết những công tác năm 1994 của Pháp Luân Đại Pháp. Những vấn đề tồn tại cũng đã giảng một cách đại thể rồi, những việc chưa tốt, chúng ta sẽ cải tiến trong công tác từ nay về sau, trong kiến thiết Đại Pháp. Hiện nay, nhìn từ toàn bộ hình thể phát triển của công pháp chúng ta, cho thấy xu hướng mở rộng rất nhanh chóng, ảnh hưởng càng ngày càng lớn, lên theo đường thẳng, tốc độ truyền đi nhanh phi thường. Bởi vì từ lúc tôi bắt đầu truyền công cho đến nay, cũng bất quá thời gian chỉ mới hơn hai năm. Mà lúc đầu giảng Pháp là dựa vào hình thức khí công tầng thấp chữa bệnh khỏe người để truyền, bởi vì phải để mọi người có một quá trình nhận thức. Khi vừa mới xuất hiện, tôi nói rằng mục đích tôi xuất hiện, chính là truyền công lên cao tầng, đưa người lên cao tầng, những điều tu luyện trên cao tầng thật sự này chưa hề có ai giảng. Đương nhiên, ban đầu chúng ta vẫn là dựa vào hình thức thấp là khí công này để truyền, mục đích là để mọi người có một quá trình nhận thức trước đã. Đặc biệt là một năm gần đây, về cơ bản tôi chính là đang giảng Pháp rồi, cho nên học viên chúng ta đều biết, tầng thứ mà tôi nói khá cao, vấn đề được giảng đều là những điều người khác giảng không nổi, đã nói đến vấn đề tu luyện chân chính, tu luyện như thế nào rồi. Vì phương pháp tu luyện cũng nhiều, đã phổ cập bảy nhiều năm, nó thực sự có một vấn đề là để cao như thế nào, chứ vị chỉ dừng lại ở lý luận ban đầu thì cũng không được. Trước đây có rất nhiều người luyện công không chú trọng tu luyện tâm tính, không trọng đức, nên đã làm thành tương đối loạn.

Chúng ta là Đại Pháp Phật gia, nên chúng ta giảng Lý của Phật gia. Phật Thích Ca Mâu Ni đã từng giảng, rằng thời mạt Pháp sẽ có ma xuất hiện, gây họa làm loạn xã hội người thường chúng ta. Thực ra Ông giảng không chỉ là nói trong chùa có ma đến phá hoại Pháp của Ông, không chỉ là tầng ý nghĩa ấy, mà còn giảng một Lý rất phổ biến, rất lớn. Mọi người nghĩ xem, thời kỳ hiện nay, tiêu chuẩn đạo đức của con người đã sa đọa đến bước này, mâu thuẫn giữa người với người đã gay gắt đến mức này, chỉ chạy theo lợi, vì tiền, người ta việc gì cũng dám làm, đạo đức thế gian trượt xuống hàng ngày. Hiện nay quan hệ giữa người với người rất căng thẳng. Hơn nữa tiêu chuẩn đạo đức cũng rất bại hoại, nào là đồng tính luyến ái, giải phóng tình dục, nào là hút hít ma túy, nào là xã hội đen, loạn bát nháo, cái gì cũng có, trong hay ngoài nước đều như nhau. Những người Trung Quốc lớn tuổi, những người cao tuổi còn có một chút quan niệm đạo đức, đang duy trì cục diện của xã hội này. Ở phương Tây họ là giảng ‘văn minh’, cho nên văn minh trên bề mặt của họ cũng có thể duy trì [cục diện] một đoạn thời gian. Nhưng thế hệ trẻ, đặc biệt là người Trung Quốc chúng ta cũng vậy, thế hệ trẻ hoàn toàn không còn đạo đức nào đáng nói. Mọi người nghĩ xem, cứ phát triển tiếp thế này thì còn không nguy hiểm sao?

Có rất nhiều đại sư, rất nhiều nhà dự ngôn đã nói rồi, nhân loại sắp xuất hiện kiếp nạn cũng vậy, ma nạn cũng vậy, bất kể họ nói thế nào, nhưng mọi người thử nhìn xem, nếu xã

hội này cứ phát triển tiếp thế này thì chẳng nguy hiểm sao? Vật cực tất phản! Cứ phát triển thế này, chư vị nói xem người ở bước tiếp theo sẽ như thế nào? Tôi truyền điều này ra, từ tầng thứ cao có thể chỉ đạo con người tu luyện; còn từ tầng thứ thấp có thể chỉ đạo người ta làm người như thế nào. Xác thực Nó có thể khởi được tác dụng như vậy, thế nên rất nhiều học viên chúng ta đều muốn học, đều theo học, cho rằng rất tốt. Bởi vì Pháp chân chính truyền ra thì Nó có thể độ nhân, hơn nữa học viên cảm thụ rất sâu. Không chỉ là từ lý tính, [mà] từ thân thể chư vị, từ tổ chất, từ tiêu chuẩn đạo đức, đều phát sinh biến hóa rất lớn, nên mới có thể tạo ra ảnh hưởng lớn thế này. Đại Pháp này của chúng tôi không giống với những công pháp thông thường, chúng tôi là thực sự truyền lên cao tầng.

Hiện nay ngoài xã hội có rất nhiều công nhân nhà máy sau khi học, đã cải biến diện mạo tinh thần của cả nhà máy. Người ta đã minh bạch ra làm người thế nào, trọng đức thế nào, thế thì nó cũng có thể chuyển hóa thành năng suất. Nhân tâm đều hướng thiện, làm tốt công việc, chư vị muốn làm một người tu luyện tốt, thì chư vị phải từ cơ bản đi lên, trước tiên chư vị phải làm một người tốt. Người tốt ở đâu đâu cũng phải thể hiện là một người tốt, như vậy lãnh đạo giao công việc, chư vị phải hoàn thành nó thật tốt, vì chư vị là tận nghĩa vụ với xã hội, tất nhiên sẽ khởi được một tác dụng thúc đẩy. Vì tôi truyền công lên tầng thứ cao, điều tôi giảng là Pháp truyền lên tầng thứ cao, là có thể chỉ đạo người ta tu luyện lên tầng thứ cao, thậm chí là tu luyện đến cảnh giới cao hơn nữa.

Mà chư vị bảo tôi không muốn tu luyện lên tầng thứ cao, hoặc là người thường một khi được biết đến cái Lý này, thì họ sẽ phát hiện ra rằng họ làm người cũng cần chiều theo cái Lý này mà làm. Bởi vì bất kể tiêu chuẩn đạo đức nhân loại trượt xuống ranh giới nguy hiểm nào, nhưng Lý này của vũ trụ, Nó là bất biến. Vì Lý của vũ trụ này là bất biến, nên mới có thể nhìn ra đạo đức của nhân loại đã trượt dốc. Nếu Nó cũng biến đổi rồi, thì sẽ không nhìn thấy đạo đức của nhân loại trượt dốc. Tôi giảng rằng đạo đức của nhân loại trượt xuống đến bước này, rất nhiều người vẫn không hiểu lắm. Nhất là những người tham gia lớp học, thông thường một hai ngày đầu, đối với vấn đề tôi giảng họ không hiểu lắm, đợi sau khi lớp học ấy kết thúc, họ quay đầu lại nhìn xã hội người thường, thì họ sẽ minh bạch hết. Chư vị ở trong dòng chảy lớn này chư vị thể ngộ không ra, chư vị còn cảm thấy mình hơn người khác. Một khi tư tưởng của chư vị lập tức thăng hoa lên, chư vị quay đầu nhìn lại, chư vị mới phát hiện ra tình trạng nguy hiểm của nó. Bởi vì Đại Pháp có thể có lực lượng như vậy, có thể khởi được tác dụng như vậy. Mặc dù đã đến bước này, nhưng con người vẫn là có Thiện tâm, vẫn là còn Phật tính, nên chư vị chỉ khẽ nói thì họ minh bạch. Rất nhiều người vẫn muốn hướng Thiện, muốn học, tất nhiên còn có rất nhiều người căn cơ tốt còn muốn tu luyện lên cao hơn, bởi vậy mới có thể khiến cho công pháp này của chúng ta tạo nên xu thế như thế này trong quá trình truyền bá.

Mấy năm trước, vì có một số người nào đó nhắm mắt mà phản đối khí công, ôm giữ thái độ phủ định hết thảy mà phản đối, khiến cho khí công đi xuống đáy. Hai năm trước lại xuất hiện một số tình huống khá [náo] nhiệt, mặc dù không còn nóng như trước đây, nhưng cũng rất nóng. Gần đây lại lặng xuống rồi. Lặng xuống không phải là vì có ai phản đối nó, có ai phê bình nó, hay là sử dụng thủ đoạn hành chính nào đó để khiến nó lặng xuống, mà là người ta đều có thể bình tĩnh mà suy xét suy xét, đâu là thật? Đâu là giả? Đâu là lừa người, hại người? Người ta đều đang suy xét những vấn đề này, đã có thể bình tĩnh đối đãi, thì mới xuất hiện hình thế này. Vậy nên có rất nhiều khí công giả không còn thị trường nữa, chúng không mở được lớp, không lừa được tiền nữa. Đương nhiên tôi đã đi rất nhiều nơi truyền công, rất nhiều lãnh đạo các hội nghiên cứu khoa học khí công, hội nghiên cứu nhân thể ở các địa phương đều nói với tôi chuyện thế này: Hiện nay lớp khí công ở các nơi đều không mở được, hơn nữa chiêu sinh rất khó khăn, toàn bộ khí công đều đang trượt xuống. Nhưng duy chỉ có Pháp Luân Đại Pháp đang thăng lên theo đường thẳng, hơn nữa phát triển vô cùng tấn tốc. Tất nhiên đây là lời người khác nói, tôi chỉ nói ý như vậy. Tương lai

có thể còn phát triển nhanh hơn, tấn tốc hơn, điều này tôi đã biết trước khi tôi xuất sơn, tương lai sẽ xuất hiện trạng thái gì tôi cũng biết, tôi cũng hết sức rõ ràng.

Nói tóm lại, Pháp Luân Đại Pháp chúng tôi xác thực là trong quá trình truyền Pháp, với nguyên tắc chịu trách nhiệm với học viên, chịu trách nhiệm với xã hội, nên chúng tôi mới thu được hiệu quả tốt thế này. Vừa rồi tôi nói một cách đơn giản về hình thể phát triển của Pháp Luân Đại Pháp chúng ta. Ở đây còn có rất nhiều học viên mới, có thể vẫn cảm thấy không hiểu lắm. Rất nhiều học viên vẫn muốn nghe tôi giảng thêm về tình hình của Pháp Luân Đại Pháp và giảng Pháp chút nữa. Ở đây có một số học viên mới, tôi cũng có thể lợi dụng thời gian này giới thiệu một chút cho mọi người về Pháp Luân Đại Pháp. Đồng thời tôi cũng có thể giảng một cách đơn giản cho mọi người về một vài Pháp lý trong tu luyện.

Mọi người biết rằng, luyện công ở tầng thứ chữa bệnh khỏe người này, là giảng lấy sở trường của các gia. Vì mọi người đều muốn luyện công, rèn luyện thân thể để chữa hết bệnh, nói rằng lấy sở trường của các gia, lấy thứ của ai đó để chữa khỏi bệnh thì sao không được? Quay đầu làm một người thường, thì nó không vấn đề gì. Tôi đã giảng rằng tầng thứ khác nhau có tồn tại Pháp khác nhau, Pháp ở tầng thứ khác nhau đối với người tu luyện tại tầng thứ khác nhau có ước thúc khác nhau, yêu cầu khác nhau. Người thường chính là ở trên tầng diện người thường này, vậy trong tầng diện người thường này, thì giảng rằng có thể lấy sở trường của các gia để làm cho thân thể khỏe mạnh, thì không vấn đề gì. Thế thì, thực ra cái khí công này nó không chỉ là thứ chữa bệnh khỏe người, nó vốn dĩ chính là tu luyện, bởi vì vì để phù hợp với ý thức tư tưởng của người hiện đại, dễ tiếp thu, không dễ bị chụp mũ, người ta mới đặt ra cái tên cho nó là gọi là ‘khí công’. Trong thời kỳ giữa và sau “Đại Cách mạng văn hóa”, đã bắt đầu phát triển, và đi vào cao trào, khi đó nếu chư vị gọi nó bằng cái tên nguyên gốc, có lẽ chư vị sẽ bị phê phán. Cho dù chư vị muốn làm việc tốt, muốn chữa bệnh khỏe người cho quảng đại quần chúng, có một thân thể khỏe mạnh cũng không được, bởi vì cực tả mà. Nên người ta không gọi nó bằng cái tên nguyên gốc, mà gọi nó một cách khái quát là khí công. Đương nhiên khí công là có sự phân chia môn phái, dù sao thì phương pháp tu luyện của mỗi môn mỗi phái đều không giống nhau, cho nên xuất hiện công này, công nọ, đều ẩn đi cái tên nguyên gốc, khí công chính là bắt đầu được gọi như vậy.

Khí công này là những điều về tu luyện, kể cả phương pháp tu luyện trong tôn giáo cũng là một trong những phương pháp tu luyện. Đã là một phương pháp tu luyện, thì nó không chỉ đơn thuần là chữa bệnh khỏe người nữa, bởi vì nó phải đạt đến một cảnh giới rất cao thâm, chư vị nghĩ xem thứ đó nếu lấy ra để chữa bệnh khỏe người cho con người, đương nhiên là có thể hiển thị ra hiệu quả kỳ diệu. Nhưng có một điểm, tại sao có rất nhiều người luyện công mà họ không khỏi bệnh? Tại sao có rất nhiều người luyện công mà họ không tăng công? Bởi vì khí công là tu luyện. Mà những điều tu luyện không phải là thể thao nơi người thường, kỹ năng nơi người thường, hình thức hoạt động thể dục nơi người thường, nó là siêu thường. Vậy thì đã là điều siêu thường, muốn dùng biện pháp siêu thường này để làm cho thân thể chư vị khỏe mạnh, chư vị muốn dùng biện pháp siêu thường để đạt đến một cảnh giới cao thâm, thế thì điều siêu thường này phải chăng là phải có một lý siêu thường để chỉ đạo? Thế thì lý siêu thường, thực tế nó chính là khởi một tác dụng chỉ đạo và ước thúc, cũng tức là nói nó là điều vượt khỏi tầng diện người thường, chư vị ắt phải chiều theo yêu cầu của lý siêu thường mà làm. Những thứ ở tầng thứ người thường này, chư vị có thể bỏ chút sức lao động, tiêu chút tiền, là chư vị có thể mua được, hoặc là chư vị phó xuất nhiều sức lao động hơn chút, giống như kỹ năng của người thường là chư vị đạt được. Nhưng tu luyện thì không được, ắt phải tu tâm của con người, tu luyện cái tâm này của chư vị thì chư vị mới có thể thăng hoa lên được. Ắt phải trọng đức, tu tâm tính, thì chư vị mới có thể đề cao lên.

Trước đây tôi đã giảng tại sao con người trọng tâm tính, tu đức mới có thể đề cao lên? Bởi vì trong vũ trụ này có một cái Lý đang chế ước. Là lý gì vậy? Chính là điều tôi giảng rằng trong vũ trụ có tồn tại một đặc tính. Giống như con người chúng ta, tức là cái thân thể người này của chư vị, ngoài cái nhục thân này ra, thì chư vị còn có những sinh mệnh khác tồn tại, thì mới có thể cấu thành nên một người hoàn chỉnh. Chư vị chỉ có thân thể này đặt ở kia thì chỉ là một khối thịt. Chư vị phải có tính khí, tính cách, đặc tính, nguyên thần chư vị tồn tại, thì mới có thể cấu thành một con người hoàn chỉnh, con người độc lập, con người mang theo cá tính tự ngã. Vũ trụ này cũng như vậy, ngoài phương diện tồn tại vật chất của nó mà hiện nay chúng ta có thể nhận thức được, như là tinh cầu, hệ Ngân Hà, ngôi sao, sao chổi, hành tinh, ngoài phương diện vật chất đã biết đến này, nó còn có một đặc tính tồn tại, cũng có thể nói là tồn tại về tinh thần. Vậy nếu giảng một cách khái quát, bởi vì Pháp này hễ xuống dưới thì sẽ rất lớn, thuyết pháp cũng sẽ nhiều. Nhưng ở trên tầng thứ rất cao thì rất đơn giản, ba chữ là có thể khái quát được chủng đặc tính này, gọi là Chân – Thiện – Nhẫn, chứ không phải là Chân Thiện Mỹ, là Chân – Thiện – Nhẫn.

Chủng đặc tính này đương nhiên không phải đơn giản như vậy, bên trong Nó phân hóa ra rất nhiều rất nhiều, tại các tầng thứ, ở tầng thứ càng thấp thì càng phức tạp, càng khổng lồ; ở trên tầng thứ cao dùng ba chữ là có thể khái quát gọi là “Chân – Thiện – Nhẫn”. Trong mỗi vi lập không khí, trong mỗi vi lập nhỏ nhất của vật chất, đất – đá – sắt thép – gỗ, kể cả nhựa, trong hết thảy vật chất, trong không khí đều có chủng đặc tính này tồn tại. Người thường không cảm nhận được sự tồn tại của nó, là bởi vì người thường ở trong tầng diện này của người thường, cho nên không cảm giác thấy. Như vậy nếu chư vị muốn siêu xuất khỏi tầng thứ người thường này, thì chư vị có thể cảm giác được sự tồn tại của nó. Nghĩa là chư vị muốn dùng phương pháp siêu thường để chữa bệnh, [mà] chư vị không chiếu theo yêu cầu của nó, không chiếu theo tiêu chuẩn của trạng thái siêu thường này mà yêu cầu, thì cái bệnh này của chư vị sẽ không chữa được. Chư vị muốn tăng trưởng công, [mà] chư vị không chiếu theo lý siêu thường này mà yêu cầu, cũng tức là chiếu theo cái lý siêu xuất khỏi tầng diện người thường mà yêu cầu, [thì] công của chư vị vĩnh viễn cũng không tăng lên được.

Thế tại sao có một số người tiêu chuẩn đạo đức rất kém, mà họ vẫn có một chút công? Một là do căn cơ tự thân họ tạo nên, vì tiêu chuẩn đạo đức của họ rất kém, họ là đang tiêu hao căn cơ của bản thân họ, tiêu hao hết thì họ cũng chẳng còn gì, trước khi họ tiêu hao hết thì họ vẫn còn một chút. Còn có một số người là có phụ thể, ma, cho phép cái thứ ma này tồn tại ở một thời kỳ đặc định, trong trạng thái rất thấp đặc định, nó hữu dụng. Không có ma, thì con người không có bệnh; không có ma, thì con người không có nạn. Vì con người cần phải có nạn, cần phải có bệnh, bởi vì đó là do chính con người tạo ra, ngược lại mà nói thì ma kia cũng là do chính con người tạo nên. Nếu như trước đây từng ức hiếp người ta, làm việc xấu, từng giết người, vậy thì chư vị phải trả, chư vị không trả là không được. Từ trong vũ trụ này, từ lý Chân – Thiện – Nhẫn phái sinh ra một lý, gọi là “bất thất giả bất đắc”, được thì phải mất, nợ rồi thì phải trả. Chư vị không mất thì cưỡng chế chư vị mất, nó có cái lý này kèm theo, cho nên sẽ có ma nạn.

Vừa rồi tôi đã giảng Chân – Thiện – Nhẫn. Phật gia tu luyện chủ yếu ngộ về Thiện của Chân – Thiện – Nhẫn, nhưng Chân cũng có, Nhẫn cũng có, nhưng họ trọng điểm tu Thiện. Tu Thiện có thể sinh xuất tâm từ bi, một khi đã xuất tâm từ bi, thì họ thấy ai cũng khổ, vì vậy họ có nguyện vọng phổ độ chúng sinh. Pháp này trải ra thì lớn, [vì] phổ độ chúng sinh mà, họ truyền cho nhiều người, cho nên sinh ra tám vạn bốn nghìn pháp môn. Đạo gia chủ yếu ngộ về Chân, chủ yếu là tu Chân, nhưng Thiện cũng có Nhẫn cũng có, trọng điểm đặt vào tu Chân. Vì vậy họ giảng, nói điều chân, làm việc chân, làm người chân, tu chân dưỡng tính phản bổn quy chân, cuối cùng tu thành Chân Nhân. Họ đặt trọng điểm vào tu Chân. Vì họ đặt vào Chân mà tu, nên họ không có mang theo nguyện vọng phổ độ chúng sinh, cho

nên Đạo gia thật sự truyền đệ tử là đơn truyền. Đạo giáo là một loại tôn giáo cải lương hình thành vào thời kỳ cận đại sau này. Trước đây ở thời kỳ xa xưa, các loại văn hóa tiền sử đều không có Đạo giáo, cho nên Đạo gia xưa nay là đơn truyền. Đã là đơn truyền, thì phạm vi họ truyền rất nhỏ, Pháp này của họ sau khi trải ra, thì cũng sinh ra ba nghìn sáu trăm pháp môn. So sánh ra thì Phật gia có tám vạn bốn nghìn pháp môn, rất là lớn.

Chân – Thiện – Nhẫn là tiêu chuẩn duy nhất đo lường tốt xấu. Chư vị phải đồng hóa với đặc tính này, thì chư vị mới có thể tăng công; chư vị không đồng hóa được với đặc tính này, thì chư vị vĩnh viễn cũng không thể tăng công. Điều này chúng tôi đã từng giảng rồi, một người tu luyện, hoặc là một người thường, đối với lý này thì chỉ cần mấy câu nói là có thể khái quát lại một cách đơn giản. Ví dụ, người tốt – người xấu và người tu luyện [thì] phân biệt thế nào? Người có thể thuận theo đặc tính này của vũ trụ, thì chính là một người tốt, đảm bảo là một người tốt; [còn] người hành xử trái ngược với đặc tính vũ trụ này, thì đó là người xấu thực sự. Có thể có người ở đơn vị, người ta nói chư vị không tốt, cả đời này chư vị toàn chịu khổ, ai cũng không coi chư vị ra gì hoặc luôn ức hiếp chư vị. Tôi nói với chư vị rằng, chư vị không nhất định là thật sự không tốt. Ở đơn vị ai cũng khen chư vị, có thể là chư vị rất biết việc, tôi nói với chư vị rằng, chư vị không nhất định là thật sự tốt. Lý của vũ trụ kia mới là tiêu chuẩn duy nhất đo lường tốt xấu. Thế thì là một người tu luyện, chư vị có thể đồng hóa với đặc tính này của vũ trụ, thì chư vị chính là người đắc Đạo, lý đơn giản vậy thôi.

Công của người ta hoàn toàn không phải do luyện mà ra. Mọi người đều đang luyện khí công, đã mất rất nhiều công sức, thức khuya dậy sớm để luyện, bèn cho rằng cái công kia có thể tăng lên, nhưng nó một chút cũng không tăng lên được. Tôi giảng lời này có lẽ rất nhiều người kinh ngạc, chẳng phải ông cũng dạy người ta luyện công sao? Thế ông dạy người ta cái gì vậy? Mọi người biết rằng có hai chữ gọi là “tu luyện”. Người ta chỉ coi trọng ‘luyện’ mà không coi trọng ‘tu’, nên cho rằng chữ ‘tu’ này dường như là tu từ của chữ ‘luyện’, là tu từ của danh từ. Tôi nói với mọi người, ‘tu tại tiên luyện tại hậu’, tu mới là quan trọng bậc nhất. Chư vị mà không coi trọng tâm tính mà tu luyện, không trọng đức, chư vị hoàn toàn không có năng lượng! Chư vị không chú trọng tâm tính chư vị mà tu luyện, chư vị căn bản là không có công! Mà năng lượng thật sự cũng chính là công, chính là cái công tăng thứ cao thấp, công lực lớn nhỏ. Người ta có công cao bao nhiêu hoặc là trong Phật giáo giảng quả vị cao bao nhiêu, cái công kia thuần túy là tu mà ra. Mọi người thấy hòa thượng kia họ không luyện công, vậy mà họ vẫn tăng công, tại sao? Bởi vì họ tu.

Thế thì tu và luyện mà chúng ta nói, nó có quan hệ gì? Lát nữa tôi sẽ giảng chúng ta luyện cái gì. Mỗi quan hệ giữa tu và luyện là gì? Tại sao chúng ta tu là có thể tăng công? ‘Điều ông nói là tu tâm tính này, điều ông bàn không phải là sự việc trong tư tưởng, trong khái niệm, trong hình thái ý thức của con người sao? Công luyện được mà chúng tôi nói đến chẳng phải là vật chất sao? Giữa chúng thì có quan hệ gì chứ?’ Tôi nói với mọi người, cái lý này đến tầng thứ cao thì nó không thể đối đãi giống như ở tầng thứ thấp. Người thường nơi người thường nói sự việc của người thường, nói không rõ được; còn nhảy ra khỏi người thường mà nhìn những sự việc người thường thì liếc mắt là thấy ngay. Trong giới tư tưởng, giới lý luận vẫn luôn tranh luận vật chất là đệ nhất tính, hay tinh thần là đệ nhất tính, vẫn luôn tranh luận về vấn đề này, cứ luôn tách chúng ra để tranh luận, tách ra để nhận thức. Tôi nói rằng nó là nhất tính, là thống nhất. Chúng ta lấy một ví dụ đơn giản nhất. Chúng ta hiện nay làm khoa học nhân thể cũng vậy, làm khoa học hiện đại cũng vậy, cho rằng tư tưởng của con người, những thứ mà con người tưởng tượng ra chính là một loại năng [lực] ý niệm, ý niệm mà người ta phát ra chính là một loại vật chất. Hiện nay đã được phổ biến nhận thức như vậy rồi. Vậy nó đã là một loại vật chất, nó có phải là tư tưởng và tinh thần của con người không? Có phải là tư tưởng mà chư vị nghĩ không? Nó chẳng phải là thứ nhất tính hay sao? Điều này tôi chỉ lấy ví dụ đơn giản vậy thôi.

Tôi vừa giảng rồi, trong vũ trụ có tồn tại chủng vật chất này, đồng thời có tồn tại chủng đặc tính này, nên nó là thứ nhất tính, là thứ nhất thể. Chư vị không đồng hóa với đặc tính này, thì chư vị vĩnh viễn không thể tu lên được. Có nghĩa là gì? Lấy một ví dụ đơn giản, vật chất to lớn trong vũ trụ này, trong các chủng vật chất đều có bao hàm sự tồn tại của chủng đặc tính này, trong vũ trụ nó khởi một loại lực lượng cân bằng và chế ước. Con người trong xã hội người thường qua đời kiếp kiếp không biết đã làm bao nhiêu việc xấu, nên nếu bảo tôi nói thì con người đã đến mức nghiệp cuộn lấy nghiệp rồi, ai cũng có nghiệp rất lớn. Giống như một chiếc bình, trong cái bình này đựng đầy thứ bẩn, chư vị dùng nắp đậy thật chặt lại, nếu chư vị không đổ thứ bẩn ra ngoài, chư vị ném xuống nước “tùm” lập tức chìm ngay đến đáy. Nếu chư vị đổ ra một ít, chư vị ném xuống thì nó nổi lên một chút; chư vị đổ ra một chút thì nó nổi lên một chút, đổ ra càng nhiều thì nổi lên càng cao; khi chư vị đổ hết thứ bẩn ra ngoài, chư vị thử đậy nắp lại, có ấn xuống nước thì chư vị cũng không ấn xuống được, nó cứ nổi lên ở đó, vị trí của nó nên phải ở đó. Tôi lấy ví dụ này để nói rằng, con người trong xã hội người thường đều đã làm một số chuyện không tốt, tâm của chư vị đã bị ô nhiễm rồi, tư tưởng của chư vị đã bị ô nhiễm rồi, chư vị mang theo nghiệp rất lớn. Những thứ này chư vị không bỏ nó đi, tâm tính của chư vị không trở nên tốt, chư vị vẫn sẽ sản sinh những thứ không tốt này, mọi thời khắc đều đang sản sinh. Vì vậy chư vị nhất định phải khiến cho tâm trở nên tốt, còn phải vứt bỏ những vật chất, những thứ bất hảo này đi, cũng tức là khi chư vị tu luyện trong người thường, chư vị phải chịu một chút khổ, nhọc cái gân cốt, khổ cái tâm chí, chư vị mới có thể thăng hoa lên được. Điều tôi giảng đây chính là tu lên được, chư vị không tu cái tâm này, đặc tính vũ trụ chế ước chư vị, nó không cho chư vị lên. Chúng tôi còn có thể phân giải ra mà giảng cho chư vị, cái công này tăng lên như thế nào.

Nói đến con người chúng ta, thực ra ở các không gian đều có người, tồn tại ở các không gian. Do sự sai khác về thời không, sự sai khác về tồn tại thân thể, sai khác về hình thức cũng rất lớn. Trong một không gian đặc thù, xung quanh thân thể chúng ta có một trường, mà trường này có hai chủng vật chất tồn tại. Một là đức, chính là một loại vật chất trắng trắng, từng cục từng cục, người có rất nhiều đức, thì mật độ rất lớn. Trước đây người ta luôn coi đức là điều trong hình thái ý thức, một loại cảnh giới. Tôi nói với mọi người, đức kia chính là một chủng vật chất, hoàn toàn là tồn tại vật chất. Còn có một thứ nữa tồn tại trong cùng một trường, gọi là nghiệp lực, nhưng nó là màu đen. Đức kia là làm việc tốt rồi, hoặc là bị người khác ức hiếp, chịu khổ rồi, hoặc là chịu tội [khổ] mà đắc được đức ấy. Còn nghiệp lực màu đen kia là do bản thân làm việc xấu mà sinh ra. Quá khứ người ta giảng căn cơ tốt và xấu, chính là xem tỷ lệ hai chủng vật chất này nhiều ít [thế nào], tạo thành một phương diện chủ yếu của [việc] căn cơ tốt hay xấu của người đó trong xã hội người thường, [điều] mà người tu luyện vẫn nói đến. Nhưng người thường dùng mắt thịt thì không thấy được, bởi vì người thường ở trong mê, chư vị ở trong mê nên mới dễ chư vị ở trong mê mà quay về. Bởi vì chính chư vị đã đẩy mình đến bước này, nên chư vị phải nhắm mắt mà tu trở về, không cho chư vị nhìn thấy chân tướng, nhìn thấy chân tướng thì không thể tu, bởi vì sẽ không tồn tại ngộ, nên cũng không tồn tại tu. Nhìn thấy mà tu thì ai không làm chứ? Vị Phật kia tại sao ông mãi là ở tầng thứ kia, sao ông không đề cao lên trên? Đương nhiên cái gì ông cũng biết, ông không tồn tại những vấn đề như tu luyện tâm tính, ở trong mê mới dễ tu. Có người còn nhấn mạnh rằng tôi nhìn thấy rõ ràng rồi tôi mới dễ tu, chư vị nhìn thấy rõ ràng thì chư vị không tu được. Còn có người nói tôi nhìn thấy rồi tôi mới tin, tôi không nhìn thấy thì tôi không tin. Chúng tôi luôn cho rằng kiểu người này là ngộ tính không tốt.

Vừa rồi tôi đã giảng, công này thực chất là người ta tu mà ra. Vậy thì tôi vừa giảng, trường đức này tồn tại xung quanh thân thể người, nếu đức chư vị nhiều thì chư vị có thể tăng cao công; đức chư vị không nhiều, đương nhiên, vật chất màu đen thông qua chịu khổ

rồi, cũng có thể chuyển hóa thành vật chất màu trắng, nó sẽ không tiêu mất, chủng vật chất này là bất diệt. Chính là nói một người, khi tu luyện thì trên thực tế chính là đức trọng phạm vi trường không gian của chư vị chuyển hóa thành công, công lực lớn nhỏ, công tăng thứ cao thấp thật sự của chư vị là đức của bản thân chư vị chuyển hóa thành. Chuyển hóa thể nào? Trước đây trong những người tu luyện có một câu (không phải là trong giới khí công nói), gọi là “Tu tại tự kỷ, công tại sư phụ”. Có nghĩa là gì? Đó là chư vị chỉ cần có một nguyện vọng tu luyện môn đó, chư vị có nguyện vọng muốn tu luyện cái gì đó, chư vị chỉ là nguyện vọng, mà thực tế là sư phụ đang làm giúp chư vị. Có người giảng hoạt động ý niệm, ý niệm thế này ý niệm thế nọ, [mà] vấn đề gì cũng không giải quyết được, nó chỉ là một cái nguyện vọng. Mà người thật sự an định thiết lư, thái được, luyện đan cho chư vị, hoặc là hình thành tuần hoàn chu thiên, thông mạch khai huyết v.v.. cho chư vị đều là sư phụ làm. Tư duy của người thường không có bất cứ năng lượng nào, tay của người thường hoàn toàn không làm được những việc này.

Cơ chế mà thực sự khiến công tăng lên, hình thành những thứ này, còn tinh vi hơn những cỗ máy tinh vi, phức tạp phi thường, chư vị làm sao có thể làm được? Đây là một lời được mật truyền, gọi là “Tu tại tự kỷ, công tại sư phụ”, đó là điều mà trước kia không thể cho tăng thứ thấp biết. Vì vậy, khi sư phụ thấy chư vị tu luyện được tốt, tâm tính đề cao lên rồi, khi lực lượng mà đặc tính vũ trụ ước chế chư vị ít rồi, thì chư vị có thể tăng công lên được. Vậy thì lúc đó sư phụ liền cấp cho chư vị một loại công, chúng tôi gọi nó là một loại công năng tăng công, theo hình xoáy ốc quanh thân thể con người lấy đức của chư vị diễn hóa trở thành công, tăng trưởng lên theo hình xoáy ốc. Sau khi tăng lên đến đỉnh đầu, trên đỉnh đầu dần dần hình thành một cột công trụ. Cùng với công lực, tăng thứ của chư vị không ngừng đề cao, thì công trụ này cũng không ngừng đề cao, đây chính là công [xác định] tăng thứ cao thấp, công lực lớn nhỏ của chư vị. Năng lượng mà chư vị phát phóng ra đều bắt nguồn từ đây. Chứ không phải là [từ] đan kia, lát nữa tôi sẽ giảng cái đan kia. Tăng thứ thực sự là nằm ở chỗ này.

Mọi người biết rằng, quả vị được giảng trong Phật giáo, đó chính là công trụ của chư vị đã lên đến vị trí nào đó, đã tu luyện được cao ngần nào, đạt đến tăng thứ cao ngần nào rồi, nó là ở chỗ đó. Ví dụ có người hễ đã tọa thì nguyên thân ly thể lên cao bao nhiêu, nói chư vị lên cao hơn nữa. Không được, không lên được, lên cao nữa sợ hãi rồi sẽ phải rớt xuống. Tại sao không lên được? Vì công trụ của họ cao ngần ấy thôi, đó là quả vị tu luyện của họ, họ là ngồi trên công trụ của họ mà lên. Trong Phật giáo giảng, tu luyện cao ngần nào thì chính là xu hướng tương lai của họ. Công này hoàn toàn là người ta tu luyện tâm tính của mình, đồng hóa với đặc tính của vũ trụ, đặc tính vũ trụ không chế ước chư vị nữa, thế thì công của chư vị có thể tăng lên được, từ đức diễn hóa thành công. Đây chẳng phải là tu ra hay sao? Loại công này hoàn toàn là dựa vào người ta tu tâm mà tu ra được.

Thế thì phần động tác ấy là để luyện cái gì? Là cải biến nhân thể, ban đầu chư vị có thể gọi là dưỡng sinh, cuối cùng gọi là trường sinh, còn có gia trì của công năng. Thế nào gọi là gia trì? Là dùng năng lượng để gia cường nó. Còn có diễn hóa của những thứ thuật loại, diễn hóa của các loại thể sinh mệnh, rất phức tạp. Sự xuất hiện của các chủng hình thái công, đều phải có năng lượng để gia cường cho nó thì chư vị mới có, không có năng lượng này thì không có gì để nói. Khi người ta xuất công thì chư vị hoàn toàn không phát ra khí được, không có. Phát xuất ra là một chủng vật chất cao năng lượng, nhưng rất ít [người] có thể thể nghiệm được cảm giác từ trong cơ thể phát xuất ra. Đây chính là điều tôi giảng, những điều được nói đến ở tăng thứ cao. Nhưng trước đây vẫn luôn cho là thiên cơ, không cho phép người ta giảng. Lần này, trong quá trình tôi mở lớp tôi đều giảng nó ra cả rồi, còn có rất nhiều điều cao thâm. Mục đích là để người ta thực sự có thể tu luyện, chịu trách nhiệm với con người, tôi cũng thực sự dẫn dắt người ta như thế, cho nên cũng không thuộc vào tùy tiện tiết lộ thiên cơ gì cả, tùy tiện không chịu trách nhiệm mà làm loạn. Cũng thực

sự đã thu được hiệu quả như thế này, tâm tính của học viên chúng ta đề cao rất nhanh, hiện nay phát triển cũng rất nhanh.

Có học viên nói, từ lúc tôi tham gia lớp học Pháp Luân Đại Pháp, thế giới quan của tôi đều đã chuyển biến, cả đời tôi không biết sao sống đến ngần này tuổi rồi, đến hôm nay tôi mới biết vì điều gì mà sống. Điều là học viên nói. Tức là nói với mọi người rằng, những điều tu luyện chân chính trước đây là không có ai giảng cả, không tin chư vị thử giở sách cổ, thử tìm trong “Đạo đức kinh” hoặc là chư vị thử giở kinh Phật, trước kia những thứ này người ta đều là dựa vào ngộ chứ không nói, hôm nay tôi đem nó giảng hết cả ra rồi. Giảng ra thì là đã giảng ra rồi, nhân loại đã đến bước này rồi, các vị mà còn giảng như thế kia thì họ cũng không nghe, không tin, cho rằng là thuyết giáo mà không thực tế. Nhưng giảng nhiều đến mấy thì họ vẫn tồn tại một cái ngộ, bởi vì dù thế nào chư vị cũng không nhìn thấy hoặc không nhìn rõ, chư vị vẫn phải ở trong mê mà tu, vẫn có tồn tại vấn đề như thế. Vừa rồi tôi đã giảng công này tăng lên như thế nào. Chư vị xem hòa thượng thời xưa họ không luyện công, mà công của họ vẫn tăng lên. Công tăng thứ cao thấp thật sự, công lực lớn nhỏ hoàn toàn không phải là luyện mà ra.

Vậy động tác kia là để luyện cái gì? Động tác này về thực chất chính là điều tôi vừa giảng, cải biến bản thể của người. Nhưng nếu không có năng lượng gia cường nó, thì nó không cải biến được. Tế bào phân tử của thân thể chư vị dùng vật chất cao năng lượng dần dần nạp đầy cho nó, thì chư vị mới có thể đạt được mục đích trường sinh. Chư vị không có cái công này, không có năng lượng này thì chư vị dựa vào cái gì để gia trì? Bàn việc quân trên giấy {nói suông} không có tác dụng. Mọi người biết rằng, có rất nhiều công năng, ngoài sự phụ truyền ra, thì có một phần rất lớn công năng là thân người tự mang theo, nghĩa là ai ai cũng có, nhưng nó không khởi bất cứ tác dụng nào. Ví dụ có người cảm thấy rằng, lúc tôi ngủ nằm mơ, đến sáng hôm sau thành hiện thực rồi; có người nói rằng, tôi nhìn trước được sự việc gì đó, kết quả là mấy hôm sau xảy ra thật; hoặc là có người cảm thấy khi mình làm một việc gì đó, ái chà, phát hiện thấy dường như lúc nào đó đã từng làm sự việc này rồi, nhưng trong đời người đó thực sự chưa từng làm. Chuyện này là thế nào? Kỳ thực đều là thể hiện của công năng, vượt trước tiến nhập vào tương lai hoặc là tiến nhập vào quá khứ. Nhưng công năng đó của chư vị vô cùng mờ nhạt, không là gì cả, không có năng lượng nó cũng không dùng được, chỉ có thể khởi được chút tác dụng như vậy thôi. Một khi có năng lượng nạp đầy cho nó, đó gọi là gia trì công năng. Dùng công lực để gia cường cho nó, nó mới có thể trở nên mạnh mẽ, trở nên dùng được, mới có thể khởi tác dụng. Nếu chư vị không tu cái tâm này của chư vị, chư vị muốn đắc cái gì, thì cái gì cũng không đắc được.

Có một vài học viên còn tự xưng mình là sư phụ của Pháp Luân Đại Pháp. Rất nhiều học viên cũ của chúng ta đều biết rằng, ai mà gọi người đó một câu sư phụ, thì người đó sợ hãi lắm, họ không dám xưng mình là thầy, họ nói Thầy là chỉ có một, chỉ có thầy Lý là Sư phụ, chúng tôi đều là đệ tử. Kẻ dám xưng là thầy thì một là tâm cầu danh đang tác quái, hai là mưu đồ loạn Pháp. Trong vũ trụ mệnh mông có vô số Phật – Đạo – Thần, các chủ – thiên thần ở các tầng thứ khác nhau cũng đều đang học Pháp này, ai dám xưng mình là Sư phụ? Không tu tâm, không trọng đức, chư vị muốn tu luyện trong môn nào, nói sao dễ vậy? Tu luyện chính Pháp đều phải trọng đức. Thế tại sao những thứ loạn bát nháo như phụ thể động vật chúng lại có công? Cho phép chúng có một chút linh khí ở tầng thứ rất thấp này, lợi dụng chúng ở tầng thứ rất thấp để người ta hoàn nghiệp. Chư vị chớ thấy rằng người ta mắc bệnh này, chịu cái nạn nọ, đều là bản thân người ta mắc nợ, tự mình chiêu mời đến.

Điều tôi nói có thể cao thâm một chút, có người không hiểu. Thực ra tôi nói với chư vị một lý rất đơn giản, giới tu luyện giảng nguyên thần của người bất diệt, nguyên thần của con người là bất diệt. Nói là người ta chết đi [nhưng] căn bản không hề chết, tôi thấy rằng không hề chết. Mọi người nghĩ xem, tế bào thân thể người không phải là do vô số phân tử cấu thành sao? Mà phân tử không phải là do vô số nguyên tử tổ thành sao? Nguyên tử là do

hạt nhân nguyên tử, điện tử, neutron tổ thành sao? Thế thì cấu thành nguyên tử xuống dưới nữa còn có hạt quark, xuống dưới nữa còn có neutrino. Khoa học của chúng ta hiện nay chỉ có thể nhận thức được đến bước này, trên thực tế còn cách vật chất bản nguyên rất xa, tức là thân thể người có tồn tại những vật chất vi quan kia. Mọi người thử nghĩ xem thân thể của người, khi trút hơi thở chết đi, làm sao có thể vì họ chết đi rồi, thì hạt nhân nguyên tử của họ không tồn tại nữa? Nguyên tử, neutron, điện tử của họ đều không tồn tại nữa? Sao có thể được? Hạt nhân nguyên tử kia nếu phát sinh phân rã thì phải dưới nhiệt lượng cực lớn và va chạm rất mạnh mới có thể khiến nó phân rã, sức mạnh thông thường của người thường hoàn toàn không thể khiến cho nó phân tách. Lò hỏa thiêu thì ngọn lửa đỏ có thể khiến cho hạt nhân nguyên tử trong thân thể chư vị xảy ra phân rã không? Nổ tung không? Nếu như ngọn lửa đỏ thực sự có thể khiến cho hạt nhân nguyên tử trong thân thể chư vị xảy ra nổ, thì thành phần nguyên tử tồn tại trong thân thể người có thể phá hủy một phần thành phố, phải vậy không? Chúng tôi phát hiện ra rằng sinh mệnh căn bản không hề bị tiêu hủy. Người ta chết đi chẳng qua chỉ là cái hình thể hiện hữu này của chư vị, cái mà nhìn thấy trong không gian vật chất này của chúng ta bị diệt vong, còn cái thân thể tồn tại trong không gian khác đều không hề chết đi.

Không gian mà tôi nói đây cũng không khó lý giải lắm, khoa học hiện nay cho rằng có nào là không gian bốn chiều; còn có người nói có không gian mười một chiều; có nhà khoa học Liên Xô cũ đã minh xác chỉ ra, nếu vũ trụ hình thành từ vụ nổ lớn, thì vào tích tắc đó không thể chỉ nổ xuất ra một thời không, ông cho rằng phải có hai mươi mấy thời không đồng thời tồn tại. Người ta đã minh xác chỉ ra rằng, ngoài không gian vật chất này – thời gian này của chúng ta, đồng thời với thời không này tồn tại, còn có thời không khác tồn tại, đã minh xác chỉ ra vấn đề này rồi. Rất nhiều nhà khoa học cũng đang nghiên cứu vấn đề này, tìm hiểu vấn đề này. Đương nhiên hình thức tồn tại của không gian vũ trụ này là cực kỳ phức tạp. Tôi nói về một hình thức không gian đơn giản nhất. Nhân loại chúng ta sinh tồn trong không gian nào? Mọi người biết rằng, vật chất lớn nhất mà nhân loại chúng ta nhìn thấy chính là ngôi sao, ngôi sao tổ thành hệ Ngân Hà, các thiên hà. Vật chất nhỏ nhất mà nhân loại chúng ta tiếp xúc được chính là phân tử. Con người chúng ta sinh sống trong không gian giữa phân tử và ngôi sao, chúng ta cảm thấy nó là một không gian hết sức rộng lớn, lớn đến mức bất khả tư nghị. Thế thì mọi người thử nghĩ xem, không gian mà tồn tại giữa phân tử và nguyên tử sẽ là như thế nào? Tôi nói rằng nó cũng cực kỳ rộng lớn, vô cùng lớn. Đương nhiên chư vị không thể đứng ở lý luận của người thường này, dùng khái niệm tư duy nhận thức thế giới vật chất của người thường để nhận thức nó. Nếu chư vị tiến nhập vào không gian kia mà nhận thức nó, thì chư vị sẽ phát hiện ra rằng nó là một không gian cực kỳ rộng lớn.

Thế còn giữa nguyên tử và hạt quark thì sao? Giữa hạt quark và neutrino thì sao? Và ở mức cực vi quan thì sao? Thích Ca Mâu Ni đã giảng trong một hạt cát có ba nghìn đại thiên thể giới. Học thuyết tam thiên đại thiên thể giới của ông là: Trong hệ Ngân Hà của chúng ta có ba nghìn tinh cầu có sinh mệnh có trí tuệ giống như nhân loại chúng ta tồn tại. Ông nói trong một hạt cát có ba nghìn đại thiên thể giới, nếu điều ông giảng là thật, thì mọi người nghĩ xem, bên trong hạt cát kia ở mức vi quan cũng sẽ phong phú như hệ Ngân Hà, có xã hội nhân loại giống như con người tồn tại. Vậy thì mọi người tiếp tục truy xét xuống dưới, bên trong hạt cát kia có phải còn có dòng sông, hạt cát? Thế thì bên trong hạt cát của hạt cát kia phải chăng còn có ba nghìn đại thiên thể giới? Vậy thì bên trong hạt cát của hạt cát kia phải chăng còn có ba nghìn đại thiên thể giới? Tiếp tục truy xét xuống dưới, Thích Ca Mâu Ni phát hiện là vô cùng tận. Bởi vì khi con người tránh dùng cặp mắt do phân tử cấu thành này mà nhìn, thì mới có thể nhìn thấy được chân tướng vũ trụ. Đạt đến tầng thứ càng cao, thì ở mức vi quan họ mới nhìn được càng vi quan hơn, ở mức hồng quan mới nhìn được càng lớn. Thích Ca Mâu Ni chưa nhìn thấy đến tận cùng, cũng chưa thấy được vũ trụ cuối

cùng là lớn ngần nào, cho nên những năm cuối đời ông đã nói một câu: “Kỳ đại vô ngoại”, ông không biết lớn đến đâu; “Kỳ tiểu vô nội”, nhỏ đến mức không thấy đến tận cùng. Từ điều mà Thích Ca Mâu Ni nói và nhận thức của vật lý học hiện đại, tôi nói rằng nó cũng không có mâu thuẫn, rất có đạo lý. Vừa rồi tôi đã giảng, tôi nói rằng về mặt lý luận có thể giải thích được thông, đây là nhận thức của tôi, là điều tôi giảng. Khi chư vị trút hơi thở cuối, làm sao có thể khiến cho hạt nhân nguyên tử không còn nữa; với ngọn lửa của lò hỏa thiêu mà chư vị có thể xảy ra phân rã hạt nhân, tôi nói rằng không thể. Vì vậy, tôi nói mặc dù nhục thể của con người chết đi, nhưng sinh mệnh của họ không chết. Chúng tôi giảng vật chất bất diệt cũng là đúng, ở trong không gian khác cũng là vật chất bất diệt.

Khoa học gia hiện nay cho rằng, nhân loại hiện nay chỉ có thể nhận thức được, khi đến chân không là không có vật chất nữa. Thực ra đó chỉ là nhận thức mà khoa học hiện hữu của nhân loại phát triển đến bước đó. Tôi nói rằng đến chân không rồi vẫn có vật chất, bản thân chân không chính là vật chất. Vì nó xuống vi quan nữa thì đã không nhìn thấy được rồi, chân không còn cách vật chất vi quan [là] bản nguyên của sinh mệnh còn xa lắm. Vật chất vi quan nhất của vật chất là gì? Vật chất bản nguyên là gì? Tôi nói rằng các nhà khoa học hiện nay, dùng phương pháp nghiên cứu hiện hữu thì qua bao nhiêu năm nữa cũng không nhận thức được. Vì con đường phát triển khoa học của phương Tây là chậm nhất, nhân loại đã lựa chọn một phương pháp phát triển không hoàn thiện nhất. Tôi nói rằng phát triển khoa học của Trung Quốc cổ đại là tương đối chính xác, nó trực tiếp nhắm vào nhân thể, sinh mệnh, vũ trụ mà nghiên cứu. Mọi người biết rằng người ngoài hành tinh ấy, phi thuyền vũ trụ kia bay qua bay lại, đến không ai hay đi không ai biết, tốc độ tương đối nhanh, bất khả tư nghị, phi thuyền thậm chí còn có thể phóng to thu nhỏ. Tại sao nó lại như vậy? Chính là vì phương pháp nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật của nó là khác. Nó có thể đi ở không gian khác. Do sự sai khác về thời không, nó nói tới là tới, nói đến là đến, nói đi là đi.

Vừa rồi tôi giảng công, nhắc đến vấn đề này, thực ra cái công mà chúng ta động thủ để luyện kia, chẳng qua là thứ thuật loại, gia trì công năng và cải biến thân thể – trường sinh. Nhưng nếu không có năng lượng kia, không có công tăng thứ cao thấp, thì chư vị không trường sinh được. Ngược lại ở tầng thứ thấp nhất chúng tôi nói với mọi người, nếu chư vị không chú trọng tâm tính mà tu luyện, chư vị không trọng đức, thì bệnh của chư vị cũng không khỏi được. Chư vị tập thể thao có thể hết bệnh không? Không khỏi được. Khí công không phải là thể thao, nó là phương pháp siêu thường để cải biến con người, thể thì chư vị ắt phải dùng lý siêu thường mà yêu cầu chư vị. Có người khi luyện công rất thành kính, nhưng vừa ra khỏi cửa thì đã không còn là người đó nữa. Trong xã hội muốn làm gì thì làm nấy, vì chút đỉnh lợi ích cá nhân, mà tranh nhau, đấu nhau, thậm chí chỉ vì một khẩu khí mà đấu, chư vị nói xem cái bệnh kia có khỏi được không? Tuyệt đối không thể khỏi được. Vừa rồi tôi nói một chút tại sao người ta không tăng công. Kỳ thực đây chỉ là nguyên nhân ở một phương diện.

Còn có nguyên nhân không tăng công ở một phương diện khác, nguyên nhân chư vị không khỏi bệnh, không tăng công được, chính là nếu chư vị không biết Pháp tại cao tầng, không biết Lý tại cao tầng, thì chư vị cũng không cách nào tu luyện. Bao nhiêu năm nay mọi người đều muốn tu luyện lên tầng thứ cao, mà vẫn còn ôm giữ nào là an đỉnh thiết lư, thái được luyện đan, thông mạch như thế nào, đại tiểu chu thiên, chư vị cứ luyện đi, cả một đời này cũng chỉ là thứ đồ đó thôi. Luyện khí không phải là mục đích cuối cùng, nó không là gì cả, mục đích cuối cùng của luyện khí là tịnh hóa thân thể, tạo cơ sở cho tu luyện tại tầng thứ cao. Đồng thời ở tầng thứ luyện khí, nếu là tẩu đan đạo, thì họ phải hình thành đan, khai huyết, thông mấy cái mạch. Nó cũng là tạo cơ sở ở tầng thấp, nhưng vẫn không tính là luyện công, nó chỉ bất quá là tạo một chút cơ sở, khiến thân thể được tịnh hóa, luyện khí chỉ là mục đích đó thôi. Có người vì thấy thân thể chứa đầy khí, mà cảm thấy khá lắm. Tôi nói

rằng chư vị chỉ là cái bao khí to, chư vị lại coi nó là công, đó đâu phải là công? Nói rằng phát khí trị bệnh cho người khác, đó hoàn toàn là một loại nhận thức sai lầm. Khí kia làm sao có thể trị bệnh? Chúng ta trầm tĩnh lại nghĩ thử xem, thân thể chư vị cũng là khí, thân thể của tôi cũng là khí, giữa người thường với người thường đều là khí. Chẳng qua là huyết lao cung của chư vị đã mở, hoặc là huyết nào đó của chư vị đã mở, chư vị có thể khiến cho khí này phát ra hoặc là nạp vào trong, đó chẳng phải vẫn là khí sao? Vật chất giữa các tầng thứ đồng đẳng là không có tác dụng chế ước. Chư vị cũng là khí, tôi cũng là khí, mà chư vị phát khí trị bệnh cho người ta ư? Không chừng khí của họ còn trị cho chư vị ấy chứ, có phải vậy không? Chỉ có thứ siêu xuất khỏi tầng thứ này, mới có thể chế ước thứ ở tầng thứ thấp, cái công kia mới có thể thực sự khởi tác dụng như vậy.

Mấy năm trước khiến người ta tạo nên một loại nhận thức sai lầm, có rất nhiều khí công sư xuất hiện phổ cập khí công, bản thân họ thậm chí không có công, mà họ cũng phát công. Tại sao họ có vẻ như cũng có thể phát xuất công? Sự xuất hiện của khí công là do thiên tượng tạo thành, có rất nhiều sự phụ cũng không cho người đương sự biết, cấp cho chư vị một cái ông, chư vị hãy phát công họ liền cung cấp cho chư vị. Những khí công sư giả này cũng giống như là một vòi nước vậy. Họ chưa từng luyện công, họ cũng không có công, họ hãy phát thì giống như là vòi nước được mở ra, phía bên kia liền chuyển đến cho họ. Họ không phát nữa thì bên kia giống như vòi nước khóa lại, bản thân họ không có công. Mục đích cấp công cho họ, là để tự họ tu luyện bản thân, làm một người tốt, làm việc tốt, đề cao bản thân họ, khai phát bản thân họ. Trong xã hội quần thể người phức tạp, tự họ tu tâm của bản thân cho tốt, tăng trưởng lên. Nhưng có rất nhiều khí công sư họ không minh bạch, họ tưởng rằng cấp công này cho họ để làm gì đó, họ cũng không biết từ đâu đến, nói chung là từ bên ngoài đến. Họ tưởng rằng là để họ phát tài, làm khí công sư nổi danh. Hiện nay những người này còn lại rất ít, những người sót lại còn có một vài người [bị] phụ thể, đại bộ phận là phụ thể. Đối với con người mà nói thì đó cũng là đáng sợ lắm, chư vị chớ thấy họ khiến mình trở thành khí công sư, thanh danh rất lớn. Chư vị để vài năm nữa xem, họ sẽ giống như người thực vật, tinh hoa của thân thể họ bị lấy đi hết rồi. Bởi vì ma nó cũng nắm chắc chỗ sơ hở của Lý vũ trụ, bất thất giả bất đắc, ta không thể cấp công không cho người, người kiếm được nhiều tiền thế, nổi danh rồi, ta cũng phải đòi thứ của người, đúng không? Bởi vậy nó lấy các thứ của chư vị, lấy một cách hợp tình hợp lý. Phụ thể thực chất là bản thân người đó tự chiêu mời đến, có người khám bệnh cho người khác xong thì ngược lại bản thân họ lại chỗ này không khỏe, chỗ kia không khỏe, bệnh do chư vị tự chiêu mời đến.

Thế thì đan này là gì? Có người tưởng rằng cái đan này, để một chút khí đan điền này làm chút việc gì đó. Thậm chí còn có một loại nhận thức sai lầm, tôi để khí đan điền làm gì đó làm gì đó, đây chính là khí công rồi. Tôi nói rằng đó là chà đạp khí công. Khí công là một điều bác đại tinh thâm, vốn là những điều tu luyện chiêu theo Đại Pháp vũ trụ. À, chư vị mơ mơ hồ hồ để một chút khí đan điền làm chút gì đó thì là khí công rồi, tôi nói thế thì mơ mơ màng màng để chút khí đan điền rồi đi vệ sinh thì là gì? Chư vị chẳng phải là chà đạp khí công sao? Không thể nhận thức thế này được. Nội hàm của nó là vô cùng lớn, không phải là điều đơn giản như vậy. Còn nói về cái đan này của con người, nếu chư vị bảo tôi nhìn nhận, thì thực chất chính là một quả bom. Người ta khi tu luyện đến bước cuối cùng khai công, nó cần nổ tung, Phật giáo gọi là khai ngộ. Trong một thời khắc đó sẽ nổ tung. Nó nổ sẽ khiến cho trăm mạch của bản thân nổ khai ra, tất cả các huyết trên thân thể nổ khai, huyết mệnh môn nổ, phóng thích công năng xuất ra. Thiên mục nổ đến điểm cực cao trong tầng thứ sở tại của chư vị, nhìn thấy chân tướng tồn tại trong vũ trụ ở tầng thứ sở tại của chư vị, nó là có tác dụng ấy. Nó chính là một quả bom, không có tác dụng gì khác cả. Mọi người thấy rằng hòa thượng mà tu tốt sau khi chết hỏa thiêu ra xá lợi tử, chính là vào mấy ngày trước khi hòa thượng sắp viên tịch thì cần nổ bom. Ầm một tiếng là nổ khai rồi, ông hiểu ra tất cả, nhưng ông cũng không nói ra ở nơi người thường, không ai biết,

người khác cũng không cảm nhận được. Hễ nổ bom thì là nổ hết, [còn] bộ phận ở không gian này giống như đá. Chúng ta không tu đan, tại sao không tu đan? Chúng tôi cho rằng đan là bất động, ngoài việc có thể chứa một chút năng lượng ra thì không có tác dụng lớn lắm. Chư vị xem hòa thượng kia, sau khi chết hỏa thiêu ra xá lợi tử, lấp lánh, rất cứng, có năng lượng tồn tại, xét nghiệm xem là vật chất gì thì không xét nghiệm ra được. Nó là cấu thành từ vật chất được tập hợp chọn lọc từ không gian khác cùng với đức của chúng ta là vật chất diễn hóa trở thành công, vì vậy các nhà khoa học hiện nay không nhận thức được là vật chất gì. Nó không phải là vật chất trong xã hội người thường chúng ta. Có người cứ cố giải thích, giải thích loạn lên, nói rằng đan kia là răng, là xương. Tôi nói đó chẳng phải là giải thích loạn là gì? Người thường sao hỏa thiêu lại không có? Tại sao hòa thượng, người tu luyện hỏa thiêu thì lại có?

Vừa rồi tôi đã giảng một chút về đạo lý chân chính tu luyện lên tầng thứ cao, bất kể chư vị là môn nào, phái nào. Vậy thì có người có lẽ nghĩ rằng, trong núi có lão đạo [sĩ] tu luyện, hoặc là một số người bế quan tu luyện chiều theo phương pháp Phật gia, có thể chư vị đã từng bái lạy những người như vậy, họ cũng không chiều theo Chân – Thiện – Nhân mà tu, vậy sao họ tu xuất lai? Tôi nói cho chư vị họ tu như thế nào. Họ rất khổ, họ tu rất nhiều năm rất nhiều năm mới tăng lên được một chút xíu công. Nhưng mà, họ tu luyện trong núi sâu rừng già, xa lánh xã hội người thường, [nên] công của họ không bị khóa. Còn tu luyện trong người thường thì công bị khóa, ngay cả để chư vị tu trong tiệm ngộ, cũng phải khóa lại một bộ phận, khóa lại một nửa [chẳng hạn], cho nên chư vị không có được bản sự lớn như thế, tầng thứ chư vị rất cao, [nhưng] chư vị không phát huy được. Nhưng mà trong núi sâu rừng già, không nhập thế tục nơi người thường, họ không can thiệp vào sự việc trong người thường, vậy thì họ là khai mở mà tu, không đặt khóa. Như vậy họ có một chút công, [mà] bản sự của họ thể hiện ra lại rất lớn, vì là khai mở mà. Thực tế thì họ tu rất khổ, một thời gian rất lâu chỉ có thể tăng một chút công, họ vẫn không biết [điều ấy].

Tôi đã giảng rằng tám vạn bốn nghìn pháp môn trải rộng ra, ở giữa là đại đạo tu luyện, đại pháp tu luyện. Ở biên duyên, phổ độ chúng sinh, các loại người đều đến học. Họ học cao đến đó thì khai ngộ, họ chỉ có thể tu cao đến thế, họ không tu cao hơn được nữa, đó là căn cơ của họ tạo thành, tu cao đến đây thì khai ngộ. Có người tu cao đến đây thì khai ngộ (*Sư phụ làm thế tay*); có người tu đến đây thì khai ngộ; có người tu đến đây thì khai ngộ; có người tu đến đây thì khai ngộ; có người tu rất thấp đã khai ngộ rồi. Như vậy họ khai ngộ rồi thì họ sẽ nhìn thấy lý của một tầng này, cao hơn nữa thì họ không nhìn thấy. Vậy thì tu cao ngần này thì họ chỉ có thể nhìn thấy lý cao ngần này, nhưng mà họ cũng dần dặt đồ đệ, như vậy họ giảng về lý mà họ thấy được. Tám vạn bốn nghìn pháp môn, tiêu pháp tiêu đạo hết sức nhiều, hơn nữa càng về biên duyên, thì thuyết đạo càng nhiều càng phức tạp. Càng gần trung gian đại đạo – đại pháp thì tu luyện càng giản đơn, nắm chắc trung tâm mà tu thì rất nhanh. Chúng tôi dẫn dắt người ta được rất nhanh, tại sao lại nhanh? Có những học viên bắt đầu cải biến, mà công tăng lên đến mức không thể tin được. Không đắc Pháp, cả đời chư vị có thể cũng không bước ra khỏi tầng khí.

Trong lớp học chín ngày, chỉ cần chư vị có thể tu luyện, thì trong chín buổi học này tôi có thể đẩy chư vị vượt qua. Trong quá trình tu luyện người ta đột phá tầng thứ cũng nhanh chóng phi thường. Có rất nhiều người tu đạo nói với tôi, tôi cũng nói với họ rằng, tôi nói rằng các vị thấy công của những học viên này của tôi, so với công của các vị thì như thế nào? Họ cảm thấy rằng bất khả tư nghị. Công này tăng lên đúng là bất khả tư nghị. Bởi vì chúng ta nắm đúng căn bản mà tu, nắm chắc cái tâm con người mà tu, đây mới là then chốt, cho nên nhanh phi thường. Những người tu trong núi và một số người xuất gia, họ tu qua những năm tháng lâu dài, đã chịu rất nhiều khổ, nên họ liền cho rằng họ vì chịu khổ mới tu lên được. Thực chất là trong những năm tháng lâu dài, dần dần bào mòn đi những cái tâm chấp trước trong người thường của họ, nên họ mới tăng lên được. Chúng ta hiện nay là

ngay từ đầu đã nhắm vào cái tâm con người kia mà tu, những tâm chấp trước, tâm tật đố, tâm hoan hỷ của chư vị, các chủng tâm, chúng ta nắm chắc những thứ này mà tu, để chư vị tu bỏ những thứ này đi, cho nên nó mới nhanh. Vấn đề này tôi chỉ giảng bấy nhiêu thôi.

Có rất nhiều người muốn học Pháp Luân Đại Pháp, lại chưa từng tham gia lớp học, tôi cũng có thể giới thiệu giới thiệu một cách đơn giản cho chư vị về Pháp Luân Đại Pháp. Pháp Luân Đại Pháp này của tôi là một loại công pháp tính mệnh song tu. Công pháp tính mệnh song tu chân chính có đặc điểm, cải biến về thân thể người vô cùng nhanh chóng. Đồng thời, nhìn bên ngoài so với người thường có khác biệt rất lớn, vì vậy chúng ta có rất nhiều học viên cũ học Pháp Luân Đại Pháp rồi, thậm chí là người cao tuổi, thì da dẻ trở nên rất mịn màng, trắng mịn hồng hào, thân thể rất khỏe mạnh. Trước đây đi bộ leo cầu thang là mệt, bây giờ leo lên mấy tầng cũng không thở dốc, tim không đập nhanh, rất thoải mái, cũng không thấy mệt. Trước đây đi vài bước đã không được rồi; bây giờ lái xe thì quả là giống như có người đẩy vậy. Tôi nói rằng tình huống này, những học viên cũ chúng ta ngồi đây, tôi thử hỏi chư vị rằng có phải như vậy không? (*Đồng thanh: Phải!*) Đây là hiện tượng tồn tại phổ biến. Ở đây tôi không phải nói tình huống cá biệt của học viên nào đó là như vậy, [mà] nó là hết sức phổ biến, công pháp tính mệnh song tu chân chính là có thể đạt được điểm này. Thay đổi về bề ngoài hết sức lớn, rất nhiều người cao tuổi nếp nhăn trên mặt trở nên ít đi, thậm chí không còn nữa. Đồng thời thay đổi về sinh lý cũng rất lớn. Do vấn đề thời gian nên điểm này tôi không giảng nữa.

Còn nữa, Pháp Luân tu luyện Đại Pháp này của tôi còn là một công pháp độc đáo nhất. Trong lịch sử xưa nay chưa từng có ai truyền, đương nhiên tôi nói câu này tuyệt đối rồi, tức là trong thời kỳ văn minh nhân loại lần này xưa nay chưa từng truyền. Trong thời tiền sử, một thời kỳ tiền sử tương đối lâu dài, đã từng là một phương pháp độ nhân chủ yếu độ nhân trong xã hội nhân loại, còn trong thời kỳ văn minh nhân loại lần này thì chưa từng truyền. Vậy thì Đại Pháp này và tất cả các môn khí công hiện nay – với phương pháp tu luyện khí công kia [thì] lý luận là hoàn toàn khác nhau, những điều mà nhân loại hiện nay tu luyện về cơ bản là tẩu đan đạo. Thế nào gọi là tẩu đan đạo? Chính là chư vị phải kết đan, kể cả hòa thượng ở trong chùa, mặc dù không giảng luyện công, họ cũng phải kết đan. Chư vị thấy họ hóa thiêu ra xá lợi tử kia chính là cái đan kia của họ đã nổ tung. Đạo sĩ cũng như vậy, một số phương pháp tu luyện trong truyền thuyết dân gian cũng như vậy, về cơ bản đều là tẩu đan đạo. Mọi người có thể biết đến Mật tông, nó dường như là không tẩu đan đạo, nhưng trên thực chất vẫn là tẩu đan đạo, họ tu ‘minh điểm’ cũng là đan. Thế còn bánh xe kia của họ là [dùng] ý niệm không chế quay, ý niệm không khống chế thì nó cũng không quay, hơn nữa cái bánh xe kia là hư {không thực}, còn Pháp Luân này của chúng ta là thực.

Pháp Luân trong bộ công pháp này của tôi, đương nhiên tự chư vị tu luyện lên thì rất khó khăn. Chúng tôi phải trải qua biết bao nhiêu thế hệ người mới có thể hình thành, đơn truyền qua các thế hệ, xưa nay chưa từng truyền cho người ngoài. Hiện nay vào một hoàn cảnh lịch sử đặc thù, tôi đã lấy nó ra truyền cho con người. Có học viên nói thưa thầy, ngài cấp cho con một Pháp Luân nhé; còn có học viên viết giấy nói thưa thầy, con không tham gia lớp học, con đưa ngài ít tiền, đưa ngài ít học phí, ngài cấp cho con một Pháp Luân nhé, có nghĩa là tôi mua một cái bánh xe. Tôi nói với mọi người rằng, Pháp Luân này cực kỳ trân quý, không thể dùng giá trị để đo lường được. Người không có duyên phận thì chư vị có trả bao nhiêu bao nhiêu ức {trăm triệu} cũng không mua được; người có duyên phận thì không cần một xu cũng đắc được. Hôm nay chúng tôi có thể đưa thứ này ra, là [vì] thấy con người cuối cùng vẫn còn một chút Phật tính nên mới đưa ra, trên thực tế hiệu quả truyền ra của chúng tôi cũng rất là tốt. Nó cực kỳ trân quý, chư vị ắt phải là một người tu luyện thì mới đắc được. Một khi cái bánh xe {Pháp Luân} này đã cài cho chư vị, thì nó không ngừng lại trong suốt 24 tiếng đồng hồ, luôn luôn xoay chuyển như vậy. Nó sẽ xoay thuận chiều kim đồng hồ, cũng có thể xoay ngược chiều kim đồng hồ. Khi xoay thuận chiều kim đồng hồ

hồ, nó tự động hấp thu năng lượng từ vũ trụ, diễn hóa năng lượng, như vậy năng lượng mà nó diễn hóa ra sẽ cung cấp những thứ cần thiết cho tất cả các bộ phận trên thân thể chư vị. Đồng thời khi nó xoay chuyển ngược, nó có thể phát phóng năng lượng, năng lượng phát ra đưa những vật chất phế bỏ mà thân thể chư vị diễn luyện mang ra ngoài, sau đó lại hút vào vật chất năng lượng mới. Nó là có mục đích có lựa chọn, nó là một linh thể. Bản thân chư vị dầu cố ý ô nhiễm quán đỉnh, thu khí, chư vị cũng hoàn toàn không làm được điểm này, chư vị không có lực lượng lớn như nó, chư vị hoàn toàn không làm được. Vì vậy nó cũng có [sự] lựa chọn, nó là linh thể, con người không thể bằng được.

Thế thì sau khi Pháp Luân này được cài, trong 24 tiếng đồng hồ nó không thu dừng lại, luôn luôn xoay chuyển như thế, luôn luôn diễn luyện chư vị. Sẽ hình thành nên một hình thức gọi là “Pháp luyện người”. [Ở] công pháp khác chư vị luyện công thì nó mới tăng trưởng, vì để tăng thời gian luyện công, chư vị luyện thêm một chút, khi chư vị không luyện nữa thì công cũng không tăng. Nhưng với Pháp Luân Đại Pháp của tôi, chư vị không luyện nó vẫn tăng; chư vị luyện, là chư vị đang gia cường cho bộ cơ này, gia cường cho những cơ chế và Pháp Luân mà tôi cài cho chư vị, chư vị đang gia trì nó, gia cường nó, chư vị chỉ bất quá là khởi một tác dụng như vậy. Còn tu luyện chân chính, là cả bộ Pháp này, mà không chỉ là Pháp Luân đang luyện, những cơ chế cài cho chư vị ở bên ngoài cũng đang vận chuyển, Pháp Luân đang xoay chuyển, tất cả cơ chế bên trong thân thể cũng đang tự động luyện.

Tu mà chúng tôi giảng, tu luyện chân chính chủ yếu là tu, còn luyện thì nó là một phương diện khác. Chư vị chỉ cần chú trọng tâm tính của chư vị mà tu luyện, coi bản thân chư vị như một người tu luyện chân chính mà ước thúc hành vi của bản thân trong xã hội người thường, như thế công của chư vị sẽ tăng trưởng lên. Thêm vào đó là động tác chư vị luyện hàng ngày, chư vị chính là đang luyện bộ các thứ này của tôi một cách hoàn chỉnh, chỉnh thể rồi. Động tác rất giản đơn, chỉ có năm bộ công pháp, nhưng tại hồng quan đang khống chế một cách chỉnh thể hàng nghìn hàng vạn thứ đang diễn luyện. Có người hỏi vị khí công sư nọ, rằng động tác này là luyện cái gì? Động tác kia là luyện cái gì? Có một số khí công sư không nói ra được. Tại sao không nói ra được? Cũng không dễ mà nói cho chư vị. Vì cơ thể người có hàng nghìn hàng vạn thứ cần tu luyện, mỗi một động tác về hồng quan đều là đang khống chế rất nhiều rất nhiều thứ đang diễn luyện. Chư vị nói xem nó luyện cái gì? Nói cho chư vị thể nào đây? Cái gì cũng luyện cả. Chư vị thấy động tác đơn giản, không nhất định cứ phức tạp là tốt, đại đạo chí giản chí dị. Tiểu đạo tiểu pháp động tác rất phức tạp, tu luyện không phải ở mức độ phức tạp của bản thân động tác, mà là bộ các thứ cài cho chư vị ở không gian khác trong môn này, nó phức tạp hay không ấy, chứ bản thân động tác không hề phức tạp.

Có thể có người trong tâm nghĩ rằng: Ông giảng điều này chúng tôi vẫn không minh bạch lắm. Người ta nói về kết đan đó là năng lượng, hòa thượng cũng có thể hỏa thiêu ra xá lợi tử, cái này còn tin được, nó là thứ thuộc về vật chất. Pháp Luân mà ông giảng xoay chuyển ở trong bụng thì không thể tin được, nó làm sao có thể là sống? Làm sao có thể xoay chuyển? Tôi hỏi ngược lại chư vị, chư vị nói xem cái hệ Ngân Hà, vũ trụ này đang xoay chuyển, hệ Ngân Hà đang vận chuyển, chín đại hành tinh đang xoay quanh mặt trời, trái đất của chúng ta cũng đang tự xoay, ai đã đẩy nó? Ai gia lực cho nó? Tôi nói với chư vị rằng, chúng chính là tồn tại như một loại hình thức cơ cấu xoay, Pháp Luân này của chúng ta cũng là một loại cơ cấu xoay, cho nên nó tự xoay chuyển không ngừng. Chúng ta có một bộ phận vẫn chưa từng nghe giảng, tôi có thể để chư vị thể nghiệm một chút cảm giác về sự chuyển động của Pháp Luân này. Mọi người giơ một tay ra, để lòng bàn tay nằm ngang, tay không được dùng lực, nhưng lòng bàn tay duỗi thẳng hết sức. Được rồi, bây giờ tôi đã xuất cho mỗi người một Pháp Luân, xoay chuyển một chút trong lòng bàn tay chư vị, để chư vị xem xem, có xoay chuyển không? (Có!) [mọi người] ở trên tầng có xoay chuyển không?

(Có!). Được rồi, để mọi người thể nghiệm một chút, một số người cá biệt không thể nghiệm được sự xoay chuyển, thì họ cảm thấy tay mát, có người cảm thấy tay nóng. Đó là do trường nghiệp lực mà thân thể chư vị mang theo tạo thành. Cảm thấy mát thì thường là thân thể không tốt lắm; còn có nghiệp lực ở bộ phận tay tạo thành. Nhưng bất kể là chư vị cảm nhận được xoay chuyển hay không, chư vị cũng sẽ cảm thấy nóng hoặc lạnh, đương nhiên tuyệt đại bộ phận đều có thể cảm giác được sự xoay chuyển.

Pháp Luân Đại Pháp này của tôi, vì Nó là một loại công pháp như vậy, nên Nó rất phù hợp với con người hiện đại học luyện. Đương nhiên, tôi nói rằng Pháp Luân Đại Pháp truyền ra, đối với xã hội, đối với việc nâng cao đạo đức nhân loại là có chỗ tốt, sự thực đã chứng minh điều này. Làm một người thường, làm một cá nhân mà nói, nếu chư vị muốn tu luyện, chư vị ắt phải chú trọng tâm tính của mình mà tu luyện. Như vậy chư vị chú trọng tâm tính của mình mà tu luyện, trong xã hội người thường chư vị tất nhiên sẽ thể hiện ra là một người tốt, bảo đảm là như vậy. Có người nói công pháp của họ cũng có thể đạt được trường kỳ luyện công, lúc nào cũng mơ mơ màng màng. Tôi nói rằng đó không phải là luyện công, đó chỉ bất quá là chữa bệnh khỏe người, một trạng thái trong luyện khí, đó không phải là luyện công. Còn nữa, giả sử là luyện công thật, chư vị cứ thử xem, chư vị mơ mơ màng màng liệu có thể công tác tốt được không? Chư vị có thể hoàn thành tốt công việc mà lãnh đạo giao cho không? Kể cả chư vị là kinh doanh cá thể cũng vậy, hoặc là công ty tư nhân cũng vậy, chư vị chẳng phải là tận nghĩa vụ với xã hội sao? Thế còn tôi là làm văn phòng, chư vị làm văn phòng chư vị cũng mơ mơ màng màng, thì chư vị viết tài liệu thế nào? Điều không hoàn thành tốt công việc, không khéo còn xảy ra nguy hiểm ấy chứ! Chẳng hạn người công nhân kia mơ mơ màng màng mà công tác, tay này không khéo thò vào bánh răng rồi. Tác nghiệp ở trên không trung kia mà mơ mơ màng màng thì có khi bị rớt xuống, đó chẳng phải xảy ra vấn đề an toàn hay sao? Nó không thể đạt được luyện công trường kỳ. Nhưng công này của chúng ta thực sự giải quyết được vấn đề này, chúng ta phải đồng hóa với đặc tính vũ trụ, làm một người tốt, đó mới là tiêu chuẩn của người tu luyện, chúng ta có học viên cũng biết rằng, công tăng rất nhanh. Công pháp này của chúng ta không chú trọng vào việc nhỏ, thuyết đạo cũng không nhiều. Bởi vì đại đạo tu luyện, đại pháp tu luyện, nên thuyết đạo rất ít. Chúng ta cũng không chú trọng phải quay về hướng nào mà luyện, hay là vào thời gian nào luyện, quay hướng về phía nào luyện. Vì Pháp Luân Đại Pháp này của chúng ta luyện được rất lớn, trong thời kỳ lịch sử này của chúng ta, trong lần văn minh nhân loại này xuất hiện, chưa từng luyện được điều nào lớn thế này. Trước khi tôi truyền điều này, chư vị không tin chư vị cứ xem xem, những pháp tu mô phỏng theo động tác của động vật, thậm chí ngay cả danh nhân, thánh nhân, đạo nhân nào cũng vậy, các vị là Đạo – Thần – Phật cũng vậy, rốt cuộc họ vẫn có tính cuộc hạn.

Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta là chiếu theo nguyên lý diễn hóa của vũ trụ mà luyện. Bởi vì Pháp Luân kia là chiếu theo nguyên lý diễn hóa của vũ trụ mà hình thành, chiếu theo đặc tính tối cao của vũ trụ Chân – Thiện – Nhân để chỉ đạo chúng ta tu luyện. Có thể nói rằng chúng ta đã chiếu theo điều tối cao mà luyện, đã luyện một Pháp lớn như thế này, tương đương với luyện vũ trụ. Chúng tôi cũng không giảng phương hướng gì cả. Mọi người nghĩ xem, trong vũ trụ này nào có cảm giác phương hướng gì? Bản thân vũ trụ đang vận động, hệ Ngân Hà của chúng ta đang vận chuyển, chín đại hành tinh xoay quanh mặt trời, trái đất cũng đang tự xoay, nào có đông nam tây bắc gì chứ? Xoay đến chóng mặt rồi, hoàn toàn không tồn tại khái niệm phương hướng này. Chỉ là nhân loại đứng trên góc độ hiện có của nhân loại, từ trái đất chúng ta mà phân chia. Cho nên chúng ta luyện một điều lớn như thế này, như là luyện vũ trụ, đương nhiên không có thuyết về cảm giác phương hướng. Cho nên chư vị quay về hướng nào mà luyện thì cũng bằng như quay về toàn phương vị mà luyện, chư vị quay về hướng nào mà luyện, nói thẳng ra, cũng bằng như đồng

thời quay về đông nam tây bắc mà luyện, thế nên chúng tôi hoàn toàn không giảng phương hướng. Vì đây là vận chuyển, là xoay chuyển.

Chúng tôi cũng không giảng thời gian. Tại sao không giảng thời gian? Rất nhiều công pháp giảng rằng giờ tý luyện công tốt, giờ thìn luyện công tốt. Đương nhiên chúng tôi thấy rằng, vào giờ tý, giờ thìn thì tốt hơn chút, nhưng chúng tôi không hạn chế vào phạm vi thời gian nhỏ như vậy mà luyện. Chẳng hạn vũ trụ to lớn kia, trái đất chư vị lúc này là giờ tý tốt, chư vị ở trong các không gian khác giờ tý không nhất định là tốt, vậy nên chúng tôi không hạn chế ở chỗ này. Tuy nhiên giờ tý có một điều kiện có lợi, đó là nó rất tĩnh, đêm khuya thanh vắng thích hợp với việc luyện công. Còn có người nói giờ thìn luyện công tốt. Đương nhiên chúng tôi cũng vẫn là đạo lý ấy, chúng tôi không quan trọng thời thần. Nhưng chúng tôi cũng chủ trương dậy sớm, mọi người tập thể cùng nhau luyện, hoặc là buổi tối tập thể cùng nhau luyện. Tại sao? Bởi vì mọi người luyện công tập thể, gặp phải vấn đề gì có thể giao lưu với nhau, cùng nhau giải quyết nó. Bàn bạc với nhau, đối với việc cùng nhau đề cao của mọi người có chỗ tốt. Cho nên chúng tôi cũng lựa chọn một loại hình thức là mọi người luyện công tập thể. Đương nhiên, có người đi làm, có thời gian thì cũng là sớm muộn, cho nên cũng luyện công sớm muộn. Thực ra, mỗi thời mỗi khắc chư vị không luyện, thì chư vị vẫn được công luyện; còn chư vị luyện là gia cường những [bộ] cơ mà tôi cài cho chư vị, chúng tôi giảng tùy cơ nhi hành, tay, động tác chỉ bất quá là để gia cường cái cơ kia.

Chúng tôi cũng không giảng thu công. Không giảng thu công là vì không có khái niệm thu công. Bởi vì những công pháp khác luyện công xong là phải thu công về, thu trường năng lượng tản ra xung quanh về, công cũng dừng. Chúng tôi không có khái niệm này, bởi vì 24 giờ đồng hồ chúng ta đều đang luyện, nên căn bản không có khái niệm thu dừng, cũng không giảng thu công. Thế thì có người nghĩ, chẳng hạn tôi đang luyện công ở kia, đột nhiên có điện thoại, hoặc là đột nhiên có người gõ cửa, thì tôi làm thế nào? Thế thì chư vị cứ đứng dậy tiếp khách, đứng lên nghe điện thoại không sao cả. Tại sao lại như thế? Bởi vì xung quanh người luyện công có tồn tại một trường, nhưng Pháp Luân của chư vị Nó là có linh tính. Khi trong tư tưởng của bản thân chư vị nghĩ đi làm gì đó, nó biết rằng chư vị bây giờ không luyện nữa, nó ngay lập tức sẽ xoay chuyển thuận chiều kim đồng hồ, lập tức lấy trường ở ngoài thân thể chư vị “xoẹt” một cái là hút trở về. Chư vị cố ý làm cũng không làm được, chư vị ôm khí quán đỉnh, chư vị có ôm nữa thì cũng phải mất, nhưng Nó là không mất, bởi vì Nó có một thứ như vậy để chế ước. Vừa rồi tôi giới thiệu một cách đơn giản cho mọi người về đặc điểm của công pháp Pháp Luân Đại Pháp. Đương nhiên còn có rất nhiều, còn có tốt hơn nữa. Chúng tôi trong khi giảng bài mới có thể bàn đến, bởi vì phải giảng một cách hệ thống.

Tiếp theo chúng ta giảng thêm một vấn đề, chính là người ở các giai tầng khác nhau luyện công như thế nào. Mọi người có thể biết rằng trước đây có một cách nói rằng, người nghèo không có gì, người không có tiền mới có thể tu luyện. Người của các tôn giáo khác nhau chỉ giảng cái lý trong môn của bản thân họ. Phật giáo giảng lớn hơn nữa cũng là giảng quanh lý luận Phật giáo dựa trên những điều Thích Ca Mâu Ni đã chứng ngộ và người đời sau lưu truyền có sai sót. Còn Đạo gia cũng không xuất ra khỏi cái lý Thái cực của họ. Nhưng không ai giảng rõ ràng về vũ trụ này một cách hoàn chỉnh cả, chư vị chỉ có nhảy ra khỏi cái khung này mà nói về toàn bộ vũ trụ, thì mới có thể nói rõ được Pháp của vũ trụ, đặc tính của vũ trụ, căn bản của Thần – Đạo – Phật là gì, vì vậy đều là giảng môn của bản thân [họ]. Huống hồ ở đây Đạo gia có rất nhiều môn phái, Phật gia có rất nhiều môn phái, mà lại chỉ là giảng lý trong môn phái của mình. Chúng ta là mở tung tất cả những điều này mà giảng về chân tướng của vũ trụ, kết hợp với khoa học hiện đại và khoa học nhân thể mà giảng. Thế thì chúng tôi giảng là đạo lý gì? Mọi người có thể nghe thấy trong tôn giáo giảng rằng, Giê-su cũng có một câu nói, rằng người giàu kia muốn tiến vào thiên quốc còn

khó hơn lạc đà chui qua lỗ kim. Điều Ông giảng nghĩa là người giàu rất khó tu. Nhưng chúng tôi giảng khó tu, chứ không phải là người giàu không tu được. Không thể nhìn bề mặt. Bởi vì người giàu rất khó vứt bỏ tiền bạc, của cải của họ, nhưng chúng ta nhìn thực chất chứ không nhìn bề mặt. Điều tôi giảng là, không phải là khiến chư vị vứt hết những thứ vật chất thì mới là chân tu, mà là tâm chấp trước vào tiền tài phải buông bỏ, có thể coi thường coi nhẹ nó.

Bây giờ tôi giảng về người ở các giai tầng khác nhau tu luyện như thế nào? Tôi nói với mọi người, sở dĩ có con người, con người có thể sống trên thế giới này, chính là vì một chữ: Tình! Hy vọng ai lạc của chư vị, chư vị thích làm gì, không thích làm gì; chư vị thích ăn gì, không thích ăn gì; chư vị thích người nào, không thích người nào; tình thân, tình bạn, tình yêu, tình phụ mẫu, hết thảy của hết thảy, hết thảy mọi thứ của con người đều bắt nguồn từ cái tình này. Như thế cái tình này có thể sản sinh tất cả các tâm chấp trước. Khi ảnh hưởng đến cái tình này của chư vị, chư vị lại có thể sinh ra tâm tật đố, cho nên con người chính là vì cái tình này mà sống. Thế thì con người tu luyện cụ thể thì phải bỏ cái tâm này của chư vị đi, dần dần mài cho nhạt, chư vị mài hết đi thì càng tốt, bởi vì nó là thể hiện của tầng thứ. Dần dần coi nhẹ, coi nhẹ những thứ này, coi nhẹ những điều mà người thường chấp trước này. Thế còn người thường, người ta nhìn nhận thứ mà người thường chấp trước nhất chính là danh và lợi, cho nên cho rằng những người theo đuổi hai thứ này là khó tu nhất. Theo đuổi danh ấy, nó bao gồm theo đuổi địa vị, chức vị, quyền lực; còn theo đuổi lợi thì, chủ yếu là tiền bạc và vật chất, nên cho rằng người theo đuổi hai thứ này là khó tu nhất. Kỳ thực, chúng tôi giảng khó tu là khó tu thôi, chứ đều có thể tu, không phải nói là không thể tu. Cứ phải vứt bỏ hết tiền bạc kia của chư vị thì chư vị mới có thể tu chăng? Tôi nói rằng không phải chuyện như vậy. Tu luyện chân chính, không phải bởi vì chư vị giàu có hay chư vị không giàu có, theo lý của Phật gia mà giảng, giàu có là do phúc phận của chư vị mà ra, đó là bản thân chư vị có cái đức này mà ra, chư vị đáng phải có. Vì vậy họ giàu có bản thân nó không phải là tội lỗi.

Điều chúng tôi giảng là, ở trong tầng thứ này của chư vị chư vị làm một người tốt như thế nào, coi nhẹ các chủng vật – dục – danh – lợi. Chư vị có gia tài bạc vạn, chư vị không coi nặng nó, chư vị coi nó rất nhẹ, thậm chí tâm chư vị căn bản là không có cái tiền đó, thì không sao cả. Trong nhà chư vị tiền kia không chứa hết, giường cũng dùng tiền mà lót, thì tôi nói cũng không sao. Tu là tu cái tâm này của con người, không phải là về vật chất thực sự vứt bỏ thứ gì. Chẳng hạn chư vị làm quan to đến mấy, mà coi bản thân chức quan rất nhẹ, chư vị làm quan to đến mấy cũng là vì nhân dân phục vụ, vì chúng sinh tạo phúc, là vì người khác, thế thì chư vị chẳng phải là một vị quan tốt. Đương nhiên xã hội nhân loại này là phức tạp, chư vị ở trong các tầng thứ, chư vị có thể sắp xếp ngay chính quan hệ này, chiếu theo yêu cầu của Pháp này của chúng tôi, thì chư vị đều có thể làm một người tốt, một người tu luyện.

Chúng ta hãy nói về người của những giai tầng khác nhau, người thường có mâu thuẫn của người thường. Một nhân viên bình thường, thì họ có xung đột về lợi ích giữa họ; thế thì người ở chức vị cao thì họ có mâu thuẫn, đấu đá lẫn nhau giữa người với người trong tầng thứ đó; thế thì tầng thứ cao hơn, họ cũng có trạng thái mâu thuẫn tồn tại trong tầng thứ của họ. Chính là trong tầng thứ này của chư vị, trong hoàn cảnh này của chư vị, chư vị coi những thứ theo đuổi về lợi ích cá nhân, coi những thứ này thật nhẹ như thế nào. Chư vị làm một người tốt như thế nào, làm nhiều việc tốt, làm việc tốt cho người khác, đề cao thế nào, giai tầng nào cũng có thể tu luyện. Chúng ta nhảy ra khỏi lý của tất cả tôn giáo, tất cả môn phái mà giảng về những điều này. Không phải là bảo chư vị thực sự vứt bỏ cái gì đó về vật chất, cứ phải là không có gì mới có thể tu luyện, không phải như vậy, mà là chư vị có thể xem những thứ này thật nhẹ. Chúng ta tu chẳng phải là cái tâm này sao? Không có cái tâm này thì chẳng phải đã đạt được mục đích rồi sao. Xã hội nhân loại nếu thực sự không có gì,

đều biến thành xã hội nguyên thủy hết, thì tôi nói thế cũng không đúng, phải không? Nhân loại chính là chiều theo phương hướng phát triển của nó mà phát triển, thực chất là vấn đề như vậy.

Trước đây có rất nhiều người hỏi tôi, chúng con tu thế nào đây? Đương nhiên xã hội hiện nay là rất phức tạp, có một số việc, nói chung chúng tôi không thể giảng nó quá cụ thể, cứ tuân theo Pháp này mà làm. Nếu nói hết cho chư vị rồi, thì không còn gì để chư vị tu, không còn gì để chư vị ngộ nữa; còn vấn đề cụ thể thì chư vị vẫn phải tự mình mà ngộ, tự mình mà tu, thì chư vị mới có [cái để] có thể tu, chư vị mới có thể đề cao. Nếu giảng ra hết cả, thì chư vị sẽ không có cái [để] đề cao, bày hết ra ở đó, chư vị chiều theo mà làm là được rồi. Con người vốn dĩ là ở trong mê, để chư vị ngộ trong mê. Nếu con người nhìn thấy hết, thì tôi mới tu, thì tôi mới ngộ, tôi nói rằng thế thì không ngộ được. Giác giả kia vì sao rất khó tu, rất khó đề cao, họ chỉ mãi ở tầng thứ kia, đó chính là vì họ ở trong hoàn cảnh đó không có khổ mà chịu. Ở đâu cũng tốt đẹp nhường ấy, họ không còn mê nữa, họ đến đâu đề ngộ? Còn trong người thường có cái mê, không thấy được chân tướng, không thấy được chân lý.

Người ta đều ở trong lợi ích hiện thực mà tranh, mà đấu, nếu trong đó xuất hiện người tốt, chẳng hạn tôi không cư xử giống như anh, tôi không tranh những thứ này, danh lợi cũng xem rất nhẹ, thì người đó đã rất nổi bật rồi. Chư vị thấy trong người thường thì dường như rất bình thường, nhưng từ cao tầng mà nhìn thì người này đã là như vàng kim lóe sáng lấp lánh rồi. Trước đây giảng rằng người có cao công tuyển chọn đồ đệ, chứ không phải đồ đệ tìm sư phụ, mà là sư phụ tìm đồ đệ, cũng chính là đạo lý này, người ta muốn tuyển chọn những người như thế. Người thường đều mê ở trong người thường, cho rằng việc mình làm nơi người thường là việc tốt, kỳ thực đến tầng thứ cao rồi mà nhìn thì toàn là ngược lại, con người đều vì bản thân mình mà sống, [vì] tự tư. Vì vậy những thứ chư vị chấp trước này, cũng chỉ là để thỏa mãn tâm lý tự tư, vì vậy muốn tu luyện thì phải loại bỏ đi cho chư vị. Nói thẳng ra, tu luyện chính là loại bỏ tâm chấp trước của con người, ở đây tôi cố gắng giảng những điều căn bản. Tu luyện chính là loại bỏ các chủng tâm chấp trước của chư vị, về thực chất tu chính là tu cái tâm này của chư vị. Tôi nói rằng bốn môn tu luyện chính là trực chỉ nhân tâm, hơn nữa chúng ta đi vào đúng chỗ thực, nói đến chỗ mấu chốt.

Còn có một vấn đề muốn nói với mọi người, vì dù sao cũng có học viên cũ ở đây, chúng ta lại là hội [họp] tổng kết. Có một số người muốn xuất hiện phá hoại Đại Pháp, nhưng mà rất ít, cực kỳ cá biệt, cực kỳ cá biệt, cũng không giống những công phái khác. Có người vì tiền, giữa các công phái đánh nhau, đấu nhau, nội bộ công phái cũng đánh, cũng đấu, hoàn toàn không giảng tâm tính, nào là ô yên chướng khí. Mọi người biết rằng chúng ta ở đây, Pháp Luân Đại Pháp đây là tịnh thổ, tôi có thể nói như vậy. Giữa người với người nơi chúng ta đây là tâm thái gì? Mọi người đều là anh giúp tôi, tôi giúp anh, học viên Pháp Luân Đại Pháp gặp nhau thì như thế nào? Chúng ta ở lớp học Quảng Châu, có học viên không có tiền, mọi người hàng trăm người liền lấy tiền ra giúp đỡ người đó. Một việc mà chư vị không thể gặp ở những công phái khác, những người tốt việc tốt trong chúng ta xuất hiện liên tục không ngắt, là hiện tượng cực kỳ cực kỳ phổ biến. Tôi nói rằng nó còn không phải là tịnh thổ sao? Vì chúng ta trực tiếp tu tâm con người, chú trọng tâm tính con người mà tu luyện, tất nhiên sẽ có kết quả như vậy. Vì vậy chúng ta trong quá trình tu luyện, mọi người từ nay về sau cũng phải chú trọng tâm tính mà tu luyện.

Đồng thời phải nắm vững Pháp này, có nghĩa là phải lý giải cho thấu cuốn sách này, bộ Pháp này, phải học Pháp. Chư vị không được chỉ luyện động tác. Chư vị cả ngày cứ luyện động tác, thầy giảng cái gì cũng quên hết rồi, thì tôi nói chư vị cũng không cách nào tu. Dùng cái gì để chỉ đạo chư vị? Vì vậy mọi người phải đọc sách cho nhiều, coi việc học Pháp đọc sách cũng giống như việc luyện công hàng ngày phải làm, hàng ngày phải đọc, thì mới có thể chỉ đạo chư vị làm một người tốt, tâm tính chư vị mới có thể tu lên, công mới có

thể tăng lên được. Chư vị nói tôi chỉ muốn luyện động tác, một ngày chư vị luyện từ sáng đến tối, chư vị có mệt đến mấy thì công kia cũng không tăng. Chư vị chớ thấy Pháp Luân kia là tự động xoay chuyển, chư vị luyện là gia cường cái cơ kia, Pháp Luân cần chuyển dùng công diễn luyện các thứ cho chư vị, đã làm những chuẩn bị cho chư vị vận lên trên, [mà] đặc tính vũ trụ kia lại chế ước chư vị, Nó không cho chư vị tăng, thì có tác dụng gì? Thế nên chư vị ắt phải đề cao tâm tính lên, công của chư vị mới có thể vũ vũ tăng lên, nhất định phải chú trọng vấn đề này.

Còn có học viên hỏi một vấn đề thế này, chính là vấn đề học viên chúng ta sau này truyền công như thế nào. Tôi nghĩ rằng vấn đề này tôi cũng có thể giảng cho mọi người một chút. Trước khi giảng điều này, đầu tiên tôi nói rõ với mọi người một vấn đề, những người trong học viên chúng ta chưa từng tham gia lớp học mà tự mình học, tự mình luyện, chư vị chỉ cần hiểu theo tiêu chuẩn của người luyện công mà luyện, không cần tôi đích thân cài Pháp Luân, Pháp thân, cái gì chư vị cũng sẽ đắc được. Vì có một nguyên nhân, nếu là học viên của tôi dạy chư vị, mà tất cả các học viên của tôi đều có Pháp thân của tôi bảo hộ. Mọi người biết rằng đây cũng không phải là mê tín gì, Họ là thể sinh mệnh do công của tôi cấu thành trong tu luyện và có hình tượng giống hệt tôi. Họ cũng mang theo Pháp giống như thế, lực lượng lớn như thế, đây chính là Pháp thân. Tôi có vô số Pháp thân có thể bảo vệ học viên, vì vậy mỗi học viên tu luyện chân chính đều sẽ được bảo hộ. Thế thì với học viên này, chư vị muốn học, khi có học viên dạy chư vị, thế thì Pháp thân kia tự nhiên sẽ điều chỉnh thân thể cho chư vị, tự nhiên sẽ cài Pháp Luân cài cơ chế cho chư vị, những thứ cần cấp thì sẽ cấp cho chư vị. Nhưng phải là tu luyện chân chính, thì đều có thể đắc được. Sau khi cài cho chư vị những thứ siêu thường này mà không có người bảo hộ chư vị, chư vị cũng sẽ bị nguy hiểm. Làm thế nào đây? Thế thì tôi còn có Pháp thân cũng sẽ bảo hộ chư vị, điểm này là bảo đảm. Vậy thì chư vị về sau truyền công như thế nào? Tôi cũng nói rất minh bạch với mọi người. Các trạm phụ đạo và các học viên khắp nơi trên cả nước ai ai cũng có thể truyền công, nhưng không được phép thu tiền, ai ai cũng không được thu phí, ngay cả trạm phụ đạo cũng không được phép thu phí. Tự nguyện truyền công, chân chính tu luyện là tích công đức, chứ không cầu danh lợi, chính là truyền như thế. Nếu chư vị thực sự muốn làm thế này, chẳng hạn như tôi lấy Pháp Luân Đại Pháp ra để kiếm tiền, vậy được thôi, chư vị sẽ không có được gì hết, Pháp thân của tôi sẽ thu hồi lại những gì đã cấp cho chư vị, không cho phép chư vị dùng những thứ này để phá hoại Pháp này. Vấn đề này chúng tôi nói rất minh xác. Vì vậy chư vị cũng không cần lo lắng, chẳng hạn tôi truyền công thì người ta có thể có Pháp Luân và cơ chế không? Có như nhau. Chư vị truyền là Pháp thân của tôi sẽ biết.

Vậy nếu không có ai dạy cho họ, thì đọc sách có thể học không? Có thể đắc không? Có thể đắc như nhau. Chúng ta lấy ví dụ, Phật Thích Ca Mâu Ni cũng vậy, Lão Tử cũng vậy, hoặc là những giác giả khác cũng vậy, [họ] đã không còn tại thế bao nhiêu năm rồi, nhưng người của môn ấy vẫn đang tu, cô đại cũng xác thực tu xuất một số người. Tại sao vậy? Bởi vì có Pháp thân ở đó, rất nhiều học viên chúng ta có thể nhìn thấy rồi. Trên tấm ảnh kia của tôi, ngay cả những tấm ảnh của tôi ở trong sách, dường như mất biết động, hoặc là có người nhìn thấy thân thể động, hoặc là có cảm giác khác, có người nói Thầy ơi ở trên đây có Pháp thân. Cũng không chỉ ở trên tấm ảnh kia mới có, bởi vì chúng ta ở đây có học viên mới, không tiện nói quá cao. Tôi nói với mọi người rằng, chỉ cần chư vị học, chư vị cầm cuốn sách, cầm băng hình, cầm băng tiếng mà xem mà nghe thì đều có thể đắc được như nhau. Chỉ e chư vị không tu, rằng tôi chỉ luyện động tác, tôi vẫn muốn đắc được những thứ siêu thường này, điều đó tuyệt đối không thể. Chư vị chân chính tu luyện mới có thể đắc được những thứ này. Vừa rồi tôi giảng vấn đề này, là giảng cho rất nhiều các học viên cũ chúng ta, học viên mới nghe một chút cũng có chỗ tốt.

Còn có một vấn đề, tôi giảng một chút về trị bệnh. Có người nói, có rất nhiều người tu tướng rất ngoan cố, rất cố chấp. Thậm chí một số bác sỹ tây y cũng có mang cách nghĩ thế này, họ nói ông dùng công năng trị bệnh thì còn cần bệnh viện của chúng tôi làm gì? Ý ở ngoài lời tức là không thừa nhận trị bệnh bằng công năng, nhưng họ không có đạo lý, câu nói này giảng rất không nói lý. Vậy công năng có thể trị bệnh không?

Chúng tôi phát hiện rằng người tu luyện ở tầng thứ nông cạn, thì họ không trị được gốc rễ, nhưng họ có thể trị đến mức bề mặt. Hơi cao hơn một chút, họ có thể chuyển dịch cái bệnh này của chư vị, chuyển dịch về sau, bây giờ cảm thấy khỏe, qua bao nhiêu năm sau sẽ tái phát, hoặc là chuyển hóa thành nạn khác, hoặc là chuyển nó sang thân của những người thân bạn bè khác, họ có thể làm được chuyện này. Muốn thực sự trị khỏi bệnh này, thì ắt phải là người có năng lực thế này, tức là người đó có thể tiêu nghiệp cho người ta, nhưng đây không phải là việc mà người thường có thể làm được. Phải là người có năng lực như vậy, còn phải nhắm vào những người chân chính tu luyện mới có thể làm như thế này được, còn tùy tiện làm cho người thường là tuyệt đối không được phép. Bởi vì như thế cũng bằng như người đó làm việc xấu mà có thể không hoàn trả.

Vậy ở đây có một lý, chính là công năng có thể trị bệnh. Trong bấy nhiêu năm, có bao nhiêu người trải qua tự mình rèn luyện, hoặc là người tu luyện đã trị khỏi bệnh, quá hiển nhiên, ai cũng không thể phủ nhận sự thực này, cũng tức là nó có thể trị bệnh. Những thứ tu luyện ở tầng thứ cao, lấy nó ra ở tầng thứ thấp để chữa bệnh cho người, đương nhiên là có thể hiển thị ra hiệu quả kỳ diệu. Người bệnh có người bắt đầu trọng đức, có người là một người rất tốt trong xã hội người thường, sau khi luyện công họ liền có thể khỏi bệnh. Nhưng tu luyện là một điều siêu thường, như vậy nó có lý siêu thường đi kèm, cho nên chư vị đem thứ đó ra can thiệp xã hội người thường trên diện rộng thì tuyệt đối không được phép. Nếu khí công làm ra bệnh viện gì đó, làm ra phòng khám, làm ra trung tâm phục hồi sức khỏe, thế thì hiệu quả trị liệu của nó sẽ sụt xuống ngay, bảo đảm là như vậy.

Mọi người biết rằng, người thực sự có công phu mà khám bệnh là chỉ một lần. Nghiệp tiêu quá nhiều thì không được. Về cơ bản bệnh chỉ một lần cũng có thể khỏi. Công đánh ra, cũng không giảng thủ pháp gì cả, nào có thủ pháp gì đây? Công năng đánh ra, thông qua bất kể vị trí nào của thân thể cũng có thể đánh ra, công đánh đến nơi thì bệnh liền khỏi. Vốn dĩ không giảng thủ pháp gì, nhưng khí công sư giả vì để lừa người liền làm ra nào là thủ pháp trị liệu, nào là bài, nào là tiết, nào là bổ, nào là chộp bắt, nào là khí châm, điện châm, nào là chiếu quang, những thủ pháp loạn bát nháo gì đó thật là nhiều. Vốn dĩ công của người tu luyện đánh ra thế nào cũng đều được, còn giảng thủ pháp gì chứ, căn bản không phải chuyện như thế, đó đều là do một vài người vì để kiếm tiền mà bịa đặt ra. Tu luyện chân chính, về thực chất chỉ là chuyện như vậy.

Nhưng bệnh trong người thường không thể tùy tiện động đến giúp con người. Một khi khí công làm ra bệnh viện, thì hiệu quả trị liệu sẽ sụt xuống ngay, sẽ không được nữa. Vì không thể dùng những thứ siêu thường để tùy tiện can thiệp xã hội người thường trên diện rộng, người thường chính là trong tầng thứ người thường này, là do Pháp ở tầng thấp nhất quản. Còn dùng Pháp của tầng thứ cao để can thiệp vào lý trong người thường – Pháp ở tầng người thường này, chư vị nghĩ xem thế sao được? [Thế là] bằng như là phá hoại Lý của vũ trụ, phá hoại lý trong không gian người thường. Vì vậy nếu chư vị thật sự làm ra bệnh viện, thì hiệu quả trị liệu của chư vị sẽ ắt phải giống như hiệu quả trị liệu của bệnh viện người thường. Cho nên chư vị hãy xem, phạm là làm ra bệnh viện, trung tâm trị liệu phục hồi sức khỏe, làm ra trị bệnh bằng khí công kiểu này, khi nó chữa thì cũng sẽ sinh ra mấy cái liệu trình, mấy liệu trình để trị. Nghe thì rất buồn cười, khí công mà còn cần mấy cái liệu trình, thế nên hiệu quả trị bệnh của nó sẽ không tốt, từ phương diện nào đó còn không bằng bệnh viện của người ta. Sẽ xuất hiện vấn đề này, vì nó là siêu thường.

Người ta trong quá trình tu luyện xuất tâm từ bi rồi, thấy chúng sinh rất khổ, bản thân lại đã xuất khỏi tam giới, công cao rồi liền giúp người ta tác động một chút, có tính nhắm thẳng thể thì được phép. Nếu chư vị tùy tiện mà làm, thể thì không được phép. Khi người này tu luyện đến tầng thứ rất cao, anh ta có thể lập tức làm cho rất nhiều người rất nhiều người khỏi bệnh. Nhưng người tu luyện đến tầng thứ này, họ phát hiện rằng bệnh kia của con người không thể tùy tiện động đến, họ đã thấy được cái lý này. Nghiệp bệnh đều là có quan hệ nhân duyên, con người đều là đang hoàn nghiệp. Chư vị tùy tiện giúp bỏ đi thì bằng như là có thể làm việc xấu mà không phải hoàn [trả] nghiệp, nó có cái lý này đi kèm. Thế thì có người nói, khí công trị bệnh, về ý nghĩa nào đó mà giảng, nó vẫn là giúp chư vị giải trừ thống khổ hiện thời. Thực ra trị bệnh ở bệnh viện chẳng phải cũng như thế sao? Nó chẳng qua chỉ là chuyển dịch cho chư vị, chứ nghiệp kia thì nó không lấy đi được.

Cái bệnh mà chúng ta vẫn nói thực chất là vấn đề ở không gian khác phản ánh đến không gian này, chẳng hạn thân thể mọc cái gì đó, phát viêm, v.v. sinh ra virus và vi khuẩn. Nghiệp nhỏ một chút, mà mật độ rất lớn, thì phản ánh đến tầng không gian này chính là virus; nghiệp lớn một chút, đó chính là vi khuẩn, chúng tôi nhìn thì chính là những thứ này, tồn tại ở không gian khác, con người làm sao có thể trị tận gốc? Vì ngay không gian này chư vị còn không đột phá được. Nghiệp chính là từng cục từng cục nghiệp lực đen đen. Thế nên trong giới tu luyện chúng tôi không giảng bệnh, không nói về bệnh, đều là nghiệp lực, chính là vấn đề này. Tôi vừa mới giảng, trên thực chất bệnh kia không thể tùy tiện động đến. Chẳng hạn chư vị xuất từ tâm từ bi, trong hoàn cảnh đặc thù, giúp người ta động một chút thì có thể. [Nếu] vì danh lợi cá nhân, vì tiền, vì lợi ích mà làm thì không được, nó có lý như vậy đi kèm.

Vậy thì có người nói, trị bệnh kia chẳng phải là để phổ độ chúng sinh sao? Đó chẳng phải là làm việc tốt sao? Thời kỳ mạt Pháp những kinh sách kia đều bị giải cong hết. Chư vị thử giờ “Đại tạng kinh” kia ở trong đó có thuyết rằng trị bệnh cho người thường là phổ độ chúng sinh không? Hoàn toàn không có. Phổ độ chúng sinh là chỉ từ trong hoàn cảnh khổ này của người thường, độ hóa chư vị lên tầng thứ cao, để chư vị vĩnh viễn không phải ở đây chịu khổ nữa, là ý tứ ấy, đó gọi là phổ độ chúng sinh chân chính, giải quyết vấn đề của con người từ căn bản. Còn nói rằng trị bệnh cho người thường là phổ độ chúng sinh, đó là cách nói của những khí công sư giả hiện nay, vì để kiếm tiền mà bịa ra, thuyết rằng Phật độ nhân hoàn toàn không phải vì mục đích này. Mọi người nghĩ xem trị bệnh cho con người là phổ độ chúng sinh, chư vị nói xem vị Phật kia có bản sự lớn hay không? Vị đại Phật tầng thứ cao kia, chân còn lớn hơn trái đất của chư vị, hễ huơ tay một cái bệnh của toàn nhân loại đều không còn. Tại sao ông không làm? Thế tốt quá, phổ độ chúng sinh mà. Con người chính là như vậy, chư vị nợ nghiệp thì chư vị phải trả, không thể phá hoại cái lý này. Nghiệp do chính con người tạo ra thì [họ] phải hoàn trả. Chư vị muốn tu luyện thì chư vị phải vừa tu tâm tính vừa phải hoàn [trả] nghiệp quay trở về. Chúng ta lấy một ví dụ, ví như người nợ muốn xuất ngoại, để đến một quốc gia giàu có hưởng phúc. Thế thì nợ mà chư vị thiếu ở nước này thì chư vị phải trả, chư vị phải trả cái rồi đi, thế sao được? Phải trả hết chư vị mới có thể đi. Cũng chính là nói ý này, chư vị muốn tu luyện thì chư vị phải chịu khổ, nó có cái lý như vậy. Đương nhiên tu Đại Pháp có thể tiêu đi một phần, không tiêu giúp chư vị một phần, thì chư vị không cách nào tu. Con người đã đến bước nghiệp cuộn lấy nghiệp, chướng ngại kia quá lớn rồi, cho nên ắt phải tiêu giúp chư vị một phần thì [chư vị] mới có thể tu. Tôi vừa giảng về trị bệnh thì nhân tiện nói cho mọi người một chút về đạo lý trong đó.

Vậy tại sao có một số khí công sư giảng, học công của tôi ba ngày có thể trị bệnh, năm ngày có thể trị bệnh, mười ngày chư vị có thể trị bệnh? Trở thành một khí công sư, tham gia lớp học xong đều là bác sỹ khí công. Thế tại sao đại đa số họ không đạt được? Tại sao có một số ít người lại có thể chữa khỏi một số bệnh cho người ta? Là vì nguyên nhân gì?

Không đạt được là vì nó phá hoại lý của người thường là không được phép. Tại sao một số người cá biệt vờ tay ra trị bệnh cho người ta thì quả thật chữa khỏi cho vài người? Bản thân cao hứng vô cùng, càng tin phục cái vị gọi là khí công sư kia? Tôi nói với chư vị rằng, đó là người cá biệt bị lừa gạt. Những kẻ gọi là khí công sư làm như thế này thông thường đều là phụ thể, bởi vì phụ thể nó cũng có một số công, nó không có công thì nó cũng không trị được bệnh, nó thậm chí còn có công năng. Nó cấp cho chư vị một chút tín tức, cấp một chút năng lượng, nhưng năng lượng đó là tiêu hao. Chư vị trị một bệnh, nó tiêu hao một phần; lại trị một chút thì tiêu hao nữa, chư vị lại trị mấy cái thì hết rồi, từ đó về sau tâm chấp trước muốn trị bệnh cho người khác của chư vị lại rất mạnh mẽ. Tiêu hao hết rồi, chư vị chữa nữa thì nó cũng không khỏi.

Vậy nếu không khỏi, thì sẽ xuất hiện một vấn đề, là vấn đề gì? Chư vị trị bệnh tiếp nữa thì chính là dùng căn cơ của mình, trao đổi lấy bệnh của người khác. Có nghĩa là gì? Nghĩa là vũ trụ này có một lý gọi là “bất thất giả bất đắc”, được thì chư vị phải mất. Chư vị chớ thấy rằng mình đắc những thứ không tốt, bởi vì chư vị không trị được bệnh của người ta, chư vị cứ một mực muốn người ta khỏi bệnh, vậy phải làm thế nào? Bệnh này chư vị phải mắc thôi, để người bệnh khỏi, vì chư vị cứ muốn bệnh của họ khỏi mà. Có người thà rằng tự mình bị mắc bệnh cũng phải chữa khỏi cho họ, không phải bởi xuất phát từ tâm từ bi, cứ phải khiến họ khỏi, họ sợ mất cái danh. Chư vị xem khí công sư kia đã hại người ta đến mức nào? Cái tâm danh lợi này khởi lên mạnh quá, tâm danh lợi này hại người ta ghê gớm quá, họ sợ họ bị mất cái danh nên mới nghĩ như thế, cứ phải khiến người kia khỏi bệnh, thậm chí chính mình mắc cũng được. Được, chư vị mắc thì [cho] chư vị mắc. Sẽ phải hoán đổi chứ không thể mắc không, chư vị chớ thấy người ta là [có] bệnh, tiêu đi rồi thì sẽ biến thành đức, vật chất bất diệt mà, nó có thể chuyển hóa. Ồ, chư vị lấy đi rồi, được, thế thì chư vị đổi đức cho người ta nhé. Thứ hoán đổi duy nhất ở đây chính là đức, cấp đức cho người ta, tự mình đòi lấy bệnh của người ta, họ đã làm một việc ngu ngốc nhất, đức này đáng quý biết bao!

Trước đây trong tôn giáo cũng giảng, người già cũng giảng, đời này khổ chút cũng đừng lo, làm nhiều việc tốt một chút tích đức, đời sau sẽ có phúc. Ý ở ngoài lời chính là đức này có thể mang đến tiền tài, mang đến chức quan cho chư vị. Thực ra, chúng tôi cũng phát hiện ra nó là một loại hình thức hoán đổi. Nếu chư vị muốn đắc được tiền tài kia, mà chư vị không có đức kia để hoán đổi thì chư vị không đắc được. Có người làm kinh doanh, làm một cái là rất lớn; có người làm mãi mà không có, họ không có đức, đức rất ít, thì không đổi được; tôi nói với chư vị rằng có người nếu đức ít, thì chư vị xin ăn cũng không được, chư vị phải cấp đức cho người ta, người ta mới cho chư vị cơm, ở bên kia có hình thức hoán đổi. Cho nên chư vị không có đức thì chẳng có gì, toàn là nghiệp lực màu đen, thế thì người này chính là thập ác bất xá. Đối diện với sự hủy diệt triệt để, nguyên thần cũng phải tiêu hủy, đó gọi là hình thần toàn diệt, một việc rất đáng sợ. Khi tiêu hủy thì tầng tầng tiêu hủy xuống đi sinh mệnh, cùng lúc với chịu đựng tất cả tội ác thì sinh mệnh cũng đang tiêu vong.

Đức này đã là thứ trân quý đến thế, vậy thì có thể tùy tiện cấp cho người ta không? Chư vị nói xem khí công sư kia chẳng phải đang hại người sao? Hại người và còn hại cả bản thân họ, họ làm ác quá nhiều. Họ bảo chư vị trị bệnh cho người ta, sau khi khỏi tâm chấp trước, nếu căn cơ của chư vị tốt, thì sẽ dùng đức của mình để chữa bệnh cho người ta, lấy bệnh mang lên thân chư vị, cấp đức cho người ta. Những năm này có bao nhiêu người như thế chữa bệnh xong cho người ta, mà bản thân giống như mắc một trận bệnh nặng, về nhà rất khó chịu. Có bao nhiêu người như thế, chẳng phải quá nhiều sao? Có ai chữa bệnh mà không như thế? Thực ra đều như vậy cả, chữa bệnh cho người ta xong thì họ khó chịu, chư vị chính là dùng đức của mình mà đổi lấy bệnh của người ta. Đây vẫn chưa hết, chư vị vốn là một người có thể viên mãn, có thể tu lên tầng thứ cao nhất chính quả, nó ngay lập tức đã

hủy chư vị rồi. Hủy đến mức độ nào? Tâm danh lợi của con người là khó bỏ nhất. Ai mà nói mình tốt thì hãnh diện lắm, ai ai cũng có loại ý thức tiềm tại rất ngoan cố này. Ai mà khen mình thì thấy quả là lằng lằng lắm; ai mà gọi chư vị một tiếng khí công sư, ái chà, bạn chữa khỏi bệnh cho tôi rồi, bản sự của bạn lớn thật, bạn quả là không biết là tốt đẹp đến nhường nào.

Cái tâm danh lợi này hề khởi lên, mọi người nghĩ xem, nếu bỏ cái tâm này giúp chư vị thì quá khó. Có bao nhiêu người tôi nói với họ rằng, không cho họ trị bệnh, họ liền ngứa ngáy chân tay, cứ nhất định phải trị cho người ta. Tâm danh lợi này khởi lên rồi, làm sao bỏ đi đây? Hơn nữa khi trị bệnh cho người ta, sẽ hình thành một trường với người bệnh. Vì chư vị tu luyện tại thế gian pháp, bất kể chư vị tu luyện cao bao nhiêu, chư vị cũng không có năng lực tự bảo vệ mình, tất nhiên chư vị sẽ câu thông một trường với người bệnh, khí bệnh trên thân người bệnh đều chuyển sang thân thể chư vị. Thậm chí trên thân chư vị còn có nhiều khí bệnh hơn người bệnh, nhưng gốc rễ của bệnh ở trên thân họ thì chư vị không động đến được, chư vị cũng không chữa khỏi được. Họ đã bớt đi một chút khí đen rồi, họ cảm thấy thoải mái, bên này chư vị cảm thấy khó chịu. Dần dần, một bệnh, hai bệnh chư vị không để ý, dần dần, bệnh của ai chư vị cũng khám, khí bệnh gì chư vị cũng rước đầy cả thân. Có khí công sư bảo chư vị bài xuất ra, tôi nói với chư vị rằng, tu luyện vẫn phải là tu tại tự kỷ, công tại sư phụ. Bàn tay người thường, ý niệm người thường của chư vị có thể làm được những việc này không? Chư vị nếu có thể bài xuất khí bệnh kia, [nhưng] bệnh chưa khỏi mà chư vị đã mắc lâu ngày rồi chư vị có bài xuất đi được không? Chư vị hoàn toàn không bài xuất được. Cho nên cảm thấy khí chạy xuống dưới, khí tốt khí xấu đều chạy như nhau, chạy ra ngoài rồi vẫn sẽ kéo trở lại, vì vậy họ chẳng phải hại chư vị ghê gớm sao? Bản thân chư vị làm cho cả thân dơ bẩn, cái khí bệnh đen kia là gì? Chính là nghiệp, phản ánh đến thân thể ở không gian này chính là bệnh. Cả thân chư vị toàn là bệnh, tâm danh lợi cũng khởi lên rồi, tâm này mới là khó bỏ, chư vị khám bệnh cho người ta chư vị thấy khó chịu.

Tu luyện tại thế gian pháp, rất nhiều người đều không biết, khi mới bắt đầu tu luyện chính là tịnh hóa thân thể. Dùng khí quán thông thân thể, quán cho thân thể [trở nên] tịnh, chính là mục đích này, làm chuẩn bị cho tu luyện ở tầng thứ cao, và tạo một số những thứ cơ sở nữa. Đến tu luyện ở tầng thứ cao, cũng là không ngừng tịnh hóa, không ngừng tịnh hóa, càng thuần tịnh hơn, thuần tịnh hơn, thuần tịnh hơn, cuối cùng được vật chất cao năng lượng thay thế. Toàn bộ [quá trình] tu luyện thế gian pháp là đang làm thuần tịnh thân thể của mình. Vậy chư vị nghĩ xem, chư vị không ngừng trị bệnh cho người ta, không ngừng rước những thứ dơ bẩn về thân thể mình, chẳng phải vừa hay chư vị làm ngược lại với tu luyện sao? Chư vị coi bệnh cho người ta, chư vị có thực sự [xuất] phát từ tâm đại từ bi kia không? Chư vị không phải. Chư vị là tâm danh lợi sai khiến, chư vị không phải vì tiền thì cũng là vì danh. Có thể khám bệnh rồi, tay liền ngứa ngáy, không xem cho người ta thì dường như là không thể hiện được bản sự, nó chẳng phải là thế sao? Còn tu luyện chẳng phải chính là vứt bỏ tâm chấp trước con người sao? Chư vị nói xem cái tâm này bỏ đi thế nào? Họ hại chư vị thật sự không ít, thế nên ở đây chúng tôi giảng ra nguyên nhân căn bản của việc không trị bệnh.

Người thực sự có thể trị bệnh, người tu luyện được rất cao, nhưng mà cũng có thể chưa khai ngộ. Loại người này ngẫu nhiên nhìn thấy người tốt thì trị cho một chút, thế thì khả dĩ, nhưng thông thường không lưu danh không cần báo đáp, đa số là như vậy. Thực ra họ cũng không thể giải quyết vấn đề một cách căn bản, họ chỉ là chuyển dịch cái nạn này cho chư vị, từ không gian vật chất bề mặt này của chúng ta ép xuống, ép vào trong không gian vật chất ở tầng sâu, nhưng nó cuối cùng vẫn sẽ quay trở lại. Còn nữa chính là họ chuyển hóa thứ này cho chư vị, chuyển hóa thành việc chư vị không mắc bệnh, [nhưng] chư vị gặp nạn. Có rất nhiều phương pháp tu luyện là phó ý thức tu luyện. Chư vị chớ thấy họ có công, bản

thân họ có công gì? Hình thái gì? Công đó là trạng thái nào? Xuất ra như thế nào? Làm thế nào tu luyện được? Công kia tồn tại ở đâu? Họ hoàn toàn không hiểu gì hết, họ chỉ biết đi làm, chứ thực ra làm việc đó là phó ý thức làm, phó nguyên thân tu mà. Vì vậy họ chuyển dịch hoặc chuyển hóa sang thân thể người khác giúp chư vị, tùy tiện chuyển hóa cũng không được, chỉ có thể là người thân bạn bè. Nhưng vẫn là có điều kiện hoán đổi, không thể đẩy bệnh cho người ta không, chư vị phải phó xuất, nó có tăng lý như vậy.

Giảng đến đây tôi nói với mọi người rằng, chư vị chớ thấy có một vài khí công sư danh tiếng rất lớn, họ hoàn toàn là gây họa làm loạn xã hội nhân loại, hiện nay rất ít có nơi tịnh thổ {miền đất thanh tịnh}. Đơn vị công tác của xã hội người thường chúng ta cũng vậy, đơn vị nào mà không có sự việc phá hoại xã hội nhân loại, xã hội người thường chúng ta chứ? Đến đâu cũng là ma. Khí công bản thân chính là tu luyện, nơi đây có thể là tịnh thổ chăng? Có người phá hoại Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, tại sao vậy? Vẫn không phải là vì danh và lợi mà họ không đạt được. Đương nhiên ma này nếu không tồn tại thì cũng không được. Ma này nếu không tồn tại thì tu cũng dễ quá, Pháp Luân Đại Pháp này của ông chẳng có chướng ngại gì cứ tu lên trên, thế thì cũng đơn giản quá. Bởi vì vứt bỏ tâm con người về phương diện nào cũng phải thể hiện ra, đặc biệt là Pháp Luân Đại Pháp chúng ta có một điểm luyện công, đã xuất hiện người thế này, tự nói ta chính là Phật, các người đừng học theo Lý Hồng Chí nữa. Tại sao lại có hiện tượng này? Chính là từ căn bản xem chư vị có bị dao động không? Một mạch cho đến khi chư vị tu luyện tới bước cuối cùng, vẫn sẽ khảo nghiệm cái tâm này của chư vị, xem chư vị từ căn bản đối với Pháp có nhận thức được không, có ổn định hay không. Các loại phương diện đều phải đề cao, đều phải thiết thực.

Giảng đến đây, tôi nói với mọi người một vấn đề: Trong tương lai trị bệnh của tiểu đạo tiểu pháp thế gian vẫn có thể tồn tại, nó chỉ bất quá là tồn tại dưới hình thức ấy. Nó trị bệnh thế nào, tôi cũng giảng rồi, năng lực rất nhỏ. Bệnh nhẹ có thể trị, bệnh nặng thì không trị được. Nhưng người tu luyện cực cá biệt, nhắm vào cực ít người cá biệt thì cũng có thể làm, nhưng can nhiễu xã hội trên diện rộng, thì sự việc đó đảm bảo họ không làm được. Có người gọi là khí công sư mở lớp với rất nhiều người dạy người ta đi trị bệnh, đều thành bác sỹ khí công cả, bệnh gì cũng có thể trị. Nếu theo thuyết ấy thì nhân loại cũng chẳng có bệnh nữa, họ không thể nào đạt được, chính là cái lý như thế. Nhưng có thể trị bệnh hay không? Trị [bệnh] chỉ là là trạng thái kia, chỉ là hình thức kia thôi, Pháp Luân Đại Pháp chúng ta là truyền công lên tầng thứ cao, là tu luyện chân chính.

Tu luyện chân chính có nghĩa là độ nhân, vì vậy tôi cũng nói rõ với mọi người rồi, chân chính tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, thì chư vị không thể động thủ trị bệnh cho người khác. Nếu chư vị thực sự trị bệnh, thì coi như là phá hoại Pháp này, làm loạn Pháp này. Cho nên chư vị chỉ cần đi trị bệnh cho người ta, là tôi cũng sẽ không để chư vị phá hoại, làm ô nhiễm những điều trân quý như thế này, như thế Pháp thân của tôi sẽ thu hồi Pháp Luân và cơ chế cũng như hết thảy về. Chư vị thử xem người tu luyện chân chính nào, [mà] mở cửa chữa bệnh cho người ta, làm ra việc thế này chứ. Trước đây những người tu đạo cũng vậy, hòa thượng tu Phật cũng vậy, nào có ai nói rằng chữa bệnh cho chư vị chứ? Dùng thuốc chữa bệnh là có, hoặc là cực cá biệt vận dụng công năng trị bệnh thì được phép, còn phải có điều kiện mới được làm, không có điều kiện thì cũng không được. Về việc này chúng ta đã nói rõ rồi, quan hệ lợi hại [thế nào] tôi cũng đã giảng cho mọi người rồi, xác thực là gây tổn hại rất lớn rất lớn đối với chư vị. Chư vị không thử nghĩ xem, một khí công sư muốn trị bệnh cho người ta, phải trải qua mấy chục năm tu luyện mới có thể tu luyện ra được công năng kia, mới có thể tu luyện ra được bản sự kia. Ô, chư vị học ba ngày có thể trị bệnh, năm ngày có thể trị bệnh, mười ngày có thể trị bệnh, thế không phải trò đùa là gì? Đều có tư tưởng thì tại sao không thử nghĩ một chút? Ba ngày là chư vị thành khí công sư rồi, tôi nói cái “đạo” này tu cũng dễ dàng quá rồi, giống như hòn đá trên mặt đất vậy, nhặt lên là thành Phật rồi. Vấn đề này [tôi] giảng bấy nhiêu thôi, bởi vì điều cần giảng thực sự quá nhiều, mở

lớp giảng mười lăm, mười sáu tiếng đồng hồ cũng không thể lập tức giảng ra hết cho mọi người được.

Nếu muốn tu luyện, tôi nói rằng phải học Pháp cho tốt, cuốn sách “Chuyên Pháp Luân” của Pháp Luân Đại Pháp đã xuất bản rồi, toàn bộ đều là nội dung bài giảng của tôi, đã đưa Nó ra một cách hoàn chỉnh rồi, vì vậy đây có thể coi là nền tảng để tu luyện trong môn này của chúng ta trong tương lai. Không giảng nhiều nữa, giảng đơn giản bấy nhiêu thôi. Cuối cùng hy vọng mọi người trong tu luyện Đại Pháp này sớm ngày công thành viên mãn!

● ● ● ● ● ● ● ● ●

Ghi chú: (ghi chú của người dịch Trung Việt, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: http://gb.falundafa.org/chigb/fajie_2.htm

Có tham khảo bản tiếng Anh: http://en.falundafa.org/eng/zfl_fajie/beijing.htm

Dịch ngày 18-09-2016. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

▪ **Nó:** Trong bài này, khi nói về Pháp, Đại Pháp, Lý của vũ trụ, v.v. ở ngôi thứ ba, thì dùng từ “Nó”. Trong bài giảng Pháp hay kinh văn khác, nhiều bài dịch là “Ông”. Đây là hai lỗi dịch của cùng một từ tiếng Hán.

Trả lời câu hỏi tại buổi giảng Pháp tại Trường Xuân

Lý Hồng Chí

Đệ tử: Thầy giảng rằng hiện tại là thời kỳ mạt Pháp, Phật, Đạo, Thần không quản những việc trong người thường nữa, vậy tại sao Ngài vẫn còn muốn quản?

Sư phụ: Bởi vì tôi là người ở trong cõi người thường, người khác không quản nữa, tôi muốn quản, đây là việc tôi cần làm. Nhưng, cũng không phải là đầu não nhất thời nóng lên là có thể làm được.

Đệ tử: Chồng con luyện khí công khác thì có xung đột với việc con luyện Pháp Luân Đại Pháp hay không?

Sư phụ: Chư vị luyện công của chư vị, họ luyện công của họ. Họ muốn luyện Đại Pháp thì chư vị dạy họ, họ không muốn luyện, thì chư vị luyện công của chư vị, sợ cũng là chấp trước, không động tâm thì sẽ không có vấn đề gì.

Đệ tử: Không có tư tưởng [muốn] tu luyện lên cao tầng thì chỉ là dừng tại tầng thứ trị bệnh khỏe người thôi, xin hỏi Thầy con có thể viên mãn không? Con làm một người tốt trong xã hội người thường theo lương tâm của mình, sau khi chết nguyên thần sẽ đi về đâu?

Sư phụ: Ngay cả suy nghĩ muốn tu luyện lên cao tầng chư vị cũng không có, thì chư vị còn viên mãn gì đây? Chư vị hãy xem, vấn đề là: “Con không có tư tưởng tu luyện lên cao tầng”, ngay đầu tiên đã nói như vậy, vậy thì chư vị còn đắc viên mãn gì đây? Đòi sau chuyển sinh thành gì còn chưa chắc chắn, nhưng có thể tích đức, đã làm việc tốt. Vậy thì làm việc tốt rồi, tích đức rồi, chịu khổ rồi, có thể đức của chư vị sẽ lớn, bởi vì chư vị không muốn luyện công [nên đức] cũng không chuyển hóa thành công, đòi sau có thể sẽ đắc phúc báo.

Đệ tử: Học viên nghiên cứu Chu Dịch thì có ảnh hưởng tới luyện công hay không?

Sư phụ: Thứ đó nó chỉ là cái lý trong hệ Ngân Hà này của chúng ta, không phải là lý lớn hơn. Còn Pháp mà chúng ta luyện thì lớn hơn, Đại Pháp này đủ để chư vị nghiên cứu cả đời.

Đệ tử: Sau khi phẫu thuật thẩm mỹ sống mũi nhét đầy silicon thì sao?

Sư phụ: Không sao. Có người trong chúng ta cũng đã hỏi, con đã làm phẫu thuật tuyệt dục rồi hoặc con đã cắt bỏ thứ gì rồi, đều không sao cả, chân thể đó của chư vị không bị cắt bỏ, vẫn luyện như nhau, thứ gì cũng có thể tu xuất lại.

Đệ tử: Mỗi lần trong tâm con hề nghĩ tới Pháp Luân thì lại lạnh rùng mình, đây là do nguyên nhân gì?

Sư phụ: Nếu có phụ thể thì có thể sẽ xuất hiện tình huống này. Nhưng trong lớp học của chúng ta đại đa số đều đã được xử lý, chỉ có một số rất ít người mà tư tưởng còn chưa chuyển biến không kiên định muốn tu luyện thì chưa được thanh lý. Khi xử lý sẽ không xét kỹ.

Đệ tử: Nói rằng việc để đạt làm cán bộ là đã được đặt định theo số mệnh, vậy thì con người không cần nỗ lực thể hiện nữa, mọi chuyện cứ chờ đợi số phận an bài chẳng?

Sư phụ: Pháp là giảng cho người tu luyện, một người thường hiện nay chính là, [nếu] tôi nói cho chư vị chuyện như thế, chư vị đều [thấy] phải đi tranh đi đấu, bởi vì chư vị là người thường, chư vị sẽ không tin, đây chính là người thường. Người thường sẽ không tin chuyện này. Thậm chí cái tranh của chư vị, cái đấu của chư vị đều là điều tất nhiên rồi.

Đệ tử: Trong khi luyện công cơ thể con lắc lư một cách không tự chủ?

Sư phụ: Không được lắc lư, không được lắc lư một cách không tự chủ. [Nếu] quả thực chư vị lắc lư thì chư vị hãy mở mắt ra, nó sẽ không lắc lư nữa, cho tới khi tương lai sau này chư vị không lắc lư nữa thì thôi.

Đệ tử: Khi luyện Pháp Luân Đại Pháp, đặc biệt là luyện bài thứ hai Pháp Luân Trang Pháp, hai tay cảm thấy như ôm một khối khí, nếu không phải là cố ý không chế thì sẽ bị khối khí này kéo tay vào trong, đôi khi lại đẩy ra ngoài?

Sư phụ: Đây là do Pháp Luân đang xoay chuyển, cảm giác của chư vị chính là cảm giác Pháp Luân này đang xoay chuyển.

Đệ tử: Luyện công mang theo chú Lăng Nghiêm liệu có bị ảnh hưởng không?

Sư phụ: Tôi đã giảng rằng niệm chú chính là cầu xin sự gia trì của Pháp môn đó. Chư vị có Pháp Luân của tôi, có Pháp thân của tôi quản chư vị, chư vị còn niệm thứ đó làm gì? Chư vị muốn chân đặt trên hai chiếc thuyền? Chư vị muốn trộn lẫn thứ khác vào trong mà tu? Chẳng phải chính là ý này sao? Như vậy chư vị sẽ không đắc được gì cả.

Đệ tử: Con thường hay chuyển nhà, Pháp thân của Ngài sẽ giúp con thanh lý nhà cửa đúng không?

Sư phụ: Người luyện công chân chính đi tới đâu [tôi] đều sẽ giúp. Nếu chuyển nhà vì [để được] thanh lý nhà cửa thì chư vị không đắc được gì cả, tôi không phải tới dọn dẹp nhà cho chư vị.

Đệ tử: Khi cảnh tượng xuất hiện thu thế có ảnh hưởng gì tới tu luyện công pháp và tăng công không?

Sư phụ: Nói rằng nhìn thấy cảnh tượng ngay trước mắt, dừng luyện công có ảnh hưởng gì tới việc chư vị luyện công? Không ảnh hưởng gì. Nhưng thông thường khi trước mắt xuất hiện cảnh tượng [nào đó], tốt nhất chư vị hãy quan sát nó một cách tĩnh lặng, cho tới khi cảnh tượng này qua đi thì còn tốt hơn. Hễ xuất hiện là chư vị không nhìn nó, dường như chư vị không muốn, vậy thì có thể trạng thái này tương đương với việc vứt bỏ nó, cho nên chúng tôi vẫn bảo chư vị nhìn, nhưng không được nảy sinh bất kỳ tâm chấp trước nào.

Đệ tử: Tìm đối tượng có được tính là chấp trước không?

Sư phụ: Rất nhiều người trẻ tuổi chúng ta đều muốn tìm đối tượng lập gia đình, tu trong người thường thì không bảo chư vị làm ni cô, điều này không có vấn đề gì. Pháp môn này của chúng ta chủ yếu bảo chư vị ở trong môi trường phức tạp này của người thường mà tu luyện.

Đệ tử: Trẻ nhỏ sau khi nghe giảng không thể kiên trì luyện công, liệu Pháp Luân có vĩnh viễn bảo vệ cháu hay không?

Sư phụ: Không thể kiên trì luyện công thì không được, đúng vậy không? Cần phải kiên trì luyện công. Tôi tới độ người tu luyện, không phải tới để chuyên bảo hộ người thường.

Đệ tử: Con cảm thấy Pháp Luân xoay chuyển trên thân thể con, đôi khi chưa được một vòng đã chuyển hướng? Có người còn cảm thấy Pháp Luân này xoay tới 100 vòng mới chuyển, là vì sao?

Sư phụ: Vì thời kỳ đầu khi điều chỉnh thân thể cho chư vị Nó sẽ không có quy luật. Nó là linh thể, Nó biết điều chỉnh cho chư vị như thế nào, cho tới khi điều chỉnh xong cho chư vị thì thôi. Đợi tới khi thân thể điều chỉnh xong, sau đó hoàn toàn thích ứng trở lại, Nó sẽ xoay thuận chiều chín lần, xoay ngược chiều chín lần một cách rất tự nhiên, nhưng lúc đó chư vị sẽ không còn cảm giác nữa, không phải nói rằng vĩnh viễn có cảm giác. Mọi người biết rằng dạ dày của chư vị đang co bóp, chư vị có biết dạ dày của mình đang vận động không? Khi nó là một bộ phận trên thân thể chư vị, khi Nó đã thích ứng với thân thể, chư vị sẽ không cảm giác được hình thức tồn tại của nó.

Đệ tử: Thầy giảng Pháp và thiên cơ cho chúng con, chúng con có thể giảng lại cho những người không luyện công nghe được không?

Sư phụ: Đối với người phổ thông, thì đừng khinh suất mà giảng thật cao cho họ, có giảng họ cũng không tin. Nếu họ tin thì có thể giảng, nếu không những người không tin sẽ phá hoại Đại Pháp.

Đệ tử: Người luyện công có thể trong tình huống trừ bỏ tâm chấp trước, mà vẫn duy trì được trạng thái hành động nỗ lực tranh thủ tận lực mà làm việc hay không?

Sư phụ: Trong giai đoạn hiện có này, bảo người ta hoàn toàn vứt bỏ thành vô vi, thì không thực tế. Trong giai đoạn hiện có của chư vị, dù tôi có yêu cầu thật nghiêm với chư vị, trong chốn người thường chư vị cũng sẽ gắng hết sức vì lợi ích cá nhân mà đi nỗ lực thêm chút, về nguyên tắc điều này không hề gì. Nhưng dần dần cùng với việc chư vị đề cao lên, những tâm này đều phải dần dần xem nhẹ. Làm được ngay tức khắc tôi nói rằng điều đó cũng không thực tế. Còn về vứt bỏ tâm chấp trước [trong khi vẫn] duy trì nỗ lực đạt được điều này điều khác, bản thân việc chư vị cứ muốn bảo trì điều đó chẳng phải cũng là chấp trước sao? Vấn đề chư vị nêu ra rất mâu thuẫn.

Đệ tử: Con đã dùng ảnh của Ngài khai quang cho tượng Phật, kinh sách và bàn thờ Phật, nhưng Pháp thân trên tượng Phật có phải là Pháp thân của Ngài không? Hiện giờ có thể dâng hương hay không?

Sư phụ: Về nguyên tắc tôi không làm những chuyện này, người thường chúng tôi cũng không quản. [Là] người tu luyện mà chư vị không tin lắm thì tương lai sẽ càng khó hơn.

Đệ tử: Hễ luyện công là khắp người đổ mồ hôi, hiện tượng này có tốt không?

Sư phụ: Đương nhiên là tốt. Cơ thể đổ mồ hôi cũng là đang bài tiết những thứ không tốt, chứng tỏ rằng cơ thể chư vị nóng lên. Con người mà có bệnh thì cơ thể sẽ lạnh. Chúng tôi chư vị luyện khá tốt.

Đệ tử: Người đại đức có phải cần có rất nhiều người truy lạc, tổn đức, mới có thể tích được đại đức?

Sư phụ: Người đại đức họ tự mình có thể có tâm đại nhẫn, tự họ có thể chịu được khổ trong những cái khổ, điều này có quan hệ gì tới người khác?! Còn như nói họ có thể tu tới tầng thứ bao cao, thì cần phải có người khác tổn đức, không phải chuyện đó. Trong quá trình tu luyện, người ta sẽ tìm chư vị trả nghiệp như vậy, trừ phi chư vị thoát ly khỏi hoàn cảnh này mà tu, thì cũng phải trả nghiệp theo một hình thức khác, mặc dù như vậy, nhưng người tu đó cũng không phải chư vị, chư vị ở trong hoàn cảnh này mà tu thì nó là điều tất nhiên. Còn con người tất nhiên sẽ sinh chuyện với chư vị, giống như nhất định chư vị sẽ tạo nghiệp trong người thường vậy.

Đệ tử: Một ngày luyện công mấy lần thì tốt?

Sư phụ: Có thời gian thì luyện nhiều, không có thời gian thì luyện ít, mấy lần đều được. Thời kỳ đầu cố gắng luyện nhiều thì tốt hơn. Chư vị luyện là để gia cường bộ cơ này, còn việc chư vị thực sự tăng công và biến hóa thân thể, gia cường công năng của chư vị là do loại cơ chế mà chúng tôi cài cho chư vị đang khởi tác dụng, chư vị luyện là để gia cường cơ năng [đó].

Đệ tử: Trong xã hội người thường thường hay sinh ra các chủng tư tưởng, suy nghĩ đủ loại vấn đề thì có khiến Pháp Luân biến dạng không?

Sư phụ: Sẽ không biến dạng, làm việc bình thường và suy nghĩ thông thường là điều bình thường trong quá trình tu luyện. Chư vị cứ mãi suy nghĩ tới lợi ích cá nhân, những vấn đề như làm sao để người khác không động đến chư vị được, tâm như người thường làm sao đề cao đây? [Như vậy] sẽ ảnh hưởng tới sự đề cao của chư vị.

Đệ tử: Khi ngồi tĩnh tọa tại có tiếng vang, đầu não biến thành trống rỗng không có gì?

Sư phụ: Đây là chuyện tốt, chính là tập niệm của chư vị đều không còn nữa, như vậy rất tốt. Nhưng ắt phải biết rằng bản thân đang luyện công.

Đệ tử: Khi xuất công có phải là đã tu tới mức chủ nguyên thân làm chủ không?

Sư phụ: Không phải nhận thức như vậy. Phó ý thức cũng luyện công theo, cũng đắc công. Nhưng tương lai họ vẫn luôn làm phó ý thức mà tồn tại, chư vị vĩnh viễn là chủ thể.

Đệ tử: Khi luyện công con hơi mê mờ?

Sư phụ: Nếu hơi mê mờ thì mở mắt mà luyện, đừng luyện một cách mơ mơ màng màng như vậy nữa.

Đệ tử: Khi nằm ngửa làm bốn động tác ôm bão luân có được hay không?

Sư phụ: Không được như vậy, tôi cũng không dạy chư vị như vậy. Có người dường như cảm thấy luyện công như vậy dễ chịu, không mệt, vậy đâu có được? Luyện công có chút khổ đó cũng không chịu nổi sao?

Đệ tử: Trước kia khi ngồi luyện đã tọa con thường thấy các cảnh vật xuất hiện, có phải do hạ ý thức bị phong bế nên không xuất hiện nữa?

Sư phụ: Đừng quản nó, đừng chấp trước vào nó. Đó là những chuyện trước kia, tương lai luyện công xuất hiện tình huống nào cũng đều tùy kỳ tự nhiên. Chỉ cần đừng chấp trước, nhìn thấy thì vốn là chuyện tốt.

Đệ tử: Lần này không tham gia lớp học, tự con thường xuyên đọc sách học tập liệu có thể có hiệu quả gì không?

Sư phụ: Không tham gia lớp học tự mình học tập, [nếu] có thể thực sự tu luyện theo yêu cầu về tâm tính của người luyện công như trong sách, thì cũng có thể đắc được hiệu quả rõ ràng như nhau.

Đệ tử: Trong Phật gia quả vị thấp nhất là gì?

Sư phụ: Quả vị thấp nhất trong Phật gia chính là La Hán. Bởi vì thấp hơn thì không có quả vị rồi, không đắc chính quả, không nhảy thoát khỏi tam giới.

Đệ tử: Phạm là người luyện Pháp Luân Đại Pháp chỉ cần đặt đủ công phu thì có thể đạt được tu luyện Phật thể phải không?

Sư phụ: Đại Pháp vô biên, Phật Pháp vô biên, toàn dựa vào cái tâm của chư vị mà tu. Khi tu đến xuất thế gian pháp là đã bắt đầu tu luyện Phật thể rồi.

Đệ tử: Phó ý thức và chủ ý thức có phải là hai người không?

Sư phụ: Đều là một người chư vị, gọi cùng một tên, đồng thời sinh ra từ thai mẹ với chư vị, nhưng lại là hai ý thức.

Đệ tử: Chúng con truyền công truyền Pháp như thế nào?

Sư phụ: Về vấn đề học viên Pháp Luân Đại Pháp chúng ta dạy công như thế nào, thì chúng ta đều đã nhắc tới, chư vị có thể đi dạy, đi truyền. Truyền chính Pháp thì chư vị là tích đức, làm việc tốt, độ nhân, chư vị có thể đi truyền đi giảng, nhưng không được dùng lời của chư vị mà giảng, phải nói Thầy giảng như thế nào, trong sách của tôi viết như thế nào, chiếu theo phương pháp này mà làm. Trộn lẫn vào bất kỳ cách nghĩ nào của bản thân chư vị, hay cảnh tượng mà bản thân chư vị nhìn thấy mà nói, thì điều truyền đều không phải là Pháp Luân Đại Pháp của chúng tôi! Chư vị ở tại tầng thứ của chư vị, cái lý mà chư vị nhận thức được không phải là Pháp hoàn chỉnh, chúng tôi kết hợp Lý tại những tầng thứ rất cao mà giảng, cho nên thứ đó của chư vị không có tác dụng chỉ đạo, chứ chư vị chớ nhìn vào chư vị thấy được điều gì, biết được thứ gì, nó có vấn đề như thế. Hơn nữa trong quá trình

chúng ta truyền công đều là tự nguyện, là làm việc tốt, tích công đức. Là người luyện công chư vị cầu điều gì? Không cầu danh, không cầu lợi, có phải vậy không? Điều mà chúng ta cầu chính là công đức, cho nên không cho phép bất kỳ ai thu phí, không cho phép bất kỳ ai áp dụng hình thức này của tôi truyền công. Mở hội tọa đàm, mọi người giao lưu với nhau tại điểm luyện công, điều này thì có thể được. Bởi vì Pháp này chư vị không giảng được. Có người nói rằng tôi là giáo viên, đó là hai chuyện khác nhau. Pháp này có nội hàm rất sâu rất sâu, tại những tầng thứ khác nhau đều có tác dụng chỉ đạo khác nhau, chư vị căn bản không cách nào giảng.

● ● ● ● ● ● ● ● ●

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: http://gb.falundafa.org/chigb/fajie_2.htm

Dịch ngày: 18-09-2016. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Trả lời câu hỏi tại buổi giảng Pháp tại Trịnh Châu

Lý Hồng Chí

Đệ tử: Với những đứa trẻ đặc biệt hiếu động và rất không biết nghe lời, con thường lau bầu đánh mắng suốt ngày, chuyện này có đáng không?

Sư phụ: Phương pháp chúng ta giáo dục những đứa trẻ nên cải tiến một chút. Chư vị phát hiện ra rằng mắng nó cũng không được, đánh nó cũng không được, chư vị nên cải tiến phương pháp một chút. Tôi nói với mọi người rằng nó cũng là một con người, chư vị đừng coi nó là con cái của chư vị, sau trăm tuổi chẳng ai còn biết ai, những gì chư vị nợ nó thì phải trả! Tôi nói điều này có thể chư vị không tin, có người cứ mê ở trong cõi người thường, họ cứ chấp trước vào những thứ này! Ép con cái học đại học, thi đại học. Tôi nói với chư vị rằng, chư vị nợ nó nhiều rồi, tương lai [sau này] đòi lại, nó cũng sẽ làm cha của chư vị, cũng sẽ làm như vậy với chư vị. Đây chính là vấn đề về phương pháp, nếu nuôi con mà không dạy thì cũng là làm việc xấu, cũng là nợ nó.

Đệ tử: Hóa thân, báo thân là gì?

Sư phụ: Tôi không giảng cho chư vị điều này, đây là một danh từ phân loại trong Phật giáo. Tại đây tôi kết hợp với khoa học về nhân thể mà giảng, giảng một cách minh bạch nhất không thể minh bạch hơn rồi. Hiện nay giảng nào là ba hồn bảy phách, thứ này thứ kia, tôi nói với chư vị rằng, họ giảng quá chung chung, chung chung tới mức độ nào? Tâm can, lục phủ ngũ tạng, đại não, đầu óc, từng huyết quản, tế bào của chư vị đều là hình tượng

của chư vị. Tôi không biết điều họ chỉ là cái gì, ba hồn bảy phách gì đó là chỉ thứ gì. Nửa thân trước của chư vị có hình tượng của chư vị, nửa thân sau có hình tượng của chư vị, chân tay của chư vị đều là hình tượng của chư vị, chư vị nói xem điều họ chỉ là gì? Cho nên tôi cảm thấy họ [giảng] rất chung chung, tại đây tôi nói là rõ ràng nhất rồi.

Đệ tử: Khi con luyện Thân Thông Gia Trì Pháp, đôi khi phân bụng dưới động đây lúc lên lúc xuống, giống như điều tức khi luyện khí công khác trước kia vậy?

Sư phụ: Đúng vậy. Sẽ như vậy, cứ thế mà luyện công không cần để ý tới nó, [đây] cũng là một loại trạng thái. Đại Pháp trong thời kỳ đầu việc điều tức cũng là tự động.

Đệ tử: Sau khi luyện công một tay phát nhiệt, một tay lại mát thì là chuyện gì?

Sư phụ: Đây đều là những phản ứng bình thường, trong Đạo gia giảng gọi là ‘âm dương phân minh’ gì đó, có thể bên này nóng lên, bên kia lạnh đi; có thể bên kia nóng lên, bên này lạnh đi, đây đều là trạng thái bình thường, các chủng trạng thái đều sẽ xuất hiện.

Đệ tử: Khi luyện Pháp Luân Đại Pháp, yêu cầu lưỡi đặt hàm trên, vậy [nếu] cả hàm đều là răng giả, hàm trên bị răng giả ngăn cách?

Sư phụ: Không sao, đừng nói tới răng giả của chư vị, lắp răng sắt cũng không vấn đề gì, tẩm chì cũng không thể ngăn được, điều chúng ta luyện là năng lượng. Khi tôi ở Bắc Kinh họ tìm tôi làm thí nghiệm, dùng tay giữ tẩm phim X quang được bọc kín bởi mấy lớp chì, lại dùng thêm vài lớp giấy đen bọc lại, sau đó rửa ảnh ra, trên bề mặt lại có dấu vân tay của tôi, dấu để lại do tay đã từng cầm vào. Nên cũng nói tẩm chì cũng không thể ngăn được năng lượng. Không phải luyện khí, luyện khí sợ thứ này sợ thứ kia. Có người nói có sợ gió hay không, gió lớn cấp 10 mà chư vị có thể đứng vững, thì chư vị cứ luyện, thứ gì cũng không mất. Năng lượng thì không mất đi, khí mới mất đi.

Đệ tử: Khi ngồi đả tọa chân không đau thì không khởi tác dụng phải không?

Sư phụ: Cũng không hẳn như vậy, môn này của chúng ta không phải là chuyên tiêu nghiệp ở phương diện này. [Con đường] mà chúng ta đi là ma luyện tâm tính của chư vị trong xã hội người thường. Đương nhiên, về thân thể cũng phải chịu đựng một phần, vấn đề này tôi đã giảng rồi, không phải hoàn toàn dựa vào thiên định để tu luyện.

Đệ tử: Trẻ nhỏ dưới sáu tuổi sau khi vô tình nhìn thấy cảnh tượng trên huy hiệu Pháp Luân, có phải là thiên mục khai mở?

Sư phụ: Vô tình nhìn thấy, nhưng có khai mở nó cũng không biết. Thông thường sau khi trẻ nhỏ khai thiên mục, bản thân nó không chú ý, khi nhìn thấy thứ gì đó, thì nó cho rằng hình như mọi người đều như vậy, nó rất hồn nhiên, nó cũng không coi đó là chuyện gì cả.

Đệ tử: Con của con học Pháp Luân Đại Pháp của Thầy, tiếp nhận tư tưởng của Sư phụ, [nhưng] không chăm chỉ luyện công, vậy Pháp Luân còn tồn tại hay không?

Sư phụ: Không chăm chỉ luyện công, không làm theo yêu cầu của Pháp Luân Đại Pháp, vậy thì sao tính là tiếp nhận tư tưởng của tôi, chúng tôi không phải là cấp cho người thường một cách tùy tiện. Dù là người lớn trẻ nhỏ đều cần làm theo tiêu chuẩn của Pháp Luân Đại Pháp. Nhưng trẻ con ngây thơ, một khi nó đã học rồi, thì chư vị chớ thấy trên bề mặt nó không chăm chỉ luyện, nhưng tâm tính của nó đang thay đổi, Pháp đã cắm rễ trong tâm nó rồi.

Đệ tử: Sau này Thầy không mở lớp nữa, chúng con có thể gặp được Sư phụ không?

Sư phụ: [Dù] Không mở lớp nữa, tôi cũng không phải đi ra từ núi sâu rừng già gì cả, tôi cũng không chui vào sơn động. Tu tốt thì hàng ngày có thể gặp được, chư vị không nhìn thấy thì tôi cũng vẫn ở đó.

Đệ tử: Khi chúng con luyện đến khi xuất khỏi nãi bạch thể còn có công năng thể cảm {cảm ứng thân thể} hay không?

Sư phụ: Tôi đều giảng rồi, đó không phải là công năng. Tuyệt đại đa số mọi người chúng ta ở lớp học này, còn chưa kịp đợi thể hội được trạng thái nãi bạch thể thì [nó] đã qua đi rồi. Trên thực tế tôi đã nâng chư vị lên, lại đẩy chư vị đi một chặng đường. Đoạn này [mà đề] chư vị tự luyện, chư vị phải luyện cả một đời. Trong thời gian tám ngày chúng tôi đã giúp chư vị làm xong, tầng thứ đó đột phá đến mức chư vị còn chưa cảm nhận được thì nó đã qua đi rồi.

Đệ tử: Khi con luyện tinh công, mắt con hề nhắm lại là muốn nhìn thấy cảnh tượng kinh lạc tự thân vận hành, điều này có phù hợp với Pháp Luân Đại Pháp hay không?

Sư phụ: Chư vị nhìn thấy thì chính là thiên mục của chư vị khai mở rồi, đây là điều bình thường.

Đệ tử: Con và em bé sơ sinh ở cùng một phòng, năng lượng của Pháp Luân do Đại Pháp chúng ta đã xuất ra và khí cơ trên thân của con có ảnh hưởng gì tới thiên mục của em bé sơ sinh hay không?

Sư phụ: Chư vị không nên chấp trước vào những điều này, trẻ nhỏ, trẻ sơ sinh thì chư vị cứ để tùy kỳ tự nhiên. Đáng được đặc thì sẽ đặc, không đáng được đặc thì sẽ không được đặc. Thông thường thiên mục của trẻ nhỏ đều khai mở.

Đệ tử: Con lập tức đi Hồng Kông, Pháp thân của Ngài có thể bảo hộ đệ tử không?

Sư phụ: Chư vị đi Hồng Kông, chư vị tới nước Mỹ, chư vị lên đến Mặt trăng, Mặt trời cũng không hề gì, Pháp thân của tôi đều có thể bảo hộ. Nhưng không được chấp trước, Pháp thân của tôi quản chư vị là vì để chư vị tu luyện.

Đệ tử: Tự cổ [tới nay] tu Tiên tu Phật chỉ có một con đường là Kim Đan đại đạo, và chủ nguyên thần mà Ngài nói [có quan hệ gì]?

Sư phụ: Đây là điều mà chư vị biết. Cái gì mà một con đường Kim Đan đại đạo, từ cổ tới nay nói, đó là người thường nói vậy. Thiên thượng đều biết rằng Pháp Luân Đại Pháp của tôi là Pháp tốt nhất, đương nhiên còn có những pháp tu khác, quá đổi ảo diệu, con người làm sao có thể lý giải được?

Đệ tử: Dù luyện bài công pháp nào, trong não cứ như thể có rất nhiều khí huyết chảy giao nhau, có phải là Pháp Luân xoay chuyển hay không, hay là Pháp Luân điều chỉnh đại não?

Sư phụ: Người luyện công thân thể của họ xuất hiện đủ các loại trạng thái, không thể đếm xuể, hàng nghìn hàng vạn [loại], không thể từng loại từng loại mà nói về những chuyện này, nói không hết, chư vị muốn luyện công thì hãy nhìn nhận nó là hiện tượng tốt, không cần quản nó. Hôm nay chư vị có trạng thái này ngày mai lại có trạng thái khác, chỉ coi đó là chuyện tốt, kỳ thực đều là điều chỉnh thân thể, nhưng tâm lý bất ổn đó của chư vị là gì? Có phải là chấp trước không? Tâm lý sợ hãi mạnh như vậy, chư vị có thể luyện công được không? Chư vị có thể vượt qua không? Điều này chẳng phải đã tạo thành khó nạn cho mình hay sao? Tâm chấp trước xuất hiện thì tiêu trừ đi thể nào? Có thể nói không chừng sẽ thực sự khiến chư vị phải ở trong chính trạng thái đó mà trừ bỏ đi cái tâm này.

Đệ tử: Năm thế thủ ấn khi đã tọa có tên gọi không?

Sư phụ: Thủ ấn trong khi vận động không có tên gọi cố định.

Đệ tử: Thủ ấn Đại Liên Hoa là một trong những thủ ấn hay là tên gọi toàn bộ của năm thủ ấn?

Sư phụ: Thủ ấn Đại Liên Hoa chỉ là một thủ ấn cố định.

Đệ tử: Công lực của Ngài hiện nay cao bao nhiêu? Nội dung bài giảng của Ngài đã đích thân trải nghiệm qua hay chưa?

Sư phụ: Tôi đã trải nghiệm quá nhiều rồi. Tôi có một triệu, mười triệu, trăm triệu, ngay cả một táctôi cũng không nói ra cho chư vị, không cho phép chư vị biết quá nhiều. Sư phụ chân chính đều không tự tăng bốc về mình, điều mà chúng tôi truyền đây chính là Pháp này, chư vị cứ chiều theo Pháp này mà làm. Nhưng mà, tôi còn nói với chư vị rằng, phạm là người tu luyện Pháp này một cách chân chính sẽ không xuất hiện vấn đề, chư vị chỉ quản việc tu. Trước kia trên lớp ở Quý Châu tôi đã giảng một câu, người ta hỏi tôi, thưa Thầy ngài cao đến đâu? Tôi nói rằng chư vị chỉ quản việc luyện thôi, sau khi tôi ra công chúng, hay trước khi tôi chưa ra công chúng cũng như vậy, không có ai có thể động tới tôi được. Chính bởi một câu này, mà địa phương đó có một người hơn 300 tuổi đã đấu pháp với tôi, vì tâm tậtdổ của ông ta mà, sau này ông ta cũng xong rồi. Chư vị chớ coi ông ta tu hơn 300 tuổi, Đại Pháp này truyền xuất ra không phải làm chuyện đùa, ai dám tùy tiện động vào cũng không được. Cuối cùng ông ta biết tôi là tới độ nhân, nhưng đã muộn rồi, Pháp không dung ông ta.

Đệ tử: Trong khi luyện công đã tọa có lúc cảm thấy mình trở nên to lớn, có khi trở nên nhỏ lại?

Sư phụ: Đây đều là chuyện tốt. Khi người ta hể luyện công, nguyên thần của họ sẽ có năng lượng bổ sung cho nó, họ liền có thể biến hóa, khuếch trương lên thì họ sẽ cảm thấy mình rất lớn. Nhưng nhục thân này của chư vị lại không hề phát sinh biến hóa, biến hóa là thân thể khác, cảm thấy bản thân rất lớn, nhưng họ lại có thể thu nhỏ lại, biến thành rất nhỏ. Kỳ thực đó đều là bình thường, tôi không muốn giải thích những hiện tượng này. Các chứng trạng thái rất nhiều, hàng nghìn hàng vạn cũng không hết.

Đệ tử: Khi gia trì thần thông toàn thân phát run hoặc một phần [cơ thể] phát run có thể luyện công không?

Sư phụ: Nếu khi run lấy bà lấy bấy giống như sợ hãi đó, thì có thể là có thứ phụ thể gì đó, nó sợ hãi, nếu là thân thể bình thường thì sẽ run một cách từ từ đều đều, có thể là dòng năng lượng xung vào mạch, nhưng không được lắc động theo nó.

Đệ tử: Có hai người trước kia học Pháp Luân Đại Pháp cùng học viên lâu năm được hai tháng, hiện nay trong khi luyện Thần Thông Gia Trì Pháp có cảm giác về khí, thuận theo đó đã xuất hiện các loại động tác?

Sư phụ: Đó chính là can nhiễu của ma, hãy nhanh chóng buông bỏ những động tác tự phát! Những thứ xuất hiện khi người ở trong tĩnh, chỉ cần không phải là động tác của Pháp Luân Đại Pháp, đương nhiên, tôi là nói người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp một cách chân chính, nếu chư vị xuất ra cái không phải là động tác của Pháp Luân Đại Pháp, thì chư vị hãy nhanh chóng bỏ nó đi! Mọi người nhìn thấy tôi đã đại thủ ấn, cũng muốn học, có người cảm thấy hể làm một cái thì cũng thành thủ ấn. Tôi bảo với chư vị rằng, nói không chừng chính là ma can nhiễu chư vị, Pháp thân của tôi tuyệt đối sẽ không dạy chư vị những điều này. Đặc biệt là luyện lần với công khác, xuất hiện tình huống này nhất định là can nhiễu.

Đệ tử: Sau khi theo lớp học, một bên tai âm một tiếng, tai kia có khí xung ra ngoài, sau này khi ngủ lại nghe thấy tiếng âm nhạc?

Sư phụ: Đó chính là thiên nhĩ đã khai mở, chính là thiên nhĩ thông, đã nỗ khai rồi.

Đệ tử: Chủ nguyên thần và phó nguyên thần đều là một bộ phận của thân thể, chủ nguyên thần cứ muốn chết, để phó nguyên thần tu thành chẳng phải cũng được sao?

Sư phụ: Được, xưa nay người ta chính là tu như vậy. Nhưng chư vị chớ luyện Pháp Luân Đại Pháp của tôi, hãy luyện môn khác. Chư vị luyện Pháp Luân Đại Pháp chư vị cũng không đắc được. Bởi vì thứ này của chúng tôi chính là cấp cho chủ nguyên thần, ai nói chủ nguyên thần có thể chết, chủ nguyên thần không chết được. Chẳng qua tôi nói chư vị cũng thật là rộng lượng, tự mình chết, để phó nguyên thần tu, tôi thấy đây là câu hỏi do người có phước thể viết.

Đệ tử: Nghe học viên lâu năm nói rằng khắp cơ thể chỗ nào cũng có Pháp Luân xoay chuyển, con chỉ cảm thấy bụng dưới có một cái, con cũng có thể có nhiều như vậy không?

Sư phụ: Chấp trước quá rồi. Pháp Luân mà nhiều là tôi đang điều chỉnh thân thể cho họ, còn cấp cho họ chỉ có một cái. Nhưng chư vị đã rất rất là siêu thường rồi. Tôi nói với mọi người rằng, chư vị thấy chư vị đang nghe Pháp ở đây, còn có rất nhiều rất nhiều những người mà chư vị không nhìn thấy đang ở đây nghe Pháp. [Tôi] nói với chư vị, ban đầu họ đều không tin vào uy lực của Đại Pháp, công này của chúng tôi làm sao có thể luyện nhanh như vậy. Học viên của tôi ngồi xe lửa cùng tôi, một vài người tu đạo từ trong núi đến sau khi họ nhìn thấy thì quả thực là không thể tưởng tượng được. Họ hỏi tôi những học viên này học bao lâu rồi, tôi nói có người học nửa năm, có người học một năm. Tôi nói so với các ông thì thế nào, họ nói rằng, chúng tôi không có mấy người có thể đuổi kịp bọn họ. Nhưng họ lại tu vài trăm năm, trên nghìn năm. Chư vị nghĩ xem tôi cấp cho chư vị những gì, có người nói ngồi đó liền muốn khóc, chư vị có thể không khóc sao?

Đệ tử: Khi ngồi xếp bằng luyện Thần Thông Gia Trì Pháp hễ bắt đầu là chân rất đau, tu tới khi nào thì chân mới không đau?

Sư phụ: Tu tới khi nghiệp của chư vị không còn nữa.

Đệ tử: Pháp Luân mà Sư phụ cài cho chúng con ở chỗ bụng dưới không có cảm giác, có phải là phải tham gia vài lần lớp học nữa mới có thể cài xong không?

Sư phụ: Có người chính là không có cảm giác, có người đặc biệt mẫn cảm, là không giống nhau. Có cảm giác cũng vậy, không có cảm giác cũng vậy, chỉ cần là người chân chính tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, thì không bỏ sót ai. Nhận thức của chư vị không đúng, những người tự học mà chân chính tu luyện thì đều có thể đắc được, cũng không tồn tại kiểu nhận thức là cài xong hay không.

Đệ tử: Thứ mà học viên chỉ tham gia một lớp học của Ngài và học viên nhiều lần tham gia lớp học đắc được có như nhau không?

Sư phụ: Như nhau, một chút cũng sẽ không cấp thêm. Rất nhiều học viên chúng ta tham gia lớp học nhiều lần không phải là để tới đắc được gì, theo học hết lớp này lớp nọ. Là vì mỗi lần tôi giảng họ đều có được nhận thức mới, mọi người là tới học Pháp, nghe Pháp, họ biết rằng Pháp này trân quý, chứ không phải tới để đắc được thứ gì, theo [lớp] thêm một lần đắc thêm một chút, theo thêm một lần đắc thêm một chút, nói vui thế này, tâm đó cũng tham quá rồi.

Đệ tử: Trẻ con khai mở thiên mục rồi thì bảo hộ thế nào?

Sư phụ: Học viên Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta, hoặc là tiểu học viên trong học viên chúng ta, hoặc là con mà chư vị mang theo cũng đã đắc được Pháp Luân rồi, hoặc đã khai thiên mục rồi, ra ngoài thì không được tùy tiện nói với những người không tu luyện, cũng không được tùy tiện nói với các bạn học, thầy cô giáo trong trường, nếu không con của chư vị sẽ không được yên thân.

Đệ tử: Những người đã từng ở trong thế giới như thế này, tâm hồn có thể không lưu lại một chút tỳ vết nào, khôi phục lại sự thuần khiết không tỳ vết như thuở ban đầu được không?

Sư phụ: Có thể, hơn nữa còn có thể vượt qua chư vị lúc ban đầu, đương nhiên chư vị muốn tu ở trong người thường lập tức tu được thuần khiết đến vậy, nếu chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân chư vị thì cũng không được. Trong tích tắc cuối cùng, bất cứ thứ tàn tích gì của chư vị, toàn bộ những vật chất bất hảo đều được trừ bỏ. Cái Tình đó là tồn tại vật chất, bởi vì tự chư vị phải tu nó, từ trong tư tưởng của chư vị mà cải biến bản thân chư vị, khiến nó không thể tiếp tục sản sinh, nhưng cuối cùng thì một chút thứ còn lưu lại đều trừ bỏ đi cho chư vị, lúc đó chư vị sẽ thuần tịnh tới mức vô cùng thuần tịnh. Tu chính là tu tư tưởng của con người, từ trong tư tưởng mà thay đổi, tư tưởng của chư vị thuần tịnh tới mức độ nào, thì đó chính là quả vị. Sau khi viên mãn, tư tưởng của chư vị hoàn toàn đều là phương pháp tư duy tại tầng thứ viên mãn đó, không còn phương pháp tư duy của con người nữa.

Đệ tử: Chủ nguyên thần cuối cùng tiến nhập vào thân thể nào? Cái thân thể kia là thuộc vào trạng thái nào?

Sư phụ: Chủ nguyên thần tiến nhập vào thân thể nào? Cái thân thể mà chư vị tu được đó đều là chư vị. Thân thể ở không gian khác vốn dĩ chính là nhất thể, đều là nhất thể của chư vị. Đương nhiên nhục thân của chư vị sau khi được vật chất cao năng lượng chuyển hóa, sẽ không tồn tại thuyết về thân thể tại không gian khác nữa.

Đệ tử: Khi vừa bước vào Đại Hùng Bảo điện ở Thiếu Lâm tự, Pháp Luân tại vị trí bụng dưới cấp tốc xoay ngược lại?

Sư phụ: Xoay xuôi, xoay ngược đều là điều bình thường. Một nơi khá tốt, một ngôi chùa rất tốt. Đương nhiên hiện nay những hòa thượng tu luyện kia thì chúng ta không nói, điều chúng ta nói là ngôi chùa [và] là một ngôi chùa rất tốt.

Đệ tử: Khi làm [động tác] lưỡng trắc bão luân cứ luôn xuất hiện [hiện tượng] ừ tai?

Sư phụ: Đúng vậy. Lưỡng trắc bão luân có thể đã khai tai của con người. Có người nghĩ, vậy thì tốt, tôi sẽ luyện động tác này hàng ngày. Đó là tâm chấp trước! Tôi không muốn giảng những chuyện này cho học viên mới, rất dễ nảy sinh chấp trước vào những thứ đó, hề chấp trước là sẽ bị ngăn trở.

Đệ tử: Trước kia khi con chưa luyện Pháp Luân Đại Pháp con nằm mơ thấy mình lên trời, bay lượn trên trời; chui xuống đất, con cũng nhìn thấy, có phải là phó nguyên thần của con không?

Sư phụ: Không phải. Nếu ý thức của chư vị đang bay trên trời, thì đó chính là chủ nguyên thần của chư vị ly thể. Ý thức của chư vị ở đâu, thì bản thân chư vị ở đó. Nói rằng tôi nhìn thấy tôi đang bay trên trời, mà tôi lại đang ngồi tại nơi đây, thì đó chính là phó ý thức đang bay.

Đệ tử: Sau khi con luyện tĩnh công được nửa tiếng, lúc đó toàn thân cảm thấy căng thẳng, muốn gồng sức, sau đó hợp lại với nhau dốc sức luyện công, là chuyện gì?

Sư phụ: Chư vị không cần quản nó, [nó] có quan hệ với thể sinh mệnh trước kia của chư vị. Chư vị không cần quản, chỉ quản việc luyện thôi.

Đệ tử: Thợ hàn trong khi làm việc tiếp xúc với khói bụi, hồ quang điện, chúng có ảnh hưởng tới thân thể không?

Sư phụ: Đối với người luyện công không có quan hệ .

Đệ tử: Ngày đầu tiên luyện công, cảm thấy một vật hình tròn từ ngoài nhập vào trong bụng sau đó dần dần đặt vào chỗ rốn, hỏi có phải là Pháp Luân do Sư phụ cài không?

Sư phụ: Người luyện công không nên quản những chuyện này. Các chủng trạng thái tôi không thể giải thích, đừng gia tăng tâm chấp trước.

Đệ tử: Con mua một cuốn lịch treo tường và một cuốn sách của một vị khí công sư, có thể treo cùng phòng với ảnh Sư phụ và xem hay không?

Sư phụ: Không được, tu thì phải chuyên nhất, dù là khí công sư chân chính, là khí công sư rất khá, thì tôi nói với chư vị, họ cũng không có năng lực bài trừ những thứ tà ma oai đạo đó, họ cũng phải thích nghi với chúng, cho nên trong một vài [người] thì trong công đã mang theo thứ này. Mặc dù bản thân họ tu chính đạo, nhưng họ không có cách nào, cũng không thể quản lý nổi những thứ họ đã truyền ra.

Đệ tử: Người trường kỳ công tác trên thuyền thì tu luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể đạt được hiệu quả như nhau không?

Sư phụ: Như nhau, luyện công trên biển cũng như nhau, luyện công trên sông cũng như nhau.

Đệ tử: Người luyện công ăn cơm có phải là có thể ăn cho gần no thôi, có sức là được rồi?

Sư phụ: Ăn gần no? Ăn gần no hay là ăn no, ăn cơm thì chẳng phải nên ăn no sao? Còn để chữa một chút làm gì? Nếu là vào thời kỳ khó khăn thì ăn ít một chút cũng không hề gì. Thân thể của chư vị còn đang luyện trong thế gian Pháp, còn cần dùng thứ trong thế gian Pháp cung cấp dinh dưỡng, nếu không, thì cái thân thể này chẳng phải xong rồi sao? Trước khi chư vị chưa được vật chất cao năng lượng thay thế, chư vị không ăn cơm có được không? Ăn được mà trong tâm không chấp trước thì cũng không vấn đề gì.

Đệ tử: Học Pháp Luân Đại Pháp có thể nuôi động vật nhỏ không?

Sư phụ: Phật gia giảng bắt sát bắt dưỡng, có thể Đạo gia cũng giảng như vậy. Nhưng Đạo gia cũng có một bộ phận có linh vật, như là nuôi rùa, nhưng mà, tại tầng cực cao cũng thu nạp một, hai hộ pháp, vậy thì phải chọn ra [con nào] cực kỳ tốt. Bởi vì những thứ này thuận theo chư vị luyện công, khi tầng thứ đề cao, nó rất dễ đắc linh khí, dễ đắc được linh khí, nó có thể không chú trọng tâm tính, làm chuyện xấu, thì sẽ thành ma.

Đệ tử: Hễ đến tới khi một mình rảnh rồi con nhắm mắt luyện công, biết rằng xung quanh rất tĩnh [nhưng] lại cảm thấy rất sợ hãi?

Sư phụ: [Tôi] nói với mọi người, Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta hiện nay tại các tầng không gian nơi đâu cũng biết. Pháp Luân Đại Pháp truyền trong xã hội người thường, có rất nhiều các thứ loạn bát nháo, những thứ tại các loại không gian cũng muốn xem một chút, cho nên nó có hình thù kỳ quái, kiểu gì cũng có. Chư vị luyện công tại đó nó tới xem chư vị, chư vị bèn cảm thấy sợ hãi, sờn cả tóc gáy, nhưng chư vị nhớ kỹ rằng có Pháp thân của tôi ở đó, ai cũng không hại nổi chư vị, nó chỉ là muốn xem một chút. Vì sao lại sờn cả tóc gáy, chính là phò nguyên thần của chư vị nhìn thấy rồi nên cảm thấy rất sợ hãi, kỳ thực không hề gì.

Đệ tử: Thế giới Pháp Luân là như thế nào?

Sư phụ: Chư vị từng nghe nói có thế giới Cực Lạc chưa? Thế giới Pháp Luân còn đẹp hơn.

Đệ tử: Nếu biết được mối quan hệ nghiệp báo trong những người thân của mình, thì sống với nhau như thế nào? Báo trả như thế nào? Báo ân như thế nào?

Sư phụ: Dù thế nào thì chư vị cũng không thể biết được. Những sự tình này nơi người thường cũng không cho phép người khác được biết. Người tu luyện viên mãn mới có thể biết được. Nhưng chư vị đã không còn chấp trước vào những thứ đó nữa, người nào có mệnh của người đó, tùy duyên thôi.

Đệ tử: Quan tâm chăm sóc người tàn tật như thế nào?

Sư phụ: Chuyện trong người thường chư vị còn tới hỏi tôi làm gì? Chư vị chăm sóc cha mẹ chư vị như thế nào cũng phải hỏi tôi sao? Trông coi con cái như thế nào cũng phải hỏi tôi sao? Điều là những sự tình trong người thường. Tôi đây là đang giảng Pháp, [giảng] những sự việc trong tu luyện lên tầng thứ cao. Nhưng người tàn tật mà dễ chịu quá, thì không thể trả nổi nghiệp. Đời sau có thể vẫn còn bị tàn tật.

Đệ tử: Cấp trên chỉ thị không đúng thì nên đối đãi thế nào?

Sư phụ: Đây đều là những chuyện trong người thường. Là người luyện công làm thế nào, chiều theo yêu cầu của Pháp mà làm. Bất kể sự tình gì đều có thể tồn tại mỗi quan hệ nhân duyên. Chư vị cảm thấy không đúng, có thể nói không chừng lại là đúng. Họ là lãnh đạo, người ta bảo chư vị làm thế nào thì chư vị làm cho tốt. Đương nhiên bảo chư vị giết người phóng hỏa, bảo chư vị làm việc xấu, chư vị đương nhiên không làm. Vấn đề về nguyên tắc thì không được, nhưng tiêu chuẩn cho những vấn đề nguyên tắc mà chúng ta giảng lại không giống nhau.

Đệ tử: Người luyện công vô ý làm chuyện sai trái, Pháp thân của Thầy có biết không? Có trừng phạt người đó không?

Sư phụ: Đương nhiên sẽ biết. Nếu chư vị tu rất tốt, lúc đó sẽ điểm hóa cho chư vị, cũng có thể sẽ hiện thể hiện báo, hoàn trả hết nghiệp do làm việc sai trái mà sinh ra. Nếu chư vị tu không tốt có thể không trừng phạt chư vị, hề thấy chư vị không được nữa, chư vị cứ mãi làm kiêu đó, thì cũng không thể khiến nó cứ xuất hiện hiện thể hiện báo mãi được, xuất hiện một lần báo [ứng] chư vị một lần, xuất hiện một lần lại báo [ứng] chư vị một lần, đề cao ngạo tính của chư vị như thế này sao được, cũng không cho phép làm như vậy.

Đệ tử: [Sư phụ] hiển hiện một chút Pháp Luân và Pháp thân của Ngài cho chúng con có được không?

Sư phụ: Chư vị còn muốn thấy điều gì?! Đó là cho người thường xem phải không?! Tâm của chư vị phát xuất ra tâm chấp trước bất hảo như vậy, người mà có thể nhìn thấy Phật đã là người có quả vị rồi. Có giống với câu hỏi mà người luyện công nêu ra không? Điều nhìn thấy cả rồi thì cũng không tồn tại ngộ nữa, cũng không cho phép tu nữa, chư vị không tu nổi còn muốn hủy đi bao nhiêu người như vậy sao?

Đệ tử: Khi luyện Thân Thông Gia Trì Pháp đôi khi đầu [lắc] động?

Sư phụ: Không được động, chính là không được động, phải thả lỏng tự nhiên.

Đệ tử: Trường luyện công của chúng con thường thường có khói độc do đốt lá cây vây quanh, có phải dừng luyện công không?

Sư phụ: Trong công viên quét lá cây rồi đốt nó đi, chuyện này không ảnh hưởng chư vị luyện công, nếu quả thực ngạt quá thì chư vị dừng lại một chút hoặc đổi chỗ khác, những chuyện khác tôi nói rằng không có vấn đề gì.

Đệ tử: Vật phẩm hàng ngày bị hỏng là tạo nghiệp đồng thời tổn đức, hay chỉ là tạo nghiệp mà không tổn đức?

Sư phụ: Thích Ca Mâu Ni từng giảng vạn vật đều có linh, kỳ thực chúng tôi thấy tại không gian khác bất kỳ một thứ gì đều là sống. Nếu khi thiên mục này của chư vị đạt đến Pháp nhãn thông, chư vị ra ngoài, hề mở cửa chư vị sẽ nhìn thấy ngay cả đá, tường đều sẽ nói chuyện với chư vị, chào hỏi chư vị. Nhưng tôi bảo với chư vị rằng phải để mắt tới chuyện lớn, đường đường chính chính mà tu luyện không được chấp trước vào những chuyện nhỏ nhặt này, con người có phương thức sinh tồn của con người. Một người tu luyện Đại Pháp chân chính một ngày có thể tiêu đi rất nhiều nghiệp. Cho nên nghiệp lực đối với người tu Đại Pháp mà nói thì không đáng sợ như vậy.

Đệ tử: Lúc đơn thủ xung quán có người vai và tay cùng xung động lên xuống, toàn bộ thân thể đều xung động theo?

Sư phụ: Như vậy thì không đúng. Vai và thân thể thả lỏng bất động.

Đệ tử: Trong nhà có người luyện công phụ thể, khuyên anh ấy, anh ấy không nghe thì làm thế nào?

Sư phụ: Tùy kỳ tự nhiên, chư vị muốn làm chủ tư tưởng của ai đó thì cũng không thể làm chủ được, chỉ có thể khuyến thiện. Chỉ có thể khuyến thiện, không nghe thì thôi. Sư phụ sẽ thanh lý hoàn cảnh cho đệ tử chân tu. Không để họ mang những thứ loạn bát nháo vào nhà.

Đệ tử: Biểu tặng [quà] hữu nghị [nên đối đãi ra sao]?

Sư phụ: Biểu tặng hữu nghị cái đó không hề gì, hai người tốt với nhau tặng chư vị chút đồ một cách tự nguyện, vậy thì có hề gì đâu.

Đệ tử: Trong tâm không nhẫn được mà mắng chửi người, mắng chửi mình cũng mất đức sao?

Sư phụ: Chư vị mắng chửi bản thân thì mất đức cho ai, mất đức cho bản thân chư vị ư? Nhưng là người luyện công chư vị không được mắng chửi người, mắng chửi bản thân chư vị cũng tức là chư vị đã nổi giận rồi, vậy tức là chư vị chưa nhẫn được, phải vậy không? Chúng ta giảng Nhẫn, với trẻ nhỏ, với con cái của mình cũng không nên tùy ý đánh mắng. Chư vị quản con cái là việc chính đáng, trẻ nhỏ không giáo dục cũng không được, phải giáo dục [chúng]. Giáo dục là vấn đề về phương pháp, nhưng chư vị vì quản con cái mà khiến mình tức không chịu nổi, vậy đâu có được? Quản con cái cũng không được nổi giận, chư vị không được thực sự nổi giận.

Đệ tử: Trẻ nhỏ 5, 6 tuổi luyện công cùng con, nhưng nó không biết Pháp cũng có thể tu lên trên phải không?

Sư phụ: Vậy thì giảng cho trẻ nhỏ làm người tốt như thế nào, giống như kể một câu chuyện vậy, nói Sư phụ giảng như thế nào như thế nào là được. Tôi nói với chư vị, chúng ta có em nhỏ trong hội trường này nghe lại rất hiểu, chư vị đừng cho rằng chúng nghe không bằng chư vị.

Đệ tử: Người tu luyện chúng ta còn có thể thu lượm những thứ trong sách Phật giáo, Đạo giáo không?

Sư phụ: Tuyệt đối không được phép, tuyệt đối không được phép! Đó chẳng phải là loạn cả lên rồi sao? Soán [cái] môn rồi hay sao? Phải bắt nhị pháp môn mà. Đương nhiên nếu chư vị nói chư vị không luyện Pháp Luân Đại Pháp, dùng Pháp của Pháp Luân Đại Pháp này chỉ đạo tôi luyện công khác, đương nhiên Pháp này tôi giảng ra đối với tất cả các công [pháp] đều có tác dụng chỉ đạo, đều phải chú trọng tâm tính mà tu luyện.

Đệ tử: Sau khi học tập Lý của Pháp Luân Đại Pháp nên sống với tâm thái như thế nào?

Sư phụ: Các loại hoạt động văn thể, những sự việc trong người thường chư vị muốn tham gia thì chư vị tham gia, không ảnh hưởng tới công. Thuận theo việc chư vị luyện công không ngừng thâm nhập, những việc này chư vị đều sẽ tự mình xem nhẹ, bởi vì khi tu tới tầng càng cao thì những thứ này cũng là chấp trước. Nhưng hiện nay chúng tôi không thể bảo chư vị ngay lập tức đều buông bỏ hết, đều buông bỏ hết thì hôm nay chư vị đã là Phật rồi, hiện giờ chư vị cũng không thể buông bỏ được. Con người, chính là vì có tình, mới có những sở thích của người thường.

Đệ tử: Khi luyện công đồng thời trong nhạc Pháp Luân Đại Pháp con nghe thấy tiếng chuông vàng mang tiết tấu, đây là thứ gì? Có phải phở ý thức đang khởi tác dụng không?

Sư phụ: Không phải. Là âm thanh tại không gian khác, có rất nhiều, không cần để ý đến nó.

Đệ tử: Khi luyện công thêm vào quán tưởng có được không? Hoặc dựa vào nhất mạch đới bách mạch để hỗ trợ nhập tĩnh?

Sư phụ: Không có ý niệm, chúng ta là trực tiếp tu luyện tại cao tầng, gắng hết mức buông bỏ hết thấy những ý niệm hữu vi. Chư vị còn muốn thêm vào thứ gì? Là làm loạn mà, cũng không thể cho phép chư vị làm loạn bộ các thứ này của chúng tôi. Nếu chư vị thêm vào, Pháp Luân sẽ biến dạng. Chúng ta giảng bách mạch đồng thời thông, không làm thứ gì là nhất mạch đới bách mạch.

Đệ tử: Nếu mục đích tu luyện của một con người thế gian là vì để bản thân làm Giác giả chứ không quan tâm tới người khác, thì đó là người như thế nào?

Sư phụ: Phật có thể độ nhân, nhưng Phật không phải vì để độ nhân mà sinh ra, chư vị cho rằng Phật là nên phải độ chư vị sao? Đạt được giải thoát tự thân, La Hán chính là tu thành như vậy. Giả dụ chư vị muốn có nguyện vọng phổ độ chúng sinh này, vậy thì chư vị cần tiếp tục tu lên, chư vị đạt đến tầng thứ đó rồi, chư vị mới có thể chứng ngộ được việc độ hóa thể nhân. Nói đến độ hóa, độ hóa như thế nào? Chư vị cũng chỉ có thể giống như tôi đi giảng như thế này, như thế này mà làm. Nói rằng tiêu đi nạn của ai đó rồi thì đưa họ lên, đến lúc đó chư vị sẽ biết, chưa đợi chư vị đưa được họ lên, thì chư vị đã rút xuống rồi, là tuyệt đối không cho phép. Hơn nữa cũng không thể nói tới việc tu luyện là phải quan tâm tới người khác, đều là chấp trước.

Đệ tử: Thấy ra nước ngoài giảng cho người nước ngoài thì có cài Pháp Luân không?

Sư phụ: Chân tu thì ai cũng được cài. Đại Pháp là của vũ trụ, những người hữu duyên ở các nước trên toàn thế giới đều có thể học đều có thể đắc.

Đệ tử: Bác sỹ Trung y có thể dùng châm cứu để chữa bệnh không?

Sư phụ: Đương nhiên là có thể, đó là công việc trong người thường.

Đệ tử: Phàm là những người tham dự lớp học Ngài đều cài Pháp Luân cho có phải không?

Sư phụ: Không phải. Tôi biết những người ngồi học tập tại đây, có những người cá biệt họ không tin, còn có người ôm giữ thái độ hoài nghi. Còn có người nghe thì thấy rất hay, nhưng cuối cùng họ vẫn không thể luyện.

Đệ tử: Sau khi Pháp Luân bị Pháp thân của Thầy thu hồi về mà lại chiếu theo yêu cầu của Thầy mà làm, thì [Ngài] còn cấp Pháp Luân nữa không?

Sư phụ: Thế thì phải thực sự hạ quyết tâm mà làm, thì cũng giống như người chưa từng học công mà bắt đầu học từ đầu.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp nói rằng có thể mượn Pháp Luân của Ngài điều trị bệnh cho học viên? Nói rằng có thể khám bệnh cho Ngài?

Sư phụ: Đó là ma tâm đại khởi, nhất quyết không một ai được tin theo họ! Phàm là những người nói như vậy thì không phải là đệ tử Pháp Luân Đại Pháp của tôi, [là] phá hoại Đại Pháp một cách nghiêm trọng. Tôi lớn chừng này rồi còn chưa biết bệnh là cái gì? Người khám bệnh cho tôi chư vị cũng phải bước vào được trường của tôi.

Đệ tử: Nên lý giải như thế nào về vô vi?

Sư phụ: Chính là giữ vững tâm tính không được làm bừa những việc hữu vi, nhưng thấy những việc [kiểu như] sát nhân phóng hỏa thì vẫn phải quán, đó là vấn đề tâm tính.

Đệ tử: Con ở trường luyện công hình như có người nói chuyện với con, con cũng nói chuyện với người ấy từ trong tâm mình?

Sư phụ: Tôi đã giảng rằng [người] được khai một ít công tu luyện cũng không dễ tu, chính là nguyên nhân này. Họ hề nghe thấy có người nói chuyện với họ, nhìn thấy thứ gì, họ liền không thể giữ vững bản thân, họ bắt đầu cao hứng lên, họ liền giao tiếp với nó, nhưng họ không biết đó có phải là ma hay không. Hẳn không là ma thì cũng không phải là bậc Giác giả tu luyện chính Pháp. Dù họ đến từ thiên thượng không phải là tà, thì họ cũng không phải là đặc chính quả, nếu không đã không can nhiễu người tu chính Pháp. Chư vị thử nghĩ xem, khi chư vị tiếp nhận thứ của họ, chư vị còn có thể tu luyện được hay không? Thứ của chư vị có bị loạn hay không? Tâm chấp trước của chư vị chẳng phải đã lộ ra là gì? Người đã xuất công năng rồi cũng không dễ giữ vững, khai công rồi cũng không dễ tu, chính là nguyên nhân này, khó lắm thay! Nói rằng có bao nhiêu người có thể tu luyện xuất lai, tôi đang nhìn xem, thiên thượng cũng đang nhìn.

● ● ● ● ● ● ● ● ●

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: http://gb.falundafa.org/chigb/fajie_3.htm

Dịch ngày: 18-9-2016. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Trả lời câu hỏi tại buổi giảng Pháp tại Tế Nam

Lý Hồng Chí

Đệ tử: Trong khi luyện công chợt lóe lên những lời mắng chửi người khác là chuyện gì?

Sư phụ: Chính là chư vị có một nguyên thần không tốt hoặc do nghiệp tư tưởng khởi tác dụng. Có người còn có thể có phụ thể. Phàm là luyện lần với công pháp khác thì sẽ như vậy. Chúng ta không trộn lẫn vào mà luyện, luyện Pháp Luân Đại Pháp một cách thuần tịnh thì không có phụ thể, đại bộ phận là do tác dụng của nghiệp tư tưởng.

Đệ tử: *Tu luyện khắc khổ bản thân [đó] có phải là một chủng chấp trước không?*

Sư phụ: Tu luyện không phải là chấp trước, tu luyện là phản bổn quy chân, quay trở về bản tính của con người, đó là bản tính của chư vị, cho nên nó không phải là chấp trước. Nhưng chư vị cứ mãi nói miệng, nói rằng tôi chính là muốn tu thành Phật, hôm nay tôi đề cao được bao nhiêu, khi nào tôi có thể thành Phật, thì chư vị là đang chấp trước. Hữu tâm luyện công, vô tâm đắc công, chư vị chỉ quan tâm đến tu, có nguyện vọng như vậy là được rồi.

Đệ tử: *Những người chưa tham gia lớp học mà học luyện Pháp Luân Đại Pháp, thì Pháp thân của Thầy có tịnh hóa thân thể họ thành nãi bạch thể và đắc được khí cơ không?*

Sư phụ: Người không tham gia lớp học họ không phải là học viên của chúng tôi thì tôi quản họ làm gì đây? Tùy tiện quản người thường, tôi cài thứ này cho những người trên toàn Trung Quốc có được không? Tự mình học công, chiếu theo sách mà học, chiếu theo băng tiếng mà học, thì có thể đắc được không? Tôi nói với mọi người rằng, hình thức học công trong tương lai chính là hình thức này. Bởi vì chư vị có Pháp thân của tôi quản, trong sách của tôi có Pháp thân, trong băng hình, băng tiếng của tôi đều có, thật sự có thể làm theo tiêu chuẩn của người luyện công, thì họ cũng có thể đắc được. Nhưng cần phải thật sự chiếu theo tiêu chuẩn của người luyện công mà tu luyện thì mới có thể đắc được. Nói rằng tôi chỉ muốn rèn luyện thân thể không muốn tu lên cao vậy thì sẽ không đắc được.

Đệ tử: *Con là học viên mới đã luyện được gần một tháng, [con] phát hiện không có nước miếng khi chống lưỡi vào hàm trên sẽ khó khăn, xin Thầy chỉ bảo?*

Sư phụ: Không phải nói rằng đã luyện công rồi, thì thứ gì chư vị cũng cải biến ngay lập tức. Tâm tính của chư vị như thế nào đây? Chư vị muốn đạt được trạng thái của người luyện công chư vị cần phải cải biến bản thân, từ tâm tính mà cải biến. Có người nói tôi đã luyện Pháp Luân Đại Pháp rồi, sao bệnh của tôi vẫn không khỏi? Chư vị ở nơi người thường chư vị vẫn là một người thường, chư vị luyện luyện động tác này mà lại muốn khỏi [bệnh], như vậy đâu có được? Mục đích không đúng, thì hiệu quả cũng khác nhau.

Đệ tử: *Luyện công thêm vào ý niệm, thì Pháp Luân có biến dạng không?*

Sư phụ: Thêm vào ý niệm của công pháp khác thì Pháp Luân sẽ biến dạng. Còn như nói rằng cách nghĩ loạn bát nháo của bản thân chư vị [mà] thuộc về tâm chấp trước của người thường, vậy thì không biến dạng. Chỉ có là thêm vào tín tức trong công pháp khác, không chỉ là động tác tay của chư vị, [mà] trong tư tưởng của chư vị thêm vào loại ý niệm dẫn đạo này, hô hấp gì đó, hoặc là cách nghĩ của công pháp này nọ, thì đều sẽ biến dạng. Bởi vì tu luyện chính là một vấn đề nghiêm túc, cần phải tu luyện chuyên nhất.

Đệ tử: Nhục thân của lão hòa thượng đã viên tịch cả nghìn năm bất hoại, có phải là đã được vật chất cao năng lượng chuyển hóa không?

Sư phụ: Trên thực tế là đã được vật chất cao năng lượng chuyển hóa rồi. Bởi vì trong Phật giáo giảng niết bàn không giảng mang theo thân thể, cho nên thân thể đó họ không cần nữa. Nếu họ cần, thì thân thể ấy của họ đã được vật chất cao năng lượng chuyển hóa rồi. Như núi Cửu Hoa có ba vị hòa thượng, thân thể đó đều là thân thể nhục thân đã qua vài trăm năm, trên nghìn năm vẫn bất hoại chính là vì thân thể của họ đã hoàn toàn được vật chất cao năng lượng thay thế, nó đã không còn là thân thể của người thường nữa, cho nên nó bất hoại.

Đệ tử: Công pháp có thể luyện xuất ra nguyên anh có phải đều là chính Pháp.

Sư phụ: Không nhất định là vậy. Có [cái] lúc ban đầu không phải là tà pháp, ban đầu còn khá tốt, không tu tâm tính tới sau này liền biến thành tà, không chừng sau này nguyên anh của nó sẽ bị hóa mất, không hóa mất thì cũng sẽ rất tà ác, không thể dựa vào hình thức xuất công mà xét, xuất ra được những thứ gì thì cũng không thể dựa vào đó mà xét được. Công pháp nào thì cũng đều phải tu luyện tâm tính.

Đệ tử: Pháp Luân tại vị trí bụng dưới có thể mang theo tới đời sau không?

Sư phụ: Chúng tôi cũng không giảng thứ gì là đời sau hay không đời sau. Chúng tôi yêu cầu ngay trong xã hội người thường đã phải đạt được mục đích khai công khai ngộ. Tôi nói với chư vị rằng, đến tầng thứ rất cao vẫn còn có thể tu luyện, nhưng người thường bình thường sau khi tu luyện đến một tầng thứ nhất định mà xuất công thì liền dừng lại, chư vị có luyện tiếp nó cũng không tăng, mà chỉ cao ngần ấy. Nhưng trong những tình huống cực kỳ đặc thù, cũng có [việc] diễn luyện tăng trưởng công trong không gian nào đó, tương lai chư vị tu luyện ra Pháp Luân của bản thân mình thì vĩnh viễn khởi tác dụng, vĩnh viễn mang theo.

Đệ tử: Thầy thường nhắc tới hai chữ ‘chân tu’, trong khi giảng bài cũng nhắc tới ‘đệ tử chân tu’, xin Thầy giải thích?

Sư phụ: Chân tu chính là chư vị chân chính mà tu. Chính là ý nghĩa này.

Đệ tử: Tam hoa tụ đỉnh trên đầu chỉ có hai đóa hoa thì là chuyện gì?

Sư phụ: Vậy thì không phải là tam hoa tụ đỉnh rồi. Công ấy, các loại trạng thái xuất ra quả thực quá nhiều rồi, quá nhiều rồi. Con đường mà tôi đã trải qua, thời kỳ đầu hoặc là tại tầng thứ rất nông, thì hình thức biến hóa của công này có hàng nghìn hàng vạn kiểu, không thể nhớ hết được, tôi cũng không đi nhớ chúng. Hình thức biến hóa của thân thể tại mỗi tầng thứ cũng không giống nhau.

Đệ tử: Hình tượng sinh ra tại phần dưới của bụng dưới là nguyên anh, còn hình tượng chỗ ngực này là ai?

Sư phụ: Chư vị đã luyện thứ nào khác rồi. Người tu luyện khi chân chính tu luyện thì thứ gì cũng đều buông bỏ, Pháp thân của tôi sẽ xử lý hết giúp chư vị. Đương nhiên chúng ta đôi khi người ta xuất công, thì trên bề mặt biểu bì sẽ xuất hiện một số hình tượng của Phật, sẽ xuất hiện rất nhiều, họ còn động dậy nữa. Bởi vì họ là tồn tại vật chất, biết nói chuyện, biết động dậy, đương nhiên đó đều thuộc về [trạng thái] bình thường.

Đệ tử: Giả dụ có người muốn trộm tài vật trên thân của học viên hoặc gây tổn hại [cho họ], thì Pháp Luân Đại Pháp có thể phát huy tác dụng hay không?

Sư phụ: Tôi nói với chư vị rằng vạn sự đều có nhân duyên. Chư vị mất tiền, Pháp Luân sẽ không quản, rất có thể điều đó là có nguyên nhân. Dùng Pháp Luân để trị kẻ trộm tài vật của chư vị có phải chư vị có cái tâm này không? Như vậy đâu có được? Không chừng có

những thứ đó là nợ người ta, bản thân mình thấy khó chịu liền muốn dùng Pháp Luân để đánh người khác, như vậy đâu có được? [Như vậy] chẳng phải tôi dạy tà pháp hay sao? Đừng nghĩ ngợi những chuyện này. Người tu luyện có Pháp thân của tôi quản chư vị, [khi nào] cần bảo hộ thì họ sẽ bảo hộ chư vị.

Đệ tử: Nhìn nhận như thế nào về kinh Phật?

Sư phụ: Kinh Phật chân chính, kinh do Thích Ca Mâu Ni giảng, thì tôi thừa nhận. Nhưng mà Phật Thích Ca Mâu Ni nói [rằng], tất cả những gì trong kinh sách, những điều thực sự của Ông thì không đến mười phần trăm.

Đệ tử: Con đến một lăng mộ cổ tại điểm du lịch xem một chút, xin hỏi, đi xem lăng mộ có ảnh hưởng tới Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Không ảnh hưởng gì. Nhưng những nơi này cố gắng ít đi. Những thứ này âm khí quá nặng. Ngoài ra, nói thế nào nhỉ, những nơi không sạch sẽ chúng ta đều không muốn tới, những thứ loạn bát nháo rất là không tốt. Đó chính là ngôi mộ mà!

Đệ tử: Trong mơ thấy có một con rắn chui vào trong quần áo con đã bóp chết nó, là Thầy an bài để khảo nghiệm tâm tính của con phải không?

Sư phụ: Những thứ này chui vào mà xử chết là đúng rồi. Những thứ xấu này chính là muốn phụ thể, đó chính là ma. Xã hội nhân loại phát triển tới ngày nay để chúng can nhiễu quả thực là quá ghê gớm rồi, giới khí công để nó làm loạn quả thực tới mức không chấp nhận được nữa. Trong chùa cũng như vậy đều là những thứ này đang làm loạn.

Đệ tử: Thế giới Pháp Luân vốn đã có [từ trước] hay là mới?

Sư phụ: Vốn đã có [từ trước]. Chư vị suy nghĩ viên vông quá rồi.

Đệ tử: Không dùng khí công để khám bệnh, mà dùng những biện pháp như xoa bóp, châm cứu? Ngoài sách khí công ra thì những sách như “Sơn Hải Kinh”, “Hoàng Đế Nội Kinh” có thể xem không?

Sư phụ: Chư vị vẫn chưa buông bỏ được những tâm này, mục đích chư vị xem là vì điều gì? Những cuốn sách này đều không phải là sách tu luyện Đại Pháp, chư vị xem nó để làm gì? Chư vị muốn đắc được những gì từ trong đó chẳng? Nếu không thì chư vị xem nó để làm gì? Nếu chư vị thực sự cho rằng câu kia là đúng, thì chư vị đã tiếp nhận rồi, công của chư vị sẽ bị loạn. Vì sao trong Phật giáo, Đạo giáo trước kia không cho phép tiếp xúc với bất kỳ sách nào khác ngoài kinh sách [của họ], chính là vì sợ những thứ của họ bị loạn. Đảm bảo rằng chư vị thực tu thì cần phải nghiêm túc đối đãi với vấn đề này, giải quyết vấn đề căn bản của chư vị, làm sao chư vị có thể không nghiêm túc cho được, làm sao chư vị có thể không buông bỏ cái tâm ấy được, tôi chỉ là giảng đạo lý này. Không muốn tu luyện chỉ muốn đào sâu nghiên cứu những thứ này, thì tùy chư vị xem, không phải là tôi không cho người thường xem. Còn về việc có thể xoa bóp, châm cứu hay không, chư vị là bác sỹ Trung y, thì chư vị khám [bệnh] cũng được, không có vấn đề gì. Chư vị không phải là bác sỹ, chư vị luyện Đại Pháp, mà lại muốn khám bệnh cho người ta, thì tôi nói rằng chư vị cần phải buông bỏ cái tâm chấp trước này đi.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp ngoài Thầy ra thì còn có thượng sư nào khác nữa không?

Sư phụ: Trong học viên Pháp Luân Đại Pháp không có bất kỳ ai được xưng là Thầy, đều là học viên, đều là đệ tử. Mọi người đều đang học, đều đang tu. Tương lai sau khi khai công khai ngộ, chỉ có thể dùng cách gọi trong tầng thứ đó của Phật gia để xưng hô. Pháp Luân Đại Pháp cũng không có thượng sư nào khác.

Đệ tử: Mẹ thực sự của chúng con là ai, bà ấy là mẹ chung của chúng con phải không?

Sư phụ: Lại suy nghĩ viên vông, chư vị sao có thể cùng đàm luận với tôi được đây! Sinh mệnh có hai loại hình thức [nguồn gốc] nguyên lai, một loại là sản sinh ra trong sự vận động của các chủng vật chất tại các tầng thứ trong vũ trụ, cho nên khá là nguyên thủy, nhưng một mạch lưu truyền tới tận ngày nay. Trong sự vận động của vũ trụ vẫn có thể sản sinh sinh mệnh, vẫn đang sản sinh, cho nên có người sinh mệnh không lâu như vậy, có người lịch sử rất ngắn. Còn có một loại hình thức chính là sinh ra bởi những sinh mệnh cao cấp mà đã xuất hiện từ rất sớm ở trong các tầng thứ, những người như vậy, tôi thấy [như vậy] còn khá hạnh phúc, họ còn có mẹ. Ngay cả những [sinh mệnh] tiên thiên sinh ra kia, họ cũng rất ngưỡng mộ [những sinh mệnh] có mẹ, [vì] họ không có mẹ.

Đệ tử: Vì theo đuổi Đại Pháp chính Đạo, mà nghĩ đủ mọi cách đi khắp nơi theo thầy Lý nghe giảng có được không?

Sư phụ: Có người đi theo lớp nghe giảng, vì để đắc Pháp, cái tâm đó tôi cũng không thể phản đối. Nhưng có một điểm mọi người đừng quên, là cần phải chân chính đi thực tu! Chư vị cứ mãi đi theo [tôi] như vậy cũng không được, chư vị chỉ là nghe, tâm tính bản thân chư vị phải trong tu luyện thực tế mà ma luyện, chư vị phải đi thực tu. Có một số người nghĩ đi theo tôi thì không có nạn, [vậy thì] chư vị tu gì đây? Có người còn cho rằng tôi sắp vào núi, muốn theo tôi vào núi tu, vậy chẳng phải chư vị tu phó ý thức rồi hay sao? Hai loại hình thức tu luyện, chư vị muốn đề cao bản thân chư vị hoàn thành quá trình tu luyện này của chư vị, thì chư vị cần phải ở trong người thường mà tu một cách hết sức thiết thực, phải học Pháp tốt.

Đệ tử: Có thể giảng một chút về khởi nguyên của nhân loại được không?

Sư phụ: Giữa những dòng chữ đều là đang khám phá tri thức, chư vị vẫn nên buông bỏ cái tâm này. Tôi đã giảng về khởi nguyên của nhân loại rồi, sinh mệnh chẳng phải là dưới sự vận động của những vật chất sớm nhất trong không gian vũ trụ mới sản sinh ra sinh mệnh hay sao?

Đệ tử: Đối với những người bị hình thần toàn diệt mà nói thì nguyên thân của họ còn tồn tại không?

Sư phụ: Hình thần đều toàn diệt rồi thì còn tồn tại thứ gì nữa đây, cũng giống như trong vũ trụ này xưa nay đều chưa hề có họ vậy. Nhưng quá trình bị toàn diệt thì thống khổ và hồi hận cùng cực. Tại không gian của chúng ta sẽ cảm thấy [họ] lập tức chết đi rồi, nhưng trong trường thời gian bị tiêu diệt lại cảm thấy đằng đẳng vô tỷ.

Đệ tử: Kinh nguyệt của phụ nữ lớn tuổi có trở lại phải chăng là tồn tại vấn đề [có thể] tiếp tục sinh sản?

Sư phụ: Khi chúng ta luyện công thân thể sẽ chuyển hóa theo chiều hướng trẻ lại là đề chư vị dùng cho tu mệnh, chứ không phải dùng để sống cuộc sống đó của người thường. Nó có thể dẫn tới vấn đề [chư vị nói], bởi vì toàn bộ thân thể đều chuyển hóa hướng về tuổi trẻ, cho nên chư vị vẫn phải chú ý những việc này.

Đệ tử: Khi đang tuyên truyền Pháp Luân Đại Pháp với người khác, liệu có nên lấy ngôn từ trong bài giảng Pháp của Sư phụ làm tư tưởng chỉ đạo, hay là lấy Chân-Thiện-Nhân mà Sư phụ giảng trên tổng thể làm tư tưởng chỉ đạo?

Sư phụ: Pháp của tôi chính là do tôi giảng, là một thứ thống nhất, điều tôi giảng xuất ra chính là những điều trong Đại Pháp này. Những điều tôi giảng ra tại đây không hề giảng quan điểm của cá nhân tôi, cho nên khi mọi người giảng những điều này, chỉ có thể nói trong sách viết như thế nào thế nào, hoặc là Thầy giảng như thế nào như thế nào cũng khả dĩ. Tốt nhất là đọc sách [thành tiếng]. Chư vị không được lấy những lời tôi giảng thành lời của chư vị mà giảng nói, nếu vậy Nó sẽ không khởi được tác dụng này, hơn nữa còn là hành

vi trộm Pháp. Nhưng nói về cảm thụ cá nhân thì khả dĩ, điều đó với Pháp là hai chuyện [khác nhau].

Đệ tử: Những thành phố nhà lầu ảo ảnh mà người ta nhìn thấy [là gì vậy]?

Sư phụ: Tôi nói [đó] chính là cảnh tượng tại không gian khác như lấp loáng hiện ra một cách tình cờ ngẫu nhiên. Kiến trúc ở bên đó cũng không phải toàn là [kiến trúc] kiểu cổ, cũng có kiểu kiến trúc nhà lầu như hiện nay. Hơn nữa tại không gian bên đó có thứ có thể di động.

Đệ tử: Nhìn nhận như thế nào về những lời nói dối có thiện ý? Ví như ai đó gặp bệnh hiểm nghèo?

Sư phụ: Ví dụ họ đã mắc bệnh ung thư, chư vị không muốn nói cho họ tình hình chân thực, như vậy miễn cưỡng thì cũng khả dĩ. Xuất phát điểm của chư vị vẫn là vì người khác, vẫn là vì muốn tốt cho người khác. Đương nhiên tôi nghĩ rằng những sự tình này khi đến tầng thứ cao rồi, thì chư vị cũng có thể tự mình thu xếp ngay chính, tôi nghĩ rằng với người bệnh thì không nên nói dối. Sợ người bệnh đau khổ đó chẳng phải là cái lý trong người thường hay sao? Sau khi tu luyện lên đến cao tầng thì phát hiện không phải là chuyện như vậy nữa. Thống khổ sẽ tiêu nghiệp đến đời sau sẽ đắc được điều tốt.

Đệ tử: Xuất phát từ sự tôn kính và cảm kích, chúng con dâng hương, cúng dường cho Phật, Bồ tát và Pháp thân của Sư phụ, thì có tính là tâm chấp trước không?

Sư phụ: Thứ nhất đó là cái tâm kính ngưỡng. Thứ hai kỳ thực người ta đều cho rằng đó là một thứ thuộc về hình thức, sau khi hương đó cháy xong nó sẽ bốc khói, chư vị nhìn thấy là khói tại không gian này, nhưng tại không gian khác nó cũng có khói. Vật chất bên này của chúng ta tiêu mất rồi thì tại bên kia lại sản sinh. Họ cần những thứ này để diễn hóa pháp của họ, cho nên cúng dường cho họ, không chỉ là cái tâm kính ngưỡng mà còn có một tầng quan hệ như vậy. Cúng dường mà, nếu không sao lại nói là cúng dường chứ.

Đệ tử: Trên thân của người luyện công xuất hiện hình tượng của Phật thì là chuyện gì?

Sư phụ: Là điều bình thường. Công chính là như thế, thời kỳ đầu còn nhỏ hơn cả hạt gạo, tới sau này sẽ ngày càng lớn ra. Bởi vì mỗi tầng lập tử của thân thể đều phải cải biến, cuối cùng trở thành Phật thể.

Đệ tử: Thầy có thể giảng một chút cho chúng con về thế giới Pháp Luân không?

Sư phụ: Có học viên chúng ta đã nhìn thấy, có non có nước, lầu đài đình các, muốn biết tường tận vậy thì chư vị hãy tu luyện.

Đệ tử: Có một số Đại Giác Giả truyền đại Pháp phổ độ chúng sinh, vì sao từ xưa tới nay không nghe thấy người ta nhắc tới?

Sư phụ: Phật Thích Ca Mâu Ni giảng Phật Như Lai nhiều như số cát sông Hằng, có thể giảng hết ra từng người một không? Những điều chư vị không nên biết thì sẽ không để chư vị biết. Người thường chuyện gì cũng biết rồi, vậy chẳng phải đảo ngược rồi sao? Chư vị thành Phật rồi, họ thành người thường rồi hay sao? Người thường sao có thể biết được những điều cao thâm như vậy. Trước kia những điều cao hơn Như Lai trở lên đều không để con người biết. Hơn nữa Thế giới Pháp Luân không ở trong vũ trụ này, kỳ thực Phật Thích Ca Mâu Ni đã từng giảng về chuyện của chúng ta, cũng từng giảng chuyện về tôi trước kia, có chuyện được ghi chép lại, có chuyện đã không còn được ghi chép lại.

Đệ tử: Nếu người có phụ thể khiến chúng con tán công thì làm thế nào?

Sư phụ: Tán công là ý tứ gì? Nó không có bản sự đó. Bản thân chư vị giữ không vững mà chiêu mời những thứ đó, chư vị muốn [chúng], thì đó lại là chuyện khác. Chư vị không động tâm thì nó không thể làm tổn hại chư vị. Trong tâm mà sợ thì chính là chấp trước,

cũng là không kiên định với Đại Pháp, Pháp thân của tôi chỉ có thể phụ trách những người kiên định tu Đại Pháp.

Đệ tử: Bình thường mở mắt nhìn thấy xung quanh có Pháp Luân lớn nhỏ xoay chuyển, khi nhắm mắt lại thì không nhìn thấy chuyện này là sao, nên đối đãi thế nào?

Sư phụ: Mở mắt và nhắm mắt đều như nhau, đây là một kiểu nhìn theo thói quen. Quen rồi thì đều có thể nhìn thấy được.

Đệ tử: Nghiên cứu Kỳ Môn Độn Giáp, khoa chúc do có được không?

Sư phụ: Khoa chúc do thuộc về những thứ như linh thể thấp [tầng] quỷ thần gì đó, tu Đại Pháp thì chư vị còn nghiên cứu nó để làm gì? Chu Dịch, Kỳ Môn Độn Giáp nếu chư vị muốn nghiên cứu những thứ này thì chư vị cứ nghiên cứu, còn là một đệ tử Pháp Luân Đại Pháp, tôi nói rằng [như vậy] không phù hợp. Những thứ này có một số là những thứ thuật loại, có một số là những thứ của tầng thấp nhất của Đạo gia. Bản thân chư vị hãy suy nghĩ xem làm thế nào.

Đệ tử: Trong Phật giáo rất coi trọng phóng sinh, cho rằng phóng sinh có thể tiêu tai, trường thọ.....?

Sư phụ: Những chuyện này đều là hữu vi, không phải là tu luyện. Hơn nữa chư vị cũng không thể phóng sinh được, không chừng trong đó có con đã hết thọ mệnh, hữu ý làm những sự tình này thì chính là tâm chấp trước. Chúng ta giảng vô vi, vì sao chư vị cứ phải hữu vi mà đi làm những việc này? Bắn chim cũng vậy, bắt cá cũng vậy, kỳ thực những người đó chuyên làm những việc này. Có người mua rồi, lần sau họ lại đi bắt nó về, chư vị mua hết cho họ, chư vị phóng sinh rồi, tốt thôi, ngày mai lại đi bắt. Chư vị còn mua về phóng sinh nữa không? Cũng bằng như giúp họ làm việc xấu, tôi nói rằng cố gắng không làm những việc này. Hiện nay trong Phật giáo cũng làm những sự việc hữu vi này. Bởi vì Thích Ca Mâu Ni năm đó khi truyền Pháp, là không có những hình thức đó.

Đệ tử: Con không luyện công đó nữa muốn đem tranh đốt đi, có người muốn luyện muốn xin về, con biết nó không tốt lại tặng cho người khác như vậy có phải là không có đạo đức hay không?

Sư phụ: Họ nhất định xin, mà chư vị cũng đã làm rồi thì đừng quản họ nữa. Tặng cho người ta đương nhiên không tốt, thứ đó lại sẽ đi hại người khác.

Đệ tử: Đôi khi Pháp tướng của Đại Sư trong nhà hiển hiện ra vị Đại Phật kim quang lấp lánh, đôi khi khuôn mặt lại nghiêm khắc và đầy lo lắng?

Sư phụ: Đúng là như vậy. Khi chư vị làm việc tốt, Pháp thân của tôi sẽ hiển hiện ra đáng vẻ vui mừng, hoặc là phóng ra ánh quang. Nếu khi chư vị làm việc xấu Ông sẽ vô cùng nghiêm túc.

Đệ tử: Bạn thân tin vào tà pháp thì có nên khuyên ngăn họ?

Sư phụ: Có thể khuyên ngăn. Họ tin tà môn oai đạo, thì không để họ học, chư vị đang cứu người mà. Cứ nhất quyết tin thì chư vị cũng đừng miễn cưỡng quản, tùy họ đi thôi.

Đệ tử: Sau khi phó ý thức đi rồi chủ ý thức sẽ ở trạng thái như thế nào?

Sư phụ: Sau khi phó ý thức đi rồi chư vị [sẽ] không biết, không hề có trạng thái nào cả.

Đệ tử: Vượt quan sắc có xuất hiện hiện tượng lặp đi lặp lại không?

Sư phụ: Đúng vậy, sẽ xuất hiện. Một lần chư vị vượt [quan] không tốt, thì nó sẽ xuất hiện lặp đi lặp lại, hiện nay chư vị giữ được rất tốt, tương lai thì thế nào? Vẫn phải khảo nghiệm chư vị.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp kết thúc khóa học bao lâu thì nam nữ mới có thể ở cùng nhau?

Sư phụ: Trong lớp học của chúng ta cũng không nói rằng hai vợ chồng chư vị phải ở riêng mà! Chúng ta giảng rằng chư vị phải xem nhẹ cái tâm đó, hiện nay trong sinh hoạt chư vị vẫn có thể bảo trì sinh hoạt bình thường là được rồi, hiện nay chỉ có thể yêu cầu chư vị như vậy, nói rằng sau khi chư vị học thì đều làm hòa thượng, hòa thượng không ra hòa thượng, ni cô không ra ni cô, ái nhân của chư vị không luyện công sẽ gây chuyện đòi ly hôn với chư vị, đệ tử Pháp Luân Đại Pháp ai ai cũng đều trở thành dạng như vậy sao? Chính là chư vị không được nghĩ quá nặng về nó, tương lai sau khi dần dần đề cao lên chư vị sẽ biết nên đối đãi như thế nào.

Đệ tử: Con đã làm phẫu thuật cắt bỏ tử cung thì có ảnh hưởng tới luyện công không?

Sư phụ: Không ảnh hưởng gì. Thân thể nơi không gian vật chất bên này của chư vị đã cắt bỏ nó đi, nhưng bên kia thì chưa cắt bỏ.

Đệ tử: Tu luyện tâm tính đạt tới một giai đoạn nhất định thì phải chăng không thể có bất kỳ niệm đầu bất hảo nào sản sinh?

Sư phụ: Vì cả một quá trình tu luyện tâm tính, đều là loại bỏ những tư tưởng bất hảo và các chủng dục vọng của chư vị. Nói rằng trong quá trình tu luyện chư vị loại bỏ nó đi cả rồi, không còn sản sinh tư tưởng bất hảo nào nữa, vậy chẳng phải chư vị đã tu luyện tới đích rồi sao? Chư vị đã công thành viên mãn rồi sao? Cho nên trong quá trình tu luyện vẫn sẽ xuất hiện. Có lúc lóe lên những niệm đầu bất hảo đó đều là bình thường, nhưng cũng phải chú ý những thứ này, phải chú ý bài trừ nó.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp có thể tảo mộ, đi thăm người ốm nặng không?

Sư phụ: Chuyện này nếu buộc phải đi thì chư vị cứ đi, trong nhà không có ai tảo mộ thì chư vị cứ đi tảo. Nhưng có một điểm, khi tầng thứ của chư vị đã rất cao, khi năng lượng rất lớn chư vị đi sẽ khiến nó sợ hãi, sẽ khiến nó bị đẩy ra rất xa.

Đệ tử: Cháu ngoại con tám tuổi khai thiên mục, nhưng hơn chín tuổi lại bị đóng lại?

Sư phụ: Khi trẻ nhỏ không giữ vững được bản thân, hoặc người lớn trong nhà không chú ý, khi cứ bảo trẻ nhỏ xem tới xem lui, làm tăng trưởng tâm chấp trước của chư vị, thì đều dễ hủy đi đứa trẻ. Tôi nói với chư vị rằng, tôi nhìn thấy những đứa trẻ luyện công của chúng ta, rất nhiều em là có lai lịch, chư vị không được làm hủy chúng, chư vị không tu được lên trên lại còn làm hủy chúng, tội rất lớn đó.

Đệ tử: Học viên bị kẻ xấu đánh đâm dữ dội có nên đánh trả?

Sư phụ: Người tu luyện chân chính chúng ta sẽ không gặp phải chuyện như vậy. Những chuyện không chỗ gì tốt cho tu luyện, thì sẽ không an bài cho chư vị.

Đệ tử: Người nhà học luyện Pháp Luân Đại Pháp mà chưa bắt đầu học thì có thể cho [họ] nghe băng tiếng không?

Sư phụ: Những người muốn học Pháp Luân Đại Pháp có thể nghe. Tùy tiện tiện cho người không tin và phá hoại Pháp nghe, không chịu trách nhiệm mà tùy tiện ai cũng cho nghe, tôi nói như vậy thì không được. Không chừng máy thu âm của chư vị sẽ bị hỏng, băng hình cũng bị xóa sạch.

Đệ tử: Bộ công pháp Ngài dạy đây vì sao phải làm chín lần?

Sư phụ: Phật gia giảng ‘cửu cửu quy chân’ mà. Vũ trụ này của chúng ta, hiện nay đã xảy ra chín lần bị hủy diệt, rồi lại tổ hợp lại mới. Rất nhiều sự việc trong vũ trụ này, đều coi con số chín này là con số lớn nhất.

Đệ tử: Trên thân và phần đầu có thể có Pháp Luân cố định không?

Sư phụ: Ngoài cái tại bụng dưới ra thì không có Pháp Luân cố định nào cả. [Cái] trên vai, trên đầu của chư vị, đó đều là để điều chỉnh thân thể của chư vị, cái đó không phải là cấp cho chư vị. Sau khi điều chỉnh thân thể xong thì không cần nữa, Nó sẽ quay trở về. Cái thực sự cấp cho chư vị là [Pháp Luân] tại vị trí bụng dưới đó. Sau này chư vị luyện công cũng sẽ luyện xuất ra cái [Pháp Luân] của mình.

Đệ tử: Có người từ sau khi khai mở thiên mục nhìn thấy rất nhiều Pháp thân của Ngài, có người nói trong nhà chỉ có thể có một Pháp thân.

Sư phụ: Điều đó không nhất định. Pháp thân của tôi quả thực nhiều không đếm xuể, quá nhiều rồi.

Đệ tử: Khi ngồi đã tọa suy ngẫm về những sai lầm của mình, thế ngộ về một lời dạy cổ nào đó?

Sư phụ: Những lời dạy cổ không phải là Pháp lý tu luyện, chư vị đừng cứ mãi lời dạy cổ lời dạy cổ nữa. Lời những người xưa nói chưa hẳn đã là chân lý, chỉ có đặc tính vũ trụ này mới là tiêu chuẩn duy nhất đo lường sự tốt xấu của con người. Mà lời người xưa giảng đó tốt hay xấu cũng chỉ là tiêu chuẩn trong người thường. Đương nhiên có [những điều] một số người giảng, thánh nhân giảng là những điều mang tính triết lý ở tầng thứ rất cao thì lại là khả dĩ, tôi nghĩ rằng chư vị đừng chấp trước vào những thứ này. Tu Đại Pháp thì chư vị phải chiếu theo Pháp của tôi làm chỉ đạo.

Đệ tử: Có học viên thiên mục khai mở rồi có thể nói chuyện với Pháp thân của Ngài, ngẫu nhiên Pháp thân của Ngài còn nói mấy câu nói đùa?

Sư phụ: Điều này thì có thể. Nói câu nói đùa hoặc nói lời ngược lại để chư vị ngộ, nhưng Ông sẽ không trực tiếp nói thẳng giảng Pháp gì cho chư vị, làm một số chuyện gì đó cho chư vị.

Đệ tử: Nếu tâm tính không vượt được quan thì Pháp Luân có biến dạng không?

Sư phụ: Tâm tính chưa vượt qua được thì Pháp Luân sẽ không biến dạng, không quan hệ gì với Pháp Luân. Pháp Luân biến dạng đều là do luyện lẫn với các công pháp khác mà ra.

Đệ tử: Cơ sở của Pháp Luân Đại Pháp khi nào mới được xây dựng?

Sư phụ: Vẫn chưa tính đến, cơ sở của Pháp Luân Đại Pháp sau này nếu xây dựng, cũng là do các đệ tử chuyên tu, người xuất gia chúng ta quản lý, [đều] không động đến tiền tài như nhau.

Đệ tử: Pháp thân và công thân của Thầy về bản chất có gì khác nhau?

Sư phụ: Chư vị không có công thân. Hình tượng công thân của tôi và hình tượng hiện nay của tôi là giống nhau, là do công cấu thành. Pháp thân là từ trong thân thể mà sinh ra cũng là do công, Pháp hình thành. Hình tượng của Pháp thân thì giống như [hình tượng] tóc xanh lam xoắn xoắn, mặc áo vàng. Công thân thì giống hệt như tôi.

Đệ tử: Trong số mệnh của con định ra là không có duyên về hôn nhân, có phải là chưa trải qua cuộc sống của người thường thì vĩnh viễn không thành chính quả?

Sư phụ: Không có chuyện này. Chúng tôi đã giảng rồi, từ đầu chư vị đã có thể buông bỏ những thứ này, trên hình thức mà cũng buông bỏ nốt những thứ này nữa thì cũng được, tôi nói với chư vị chính là ý này. Cũng giống như hôm nọ tôi giảng về vấn đề ăn thịt, có người liền không ăn thịt, có sinh ra trạng thái đó hay không thì cũng không ăn nữa, tôi nói rằng như vậy cũng rất tốt, không ăn thì không ăn nữa, không [cho] khởi chấp trước này.

Đệ tử: Đứa cháu năm tuổi của con chưa luyện công [nhưng] cũng nhìn thấy chỗ phía trên giữa hai lông mày của mình có Pháp Luân đang xoay chuyển?

Sư phụ: Tôi vừa giảng có rất nhiều người luyện công, kỳ thực hễ bước vào đây thì chính là duyên phận. Có người mang con tới, có rất nhiều đứa trẻ là có lai lịch, đều là muốn đắc bộ Pháp này. Có vài đứa trẻ căn cơ tương đối tốt, đáng được đắc thì sẽ đắc. Một người đắc Pháp là cả nhà thọ ích.

Đệ tử: Buổi chiều khi Thầy giảng Pháp, con nhìn thấy ở giữa đại sảnh nhà [thi đấu] thể dục thể thao có hai người không lồ, nhìn không thấy mặt đứng tại đó?

Sư phụ: Đó là công thân của tôi.

Đệ tử: Trong mơ thấy Thầy dạy con luyện song thủ xung quán?

Sư phụ: Đó chính là Pháp thân của tôi dạy chư vị luyện công.

Đệ tử: Ban đêm mơ thấy luyện Pháp Luân Đại Pháp có phải là phước ý thức?

Sư phụ: Bản thân chư vị biết rất rõ ràng rằng bản thân chư vị đang luyện công ở đó, thì đó chính là chủ ý thức của chư vị luyện.

Đệ tử: Có lúc có những việc con có thể nhẫn được vững, không chế được vững, nhưng trong tâm lại thường bất bình?

Sư phụ: Tức là mặc dù trên bề mặt chư vị có thể nhẫn được vững, nhưng trong tâm chư vị vẫn chưa buông xuống, vậy cũng không được. Mọi người biết rằng người đạt đến tầng thứ La Hán kia, gặp phải chuyện gì cũng không để trong tâm, hết thấy mọi thứ trong người thường căn bản đều không để trong tâm, cứ luôn cười ha ha, chịu bao nhiêu thiệt thòi họ vẫn cười ha ha. Thật sự có thể làm được thì chư vị đã đạt đến quả vị La Hán sơ cấp rồi.

Đệ tử: Luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể đồng thời rèn luyện thể dục không?

Sư phụ: Có thể được. Chư vị muốn luyện thì cứ luyện, hiện giờ cái gì chư vị cũng buông xuống được, thì chẳng phải chư vị đã tu thành rồi sao? Cùng với việc chư vị không ngừng luyện công, có một vài việc tự chư vị sẽ coi nhẹ, bảo chư vị đi làm chư vị cũng không muốn làm nữa.

Đệ tử: Khi luyện tĩnh công muỗi cắn một cái mà dùng tay bắt có được không?

Sư phụ: Bắt thì bắt thôi, nhưng tốt nhất là đừng bắt. Đúng lúc luyện công chư vị hễ chớp bắt thì khí cơ trên thân kia sẽ bị loạn. Trên thực tế đó đều thuộc về về hình thức can nhiễu của ma, không cần quản nó, hoàn nghiệp chẳng phải tốt sao?

Đệ tử: Khi luyện Pháp Luân Đại Pháp có được tập Thái Cực quyền không?

Sư phụ: Không được! Thái Cực quyền chính là khí công. Không chỉ Thái Cực quyền là khí công, mà Thái Cực kiếm, còn có Bát Quái quyền, Hình Ý quyền những loại này đều thuộc về khí công. Còn chư vị nói tôi cứ muốn luyện, vậy thì chư vị cứ việc luyện. Điều tôi giảng tại đây là thực sự chịu trách nhiệm với học viên, [mà] đề ra yêu cầu. Tu luyện lên tầng thứ cao phải chuyên nhất. Chư vị nói chư vị cứ muốn luyện thứ đó, tôi nói chư vị cứ việc, nếu chư vị thật sự có thể tu xuất lai thì cũng tốt. Không phải [tôi] nhất quyết bảo chư vị tu Pháp Luân Đại Pháp, tôi chỉ là nói với chư vị một vấn đề về chuyên nhất, đối đãi thật nghiêm túc với vấn đề tu luyện. Thái Cực quyền cũng không tệ, nhưng bộ phận tâm pháp của nó không hề được truyền ra, cho nên chỉ có thể khỏe thân, không thể tu luyện.

Đệ tử: Khai ngộ tại tầng thứ thấp nhất phải chăng là có thể đến thế giới Pháp Luân?

Sư phụ: Khai công tại tầng thứ thấp, tức là khai công tại tầng thứ rất thấp, thì họ không thể đến thế giới Pháp Luân, cũng không thể lên được tầng thứ cao hơn, bởi vì họ chỉ có thể tu cao ngần ấy.

Đệ tử: Công tác trong công đoàn không thể tránh khỏi việc vay mượn, điều động nhân sự thì làm thế nào?

Sư phụ: Tại các giai tầng đều có thể làm người tốt, đều có thể luyện công. Chư vị làm công tác gì thì cũng là công tác trong người thường của chư vị. Nói rằng chiếu theo quy định của đơn vị chư vị mà làm, có thể là chư vị không có gì sai, nhưng khi xử lý vấn đề chư vị phải thiện với người khác, hết mực nghĩ cho người khác. Chư vị cứ chiếu theo Đại Pháp này mà làm. Những vấn đề cụ thể này cũng hỏi tôi, cũng cần tôi giảng cho chư vị, thì chư vị còn tu gì nữa? Chư vị còn ngộ gì nữa đây?

Đệ tử: Đồng nghiệp và người nhà của con đều chưa tham gia lớp học, bình thường họ cùng luyện công với các học viên cũ có được không?

Sư phụ: Coi bản thân mình là người luyện công, tới lúc đáng được đắc thì đều có thể đắc được. Hôm nay chư vị từ lớp học trở đi mà chư vị không coi mình là người luyện công, thì thứ gì chư vị cũng không đắc được.

Đệ tử: Luyện Pháp Luân Đại Pháp thì những hoạt động nào phải cấm chỉ? Những hoạt động nào có thể phối hợp?

Sư phụ: Việc xấu chư vị phải cấm chỉ trước tiên, cứ tu luyện một cách tự nhiên trong người thường, cũng không cố ý tạo ra mâu thuẫn. Những việc có lợi cho việc hồng Pháp thì có thể phối hợp.

Đệ tử: Làm pháp sự trong chùa là chuyện như thế nào?

Sư phụ: Nó là hình thức tôn giáo, không có quan hệ gì với chúng ta.

Đệ tử: Luyện đến trình độ nào thì mới có thể tiến vào thế giới Pháp Luân.

Sư phụ: Tu thành.

Đệ tử: Luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể nhảy disco không?

Sư phụ: Cùng với việc chư vị không ngừng đề cao, chư vị sẽ cảm thấy nó càng ngày càng không có ý nghĩa. Cuối cùng sẽ phát hiện kiểu nhảy này mang theo ma tính.

Đệ tử: Có người trong khi luyện công cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé?

Sư phụ: Đúng vậy, có người nguyên thân vốn rất nhỏ, nằm trong Nê Hoàn cung chư vị sẽ cảm thấy rất nhỏ. Nhưng cái thân thể này lại có thể biến lớn, có lúc chư vị cảm thấy bản thân mình quả thực đỉnh thiên lập địa, đó đều là bình thường. Hơn nữa, thân thể trong không gian khác là có thể biến hóa.

Đệ tử: Có những người vì một chút việc nhỏ mà nổi giận thì có thể tăng công không?

Sư phụ: Chuyện nhỏ cũng không vượt qua được đã nổi giận mà còn muốn tăng công sao? Chúng ta nên coi mình là người luyện công. Ngẫu nhiên chư vị vì chút việc nhỏ mà nổi giận thì cũng không ảnh hưởng chư vị, nhưng chư vị cứ như vậy mãi thì không được, chư vị cần phải đề cao.

Đệ tử: Kỳ số 4 của “Cửa sổ văn nghệ” và quan điểm của Đại Pháp của Ngài có nhất trí không?

Sư phụ: Nó không thể bàn luận cùng với Pháp của tôi. Pháp của tôi chính là chiếu theo nội dung mà tôi giảng, ngoài ra không còn gì khác. Cửa sổ văn nghệ là thứ đứng tại góc độ văn học, nghệ thuật mà viết. Nghệ thuật là nó nói bắt nguồn từ cuộc sống mà thổi phồng

cuộc sống, hoặc là có thể nắm bắt thứ nào đó mà tô vẽ nó một chút, hoặc là dùng thủ pháp của nó mà biểu hiện. Mọi người nhất thiết không được luyện theo thứ này, chiều theo chỉ đạo của thứ này thì không được. Bởi vì nó là tác phẩm nghệ thuật, cho nên trong đó có những điều hư cấu. Muốn tu luyện thì hãy làm theo chỉ đạo của Pháp này.

Đệ tử: Thầy đã đọc qua kinh Phật Tạng Mật chưa?

Sư phụ: Tạng Mật về căn bản tôi không đọc. Kinh Phật ở Hán địa tôi cũng không xem.

Đệ tử: Khi luyện tĩnh công hai tay kết định ấn thì cảm thấy mặt và cánh tay không thể thả lỏng, hay là có thể không kết ấn không?

Sư phụ: Hai tay không thể thả lỏng là bình thường thôi, dòng năng lượng trong quá trình lưu chuyển sẽ sản sinh ra một loại lực từ có thể hút chặt. Chư vị không kết ấn đầu có được? Nên làm thế nào thì làm thế nấy, chư vị không kết ấn thì không thể sản sinh dòng năng lượng ấy. Dòng năng lượng ấy không thông thì làm thế nào diễn luyện chư vị và công đây?

Đệ tử: Sách khí công trước kia nên xử lý thế nào cho tốt?

Sư phụ: Chư vị cảm thấy xử lý thế nào tốt thì xử lý như thế nấy. Tôi cảm thấy là con ma kia cứ triệt để tiêu hủy thì tốt.

Đệ tử: Ông làm việc thay cho vị Phật nào phải không?

Sư phụ: Tôi có việc của tôi, họ có việc của họ, không phải là ai thay thế ai. Việc truyền Pháp độ nhân này không có ai có thể thay thế được.

Đệ tử: Trong khi con luyện công cứ ngáp [liên tục] hết cái này tới cái khác?

Sư phụ: Do não của chư vị đang trong quá trình điều chỉnh mà ra, hoặc là trong lúc luyện công khí xung rất nhiều thì cũng sẽ sinh ra trạng thái này, quá bình thường rồi.

Đệ tử: Trong khi luyện Thần Thông Gia Trì Pháp đả thủ ấn thì cả tay dùng lực hay là cả cánh tay [đều] dùng lực?

Sư phụ: Đả thủ ấn có một đặc điểm chính là cả tay dẫn động cánh tay. Mà công pháp Đạo gia thông thường là từ võ đi lên, động tác đó của họ, thông thường là cánh tay dẫn động cả tay. Đả thủ ấn là cả tay dẫn động cánh tay, khi cả tay động, nó xoay chuyển khiến cánh tay động theo, cho nên khi đả thủ ấn thì cả tay sẽ dùng một chút lực.

Đệ tử: Khi ngủ một cách rõ ràng và tùy cơ mà làm ra động tác, đánh ra thủ ấn mà con thấy rất tốt thì là chuyện gì?

Sư phụ: Chính là khởi tâm hoan hỷ tạo thành. Nếu như động tác mà chư vị làm không phải là động tác của Pháp Luân Đại Pháp chúng tôi, thì chư vị hãy mau chóng dừng làm nữa! Đây chính là ma can nhiễu chư vị, muốn thêm những thứ loạn bát nháo vào trong công của chư vị để phá hoại chư vị. Cho nên những động tác mà tôi không dạy thì chư vị không được làm. Đả đại thủ ấn, tôi nói với chư vị rằng, chư vị nhất thiết không được làm! Chư vị mà làm thì chính là ma can nhiễu chư vị, chinh chư vị, hại chư vị, thêm các thứ vào trong đó, chư vị không được sinh ra tâm hoan hỷ, điểm này mà chư vị cũng không giữ được vững. Tương lai chư vị nhìn thấy những vị có bản sự lớn cao thế nọ thế kia, chư vị mà đi theo họ thì chư vị cũng kết thúc rồi.

Đệ tử: Hàm nghĩa của chính quả là gì?

Sư phụ: Hàm nghĩa của chính quả chính là tu luyện trong chính Pháp đạt được công thành viên mãn, đó là đã đắc được chính quả. Chính quả là có phân biệt về quả vị, La Hán quả, Bồ Tát quả còn có đắc Phật quả, đều gọi là quả vị.

Đệ tử: Trong mơ hoặc trong định làm thế nào phân biệt được Bồ Tát thật giả hoặc Pháp thân thật giả?

Sư phụ: Pháp thân của tôi thì có biến hóa thế nào cũng không giống, chư vị nhìn kỹ sẽ thấy nó không giống, không thể biến thành giống như vậy được. Nếu thực sự không dễ phân biệt quá thì có thể gọi tên tôi. Bồ Tát thì rất khó nói.

Đệ tử: Có việc giữa trạm phụ đạo và phụ đạo viên gây chuyện không đoàn kết?

Sư phụ: Hiện tượng này trong Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta có vẻ không nhiều. Còn nói về vấn đề giữa các phụ đạo viên có chút quan điểm bất đồng, thì cũng là cơ hội đề cao tâm tính. Chúng tôi cũng không giảng danh từ đoàn kết hay không đoàn kết, chúng tôi chỉ giảng tu luyện tâm tính, tu luyện bản thân, ai làm không tốt thì là vấn đề của cá nhân họ. Ai nổi nóng với người khác, ai buôn chuyện về người khác, thì tốt xấu đều là [do] bản thân mình, họ không phải là tu bản thân. Phàm là những người làm như vậy thì tâm tính của họ không tốt, tối thiểu thì về vấn đề này thì họ không đạt.

Đệ tử: Con là học viên cũ, ở lớp học lần này đột nhiên có một sức mạnh bắt con từ bỏ Pháp Luân Đại Pháp, cũng xác thực khiến con sản sinh niệm đầu bất hảo?

Sư phụ: Điều đó chứng tỏ rằng chư vị đã chiến thắng nó. Phàm là trước và sau khi sinh ra loại tình huống này, nhất định phải kiên định tu luyện Đại Pháp, phân rõ bản thân, là nghiệp tư tưởng và phụ thể làm. Chỉ cần phân rõ đó không phải là bản thân mình, thì Pháp thân của tôi sẽ giúp chư vị thanh lý.

Đệ tử: Luyện công tập thể, [và] luyện công cá nhân thì hiệu quả có như nhau không?

Sư phụ: Như nhau! Luyện công tập thể chủ yếu là [muốn] mọi người cùng nhau thảo luận thảo luận, đề cao nhanh hơn chút, cũng sẽ tốt cho việc tăng cường hứng thú luyện công của chư vị. Luyện đơn độc, đóng cửa mà luyện, bản thân dường như sẽ bế tắc một chút, chính là như vậy, kỳ thực đều như nhau.

Đệ tử: Người luyện công không được người khác lý giải phải chăng là có thể muốn gì làm vậy không?

Sư phụ: Tối thiểu chư vị phải để người ta lý giải, cứ luôn biểu hiện vô cùng siêu thường thì không được, phải chú ý vấn đề này. Trong người thường chư vị vẫn phải chú ý [sao cho] giống như người thường, trên bề mặt giữa người với người là không có sai khác. Chỉ là trong nội tâm của mình đang tu luyện, đang đề cao bản thân chư vị.

Đệ tử: Khi đập khấu tiểu phúc hai tay chạm vào nhau thì có giảm công không?

Sư phụ: Tay không được chạm vào nhau. Sẽ không giảm công, nhưng dễ làm loạn bộ cơ. Chư vị luyện công là để gia cường khí cơ.

Đệ tử: Sau khi đã tọa tĩnh thân tử vệ bất an, tính cách có đôi chút cô tịch?

Sư phụ: Phàm là khi xuất hiện tình huống này, [hãy] kiên định tu luyện Đại Pháp, chư vị phải giữ vững bản thân cho tốt. Đồng thời phân rõ bản thân mình và nghiệp tư tưởng.

Đệ tử: Sau khi luyện Pháp Luân Đại Pháp trải qua một giai đoạn [con] cảm thấy chân ngày càng cứng là do nguyên nhân gì.

Sư phụ: Có hai tình huống, một là học viên của chúng ta khi đang luyện công đã làm sai điều gì; một nữa là trường kỳ chỉ luyện công mà không làm theo tiêu chuẩn của người luyện công, tâm tính không lên được, thì cũng sẽ xuất hiện tình huống này. Phàm là trong khi luyện công phát hiện ra bản thân mình thụt lùi, ở chỗ nào đó không đúng, thì chư vị hãy từ tâm tính mà tìm đảm bảo chư vị sẽ phát sinh biến hóa.

Đệ tử: Đấu tranh tư tưởng của con người là chủ ý thức hay phó ý thức?

Sư phụ: Phó ý thức, các chủng quan niệm và nghiệp tư tưởng của con người, phụ thể đều sẽ xuất hiện tranh đấu, nhưng thông thường người tu luyện thì đa số là do quan niệm của bản thân chư vị. Khi quan niệm và nghiệp tư tưởng bản thân chư vị bị tiêu đi thì sẽ tranh đấu, thể này không tốt thể kia không tốt, là trạng thái sản sinh trong tư tưởng của chư vị.

Đệ tử: Tính cách là chủ nguyên thân quyết định hay là do di truyền từ tính cách của cha mẹ?

Sư phụ: Tính cách của con người có liên quan trực tiếp với cha mẹ chư vị, nguyên thân của chư vị khởi tác dụng chủ đạo. Nhưng những thứ mà cha mẹ chư vị mang theo cũng khởi một tác dụng nhất định.

Đệ tử: Bài “Đại Pháp Thân thông” trong mục “Cửa sổ văn nghệ” có phải Sư phụ đồng ý cho in phát hành không?

Sư phụ: Không qua thẩm duyệt bản thảo, [cũng] không hỏi han tôi. Những thứ này chỉ là tác phẩm văn nghệ, chư vị không cần quản nó, nó chỉ là một hình thức kể chuyện. Tương lai tới khi cần thiết, tôi có thể đem quá trình tu luyện của tôi và những sự việc mà tôi làm này viết lại thành một truyện ký lưu lại cho mọi người. Hiện giờ vẫn chưa được, cơ duyên chưa chín muồi, bởi vì những thứ này rất cao, viết ra người bình thường không tiếp thụ nổi.

Đệ tử: Nhìn nhận thế nào về việc vì cuộc sống mà phải chơi cổ phiếu?

Sư phụ: Chư vị làm chút chuyện kinh doanh thì tốt biết bao, chơi cổ phiếu chính là đánh bạc, là lấy tiền của người khác. Có người chơi cổ phiếu khuynh gia bại sản, chư vị có biết đó là mùi vị gì không? Người tu luyện tuyệt đối không được làm những chuyện này, tâm đó tu thể nào đây! Còn chơi mạt chược nữa, có thể chơi mạt chược không, chư vị chẳng bằng nói với tôi, rằng Thầy ơi con đánh bạc có được không. Người luyện công làm thế nào đo lường tâm tính của chư vị, bản thân chư vị có chiều theo Đại Pháp này mà làm không?

Đệ tử: Có người luyện công nói bản mệnh của con là cáo, [khi] luyện công [con] cứ nghĩ đến cáo?

Sư phụ: Chư vị đừng nghe họ nói như vậy, rất có thể họ là cáo phụ thể, họ nói chư vị là thứ gì thì chư vị là thứ đó sao? [Tôi] nói với mọi người, đời trước nguyên thân của chư vị là gì cũng không quan trọng. Đời này kiếp này chư vị có thể tu luyện thì là chuyện của đời này kiếp này, đời tới khi chư vị tu luyện tới một trình độ nhất định, những thứ bất hảo này của chư vị đều sẽ thoái lui hết, những tin tức này đều sẽ thoái lui hết, không hề gì. Hôm nay tôi giảng Pháp tới bước này [tôi] bảo với mọi người rằng, từ người chuyển sinh thành người là không có máy, luân hồi trong lục đạo nó chính là như vậy.

Đệ tử: Đi chùa mua về bùa trừ tà in trên vải vàng có được không?

Sư phụ: Đại đa số bản thân [chúng] chính là tà, trong nhà sao có thể cúng những thứ này? Trừ tà gì chứ? Thời kỳ mạt Pháp trong chùa còn rất loạn. Thích Ca Mâu Ni cũng không dạy đệ tử làm những chuyện loạn Pháp hữu vi này. Có hòa thượng trên thân cũng có mang theo phụ thể, vì kiếm tiền mà bán cho chư vị. Nếu thứ đó có mang theo phụ thể thì làm thế nào?

Đệ tử: Pháp Luân mà Thầy cấp cho và [Pháp Luân] mà bản thân luyện ra được có khác biệt gì?

Sư phụ: Tạm thời chư vị chưa thể luyện ra được, chư vị vẫn phải tự mình tu cho tốt. Khi công thành viên mãn chư vị mới có cái của mình.

Đệ tử: Phương pháp quán tâm của Thiền tông có giúp gì cho việc nhập tĩnh không?

Sư phụ: Vậy thì chư vị hãy đi tu luyện Thiền tông đi. Chúng tôi nói với chư vị cái gì cũng không nghĩ, chiếu theo phương pháp tu luyện của chúng tôi mà tu luyện, rất nhiều phương pháp tu luyện là phó ý thức tu luyện. Từ thời Huệ Năng của Thiền tông về sau, thì pháp tu đã loạn rồi, càng ngày càng cực đoan, càng ngày càng tạp, bên trên đều không thừa nhận nữa rồi. Sao chư vị vẫn tu luyện theo Thiền tông vậy? Bất kể môn nào trong tôn giáo đều không thể can nhiễu lẫn nhau, không thể trộn lẫn với nhau mà tu, [đều] giảng bất nhị pháp môn, tôi giảng đến hôm nay mà sao tới giờ này chư vị vẫn còn hỏi câu này? Làm như vậy làm sao được?

Đệ tử: Nếu có người Pháp Luân bị biến dạng thì nên làm thế nào?

Sư phụ: Đại đa số [nếu] Pháp Luân biến dạng, thì họ không thể luyện tiếp được nữa. Bởi vì từ một nghĩa nào đó mà giảng thì họ là đã làm chuyện xấu, đã làm chuyện rất xấu. Nhưng có một bộ phận, trước kia có người Pháp Luân biến hình mà điều chỉnh lại được, phạm là những cái điều chỉnh lại và Pháp Luân mà tôi cài cho thì đều không giống nhau. Thứ cài cho chư vị hầu như là loại cơ để hình thành Pháp Luân, chư vị dần dần tự mình mà tu, không thể cứ mãi cấp cho chư vị thế sao được. Tùy theo việc chư vị luyện công, Nó cũng có thể hình thành, nhưng chư vị phải tự mình phó xuất nhiều.

Đệ tử: Trong khi luyện công có lúc cảm thấy mặt đất đang xoay chuyển.

Sư phụ: Bình thường thôi, núi long đất lở cũng đều là bình thường, nhưng nhục thân của chư vị thì không động.

Đệ tử: Khai mở thiên mục tới tầng Thiên nhãn thì có thể thấy được Pháp Luân không?

Sư phụ: Không thấy được. Điều phải ở tại tầng Huệ nhãn, cho nên tôi khai mở cho chư vị tới tầng Huệ nhãn. Bởi vì Pháp Luân là tồn tại ở không gian khác.

Đệ tử: Chúng con vốn trước kia luyện công gì đó liệu có ảnh hưởng tới Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Vốn trước kia luyện công nào cũng không hề gì, chư vị ở trong trường này của tôi thì đã điều chỉnh lại cho chư vị rồi. Những người chân chính tu luyện Đại Pháp, ngay cả chư vị chưa từng tham gia lớp học được tôi đích thân điều chỉnh, mà chân chính tu luyện tại điểm luyện công của Pháp Luân Đại Pháp, thì cũng có thể được điều chỉnh như nhau.

Đệ tử: Bình thường con hay xoa bóp đầu cho người khác, để trị bệnh đau đầu?

Sư phụ: Tôi đã giảng tiêu chuẩn của người luyện công, chư vị cảm thấy là người luyện công làm thế nào cho tốt thì làm thế này, trị bệnh thì không phải là đệ tử của tôi.

Đệ tử: [Khi] đã tọa trong thời gian tại lớp học [con] nhìn thấy Pháp thân của Thầy và những cảnh tượng khác, sau lớp học thì không thấy nữa, có phải Pháp thân của Thầy đã đi rồi không?

Sư phụ: [Khi] chư vị ở trong trường này tâm thái của chư vị tốt phi thường, đã đạt tới một tiêu chuẩn nhất định. Sau khi đi chư vị liền buông lơi, [chư vị] vẫn phải dũng mãnh tinh tấn tu lên như thế. Nhưng khi thiên mục đang hồi phục thì cũng không nhìn thấy, cũng có thể vì để trừ bỏ tâm chấp trước của chư vị mà làm vậy.

Đệ tử: Con muốn viết một bộ sách về Ngài và Pháp Luân Đại Pháp, xin Đại Sư cho phép...?

Sư phụ: Tôi không thích người khác viết về tôi, tôi chỉ là truyền Pháp này để mọi người học Pháp.

Đệ tử: Con là bác sỹ đã từng học châm cứu, có thể dùng châm cứu trị bệnh không?

Sư phụ: Trung y, Tây y chữa bệnh đó là bình thường. Tôi giảng là không được dùng công để khám bệnh.

Đệ tử: Con gái con mười một tuổi chưa từng tham gia lớp học, trước kia có bệnh, học tập không tốt, con thông qua lớp học thì bệnh của con gái đã khỏi rồi, nhưng tính nết lại không hề thay đổi?

Sư phụ: Vậy phải dạy bảo trẻ nhỏ, giảng cho nó đạo lý mà tôi đã giảng. Mười một tuổi là có thể học Pháp rồi.

Lời kết

Không có nhiều điều hơn nữa cần giảng, bởi vì tôi cảm thấy những gì cần giảng thì cũng đều giảng rồi. Lớp học của chúng ta lần này, có một vài điều là những điều chưa giảng trong mấy khóa học trước thì chúng tôi đều đã giảng ở lần này. Chủ yếu là tôi nghĩ rằng, thời gian tôi truyền công này về cơ bản cũng đã kết thúc rồi, cho nên muốn đem những thứ chân chính lưu lại cả cho mọi người, để tiện mọi người sau này trong quá trình tu luyện, có công và Pháp này chỉ đạo mọi người. Trong toàn bộ quá trình truyền công, chúng tôi cũng là theo nguyên tắc chịu trách nhiệm với mọi người, đồng thời cũng là chịu trách nhiệm với xã hội, như vậy chúng tôi mới có thể thu được hiệu quả thật tốt. Trên thực tế chúng tôi cũng là tuân theo nguyên tắc như vậy mà làm. Còn về việc làm được tốt hay xấu thì tôi cũng không muốn nói nữa, bởi vì làm được tốt hay xấu, tôi làm như thế nào, có chịu trách nhiệm với mọi người hay không, những người ngồi tại đây tự có công luận, cho nên tôi không giảng những sự việc này nữa. Đương nhiên nguyện vọng của tôi chính là muốn đem thứ này truyền xuất ra, để cho chúng ta càng nhiều người hơn nữa có thể thọ ích, những người thật sự có thể muốn tu luyện, thì có Pháp có thể tu luyện lên trên. Đồng thời trong quá trình truyền Pháp, tôi cũng giảng xuất ra đạo lý là một người, thì nên làm người như thế nào. Cũng hy vọng những người từ lớp học này trở về nếu không thể chiếu theo Đại Pháp mà tu luyện, thì ít nhất cũng phải làm một người tốt, kỳ thực chư vị đã biết làm một người tốt, tôi biết. Dù tại đây chư vị không muốn tu luyện, thì sau khi ra về chư vị cũng nhất định sẽ làm một người tốt, như vậy cũng sẽ có ích đối với xã hội chúng ta.

Trong quá trình truyền công truyền Pháp, đương nhiên cũng có những điều không thuận lợi, can nhiễu trên mọi phương diện cũng rất lớn. Nhưng mở lớp tại Tế Nam, nhờ đơn vị tổ chức của chúng ta và các vị lãnh đạo của nhà [thi đấu] thể dục của chúng ta đây, các vị lãnh đạo trên mọi phương diện của Hiệp hội khí công tỉnh thành phố đã ủng hộ rất lớn, khiến cho lớp học này của chúng ta khá viên mãn. Trong quá trình mở lớp, những điều tôi giảng đây toàn bộ đều là để chỉ đạo mọi người luyện công, chỉ đạo tu luyện lên tầng thứ cao. Trong quá khứ giảng Pháp không có ai giảng những điều này. Thậm chí chúng ta có những người, bất kể chư vị có thể thừa nhận cũng vậy, không thừa nhận cũng vậy, những điều chúng tôi giảng hôm nay là vô cùng minh xác, đã kết hợp khoa học hiện đại và khoa học nhân thể hiện nay mà giảng. Không giống như những thứ từ ngữ hàm hồ được giảng trước kia. Tại đây chúng tôi đã giảng rất rõ ràng rồi, hơn nữa còn giảng với tầng rất cao. [Làm] như vậy, chủ yếu là vì mọi người, là để chư vị tu luyện, tương lai có thể thật sự đề cao tầng thứ tu luyện lên trên, đó là xuất phát điểm của tôi.

Trong quá trình chúng tôi truyền công, rất nhiều người cảm thấy Pháp cũng rất tốt, nhưng bắt đầu làm thì rất khó. Kỳ thực tôi nói rằng khó hay không khó cần xem là người nào nói. Một người thường rất đỗi bình thường không muốn tu luyện, họ sẽ nói, họ sẽ cảm thấy tu luyện Pháp Luân Đại Pháp quả thực quá khó, không thể nghĩ bàn, tu không thành. Họ là người thường, họ không muốn tu luyện họ sẽ thấy rất khó. Những người tu luyện chân chính, để tôi nói thì nó rất dễ dàng, không phải thứ gì cao không thể với tới. Kỳ thực có rất nhiều học viên cũ chúng ta ngồi tại đây, còn có những học viên cũ không tới [đây], đã tu luyện lên đến tầng thứ tương đối cao rồi. Tôi không nói với chư vị những điều này, chủ

yếu là sợ chur vị sản sinh tâm chấp trước, hui hui tự đắc, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc công lực chur vị tăng trưởng lên. Bởi vì làm một người thực sự có quyết tâm tu luyện, họ có thể nhẫn chịu được vũng, có thể trước các chủng lợi ích, có thể buông bỏ được tâm chấp trước kia, có thể coi nó rất nhẹ, kỳ thực tôi nói rằng chỉ cần có thể làm được điểm này, thì người ta đã cảm thấy rất khó rồi. Những người nói là khó, chính là [vị] họ không thể buông bỏ những thứ ấy. Công pháp tu luyện bản thân không hề khó, đề cao tầng thứ bản thân cũng không có khó gì cả, chính là tâm của con người không thể buông xuống được thì họ mới nói là khó. Bởi vì đang trong lợi ích hiện thực thì rất khó buông nó xuống, lợi ích kia đã sẵn tại đó, chur vị nói xem cái tâm này họ vứt bỏ thế nào đây? Họ cho rằng khó thực tế cũng chính là khó tại chỗ này. Khi chúng ta giữa người với người phát sinh mâu thuẫn, không nhẫn được, không nhẫn được cái khẩu khí kia, thậm chí không thể coi mình là người luyện công mà đối đãi, tôi nói như vậy thì không được. Kỳ thực chúng ta là một người luyện công, không ngại gì thì hãy thử xem. Trước kia khi tôi tu luyện có rất nhiều cao nhân cũng từng nói với tôi lời thế này, chính là chớ thấy rằng việc này chur vị cảm thấy rất khó, ‘nan nhẫn năng nhẫn’. Chur vị thấy không được, khó được nhưng mà có thể được. Kỳ thực cũng là như vậy, không ngại mọi người trở về thử xem. Khi thực sự đang trong kiếp nạn hoặc là trong khi vượt quan, chur vị hãy thử xem, nan nhẫn thì cứ nhẫn một chút, thấy rằng không được, khó [làm] được {nan hành}, vậy thì chur vị cứ thử xem sao, xem rốt cuộc có được {hành} hay không? Nếu chur vị thật sự có thể làm được, chur vị sẽ phát hiện rằng đúng là ‘liễu ám hoa minh hựu nhất thôn’.

Không muốn nói quá nhiều nữa, bởi vì tôi giảng cũng rất nhiều rồi. Giảng quá nhiều thì mọi người cũng rất khó nhớ kỹ được. Hy vọng mọi người sau này trong tu luyện có thể coi mình là một người luyện công mà nhìn nhận, chân chính tu luyện bản thân. Cho nên tôi hy vọng các học viên mới và cũ ngồi tại đây, đều có thể tu luyện trong Đại Pháp, đều có thể công thành viên mãn! Lớp học này của chúng ta đã kết thúc, hy vọng mọi người về nhà tận dụng thời gian thực tu! Giảng bấy nhiêu thôi.

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: http://gb.falundafa.org/chigb/fajie_4.htm

Dịch ngày: 18-9-2016. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Trả lời câu hỏi trong buổi giảng Pháp tại Diên Cát

Lý Hồng Chí

Đệ tử: Bẩm sinh đã có thể ngồi song bàn thì có quan hệ với căn cơ tốt xấu hay không?

Sư phụ: Điều này không có quan hệ lớn lắm, nhưng cũng không thể nói là tuyệt đối không có, nguyên nhân rất phức tạp. Lao động trường kỳ hoặc chưa từng ngồi song bàn, thì bắt đầu xếp bằng sẽ rất khó chịu.

Đệ tử: Nguyên Thủy Thiên Tôn là Giác Giả cao nhất trong vũ trụ phải không?

Sư phụ: Kỳ thực đây toàn là phương phức tư tưởng của người thường, ngay bản thân [nó] có mang theo sự bất kính. [Ông có] công cao hơn Như Lai một chút, không phải là Thần lớn nhất.

Đệ tử: Vũ trụ vẫn là lấy Chân-Thiện-Nhẫn làm chân lý phải không?

Sư phụ: Vũ trụ chính là chủng đặc tính Chân-Thiện-Nhẫn này, trên tầng thứ càng cao thì thể hiện càng rõ ràng.

Đệ tử: Sau khi tu tới tầng thứ vốn định trước bởi các nhân tố như căn cơ của tự thân, nếu như vẫn còn muốn tu lên trên phải chăng vẫn phải tiếp tục tu luyện trong người thường?

Sư phụ: Đúng vậy. Tại nơi khác chư vị không thể tu, chỉ trong trạng thái người thường này mới dễ tu nhất. Còn tại những tầng thứ khác họ cũng không phải là không thể tu. Nhưng mà, lấy ví dụ thế này nhé, chính là vì họ không có khổ mà chịu cho nên họ tu rất chậm, thậm chí không thể tu. Không có cơ hội và hoàn cảnh đề cao tâm tính của họ như vậy, nên khiến họ không thể tu. Giữa người với người, sinh mệnh với sinh mệnh tại tầng thứ cao đó quả thực không có mâu thuẫn, hơn nữa đều là đại tự tại. Chư vị nói xem họ tu thể nào đây, vô cùng khó khăn.

Đệ tử: Trong bốn môn [chúng ta] sau khi tu viên mãn phải chăng là sẽ trải qua trạng thái ‘sinh lão bệnh tử’ của Phật?

Sư phụ: Trạng thái ‘sinh lão bệnh tử’ của Phật gì chứ? Tôi nói với mọi người rằng, ở tầng thứ rất cao nó cũng tồn tại một loại nhân tố thế này, gọi là ‘thành trụ hoại’, tôi cũng đã giảng rằng giữa nó và ‘sinh lão bệnh tử’ là có quan hệ, đó chính là thể hiện tại tầng thứ đồng đẳng của bản thân họ. Nhưng đó là điều xa xôi, bất khả tư nghị, là một con số niên đại còn lớn hơn những con số thiên văn, chư vị căn bản không cần quản nó.

Đệ tử: ‘Tiên bái vô sinh hậu bái Phật’, chuyện [về] ‘vô sinh lão mẫu’ là thế nào?

Sư phụ: Nào có ‘vô sinh lão mẫu’ gì chứ? Căn bản là không có Thần nào như vậy. Hiện nay những danh từ loạn bát nháo trong người thường thật là nhiều, căn bản không hề có chuyện như vậy. Tôi nói với mọi người rằng, có một số tà pháp, của cáo chồn quỷ rắn, bởi vì tầng này không biết chuyện của tầng kia, Giác Giả chính Pháp đều không lý gì tới nó. Nó cảm thấy nó tu luyện được dường như rất cao, nó chưa hề gặp ai cao hơn nó, nó cũng không tin rằng có ai cao hơn nó. Điều gì nó cũng dám nói, Trời [là] lão nhị nó [là] lão đại, cho nên nó cũng không giảng tâm tính, đã tạo ra rất nhiều danh từ loạn thế [gian] loạn Pháp. Mọi người cứ tu theo những điều được truyền trong môn này của chúng ta, hãy buông bỏ hết những chuyện loạn bát nháo đi.

Đệ tử: Những vị sư phụ của Ngài sao đều quỳ trong hội trường, hơn nữa khắp hội trường đều là hoa sen còn có cả thiên binh thiên tướng.

Sư phụ: Không ai là sư phụ của tôi cả, bên trên kia ai cũng đều đối đãi với tôi như vậy, chỉ có con người các vị là không biết. Chư vị cho rằng họ là Phật, chư vị cho rằng họ là Đạo, thì họ là sư phụ của tôi, vậy thì tầng thứ cao hơn thì nhiều quá rồi. Không được cứ thấy ai thì đó là sư phụ của tôi. Khi tôi giảng Pháp, những vị Thần hộ Pháp từ trên xuống dưới rất nhiều. Chư vị nhìn thấy thì là nhìn thấy rồi, gồm cả những học viên khác cũng đã nhìn thấy.

Đệ tử: Xin Thầy giải thích một chút về những thứ như phòng ốc, mộ tổ, phong thủy được nói đến trong Thái Cực, Bát Quái?

Sư phụ: Chư vị hãy mau chóng vứt bỏ hết những thứ này đi, đây đều là những thứ trong tiểu đạo thế gian. Tôi truyền Đại Pháp cho chư vị, mọi người biết rằng một người tu luyện, mọi thứ của chư vị đều đã được cải biến. [Đối với] một người tu luyện thì tất cả những thứ này đều không khởi tác dụng với chư vị, cho nên chư vị phải buông bỏ nó. Nhưng bản thân chư vị có tâm chấp trước không bỏ thì không được đâu, chư vị cứ mãi cho rằng phong thủy đó khởi tác dụng đối với chư vị, đó chính là tâm chấp trước, có lẽ không chừng lại thật sự có trạng thái này, đó chính là để trừ bỏ tâm chấp trước của chư vị.

Đệ tử: Bởi vì sinh mệnh là cha mẹ cấp cho, hiếu thuận với họ có phải là hoàn trả nghiệp không?

Sư phụ: Tại đây không liên quan tới vấn đề nghiệp, con người sống chính là vì cái tình, con người chính là vì cái tình này mà sống. Chư vị hiếu thuận với cha mẹ thì chư vị cũng là vì cái tình này; cha mẹ yêu quý chư vị cũng là cái tình, đều là cái tình giữa con người. Đương nhiên chúng ta giảng từ góc độ khác, cha mẹ sinh ra chư vị, nuôi dưỡng chư vị, thì chư vị nên đối tốt với họ, cũng là nên như vậy. Cho nên chư vị nói chư vị không tốt với cha mẹ, thì từ cái lý của người thường thì không chấp nhận được, từ trên tầng thứ cao mà xét thì cũng không được. Nhưng tu luyện thì phải dần dần buông bỏ cái tình này.

Đệ tử: Pháp môn này của chúng ta có phải là siêu xuất khỏi pháp môn Quan Âm và Di Lặc?

Sư phụ: Quan Âm không có pháp môn, Di Lặc cũng không có pháp môn, là do ma loạn Pháp mà bịa ra. Chư vị hãy học thật kỹ Pháp này thì chư vị sẽ biết. Kỳ thực có rất nhiều chuyện tôi đều đã giảng ra rồi, điều chúng ta luyện là toàn bộ vũ trụ – một điều to lớn như vậy, chư vị thử nghĩ xem Nó là gì. Sao có thể dùng những thứ tà pháp đó để so sánh chứ?

Đệ tử: Ba năm trước con đã quy y nơi cửa Phật [nhưng] chưa thọ giới, thì có ảnh hưởng gì tới tu luyện Pháp Luân Đại Pháp sau này không?

Sư phụ: Ngay cả hình thức cũng không theo thì sao gọi là quy y được? Chưa quy y, chư vị chỉ là tin vào Phật giáo, chỉ có thể nói như vậy. Cái gọi là quy y cũng không hề gì, điều này không ảnh hưởng gì, Phật không coi trọng tôn giáo, chỉ coi trọng nhân tâm. Đã quy y cũng không phải là đã quy Phật, mà chỉ là quy tôn giáo. Tu môn nào là việc của cá nhân chư vị. Chư vị nói rằng tôi chỉ tu trong Phật giáo thì chư vị cứ tu trong Phật giáo, chư vị nói rằng chư vị tu trong Pháp Luân Đại Pháp thì chư vị cứ tu trong Pháp Luân Đại Pháp. Mọi người tới [đây] đều là duyên phận, tôi phải có trách nhiệm với mọi người. Nên tôi nói với mọi người rằng, hiện giờ tu trong Phật giáo rất không dễ tu, thời kỳ mạt Pháp này thật là loạn, bản thân hòa thượng cũng rất khó tự độ. Không nói cho chư vị biết cũng là không có trách nhiệm.

Đệ tử: Thừa Thầy, nguyên anh là chủ ý thức tu thành phải không? [Nếu] phó ý thức cũng tu thành thì là quả vị gì? Sau khi nguyên anh tu thành [rồi] đến không gian khác, vậy [giữa] nó và bản thể thì ai chi phối nó?

Sư phụ: Chính là chủ ý thức của chư vị làm chủ thể cái thân thể này mà tu thành. Phó ý thức trong pháp môn này của chúng ta tương lai sẽ là hộ pháp cho chư vị, [cũng] đồng thời đắc đạo. Nguyên anh của chư vị là do bản thân chư vị tu luyện ra, đương nhiên do bản thân chư vị chi phối. Tới không gian khác gì chứ? Chư vị không làm chủ nó, thì nó cũng sẽ không động, nó chính là thân thể sau khi viên mãn — Phật thể.

Đệ tử: Trong tình huống nào thì có thể dùng công năng của mình?

Sư phụ: Người nêu ra câu hỏi này nếu chư vị chưa nghe giảng, thì tôi có thể lượng thứ cho chư vị. Hôm nay đã là buổi thứ mười, chư vị còn nghĩ tới việc dùng công năng, dùng công năng thì có thể làm gì? Để làm việc gì? Tâm chấp trước đó sao còn chưa bỏ? Đương nhiên là một người tu luyện, khi cần xuất [ra] thì nó sẽ xuất, đến khi có thể dùng thì sẽ biết. Chư vị không nên chấp trước vào những thứ này. Mang theo bất kỳ tâm hữu câu nào cũng đều không thể đắc Pháp.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp thông qua tu luyện mà đạt được những tầng thứ khác nhau, vài năm sau vị trí của họ sẽ thế nào?

Sư phụ: Phó xuất bao nhiêu đắc được bấy nhiêu, tu luyện thì tốt nhất là viên mãn công thành; tu luyện kém một chút [thì] tầng thứ đó cũng không tề, nhưng mà, có thể không nhảy xuất khỏi tam giới. Bởi vì chỉ [khi] chư vị có thật sự đắc quả vị, thì mới có thể nhảy xuất khỏi tam giới. Có người rất giỏi, có thể tu được rất cao, có người nửa tu nửa không, thì cũng có thể đắc được một chút, có thể làm Thiên nhân của những tầng thứ khác nhau trong tam giới.

Đệ tử: Trong tình huống nào thì Pháp thân tự mình đi mất?

Sư phụ: Chỉ cần chư vị là một người tu luyện thì Ông sẽ quản chư vị, mãi cho tới khi chư vị viên mãn. Trừ phi không tu luyện nữa, triệt để không tu luyện nữa, Ông cũng sẽ thất vọng, thấy chư vị quả thật không được nữa, vậy thì Ông cũng không quản chư vị nữa. Pháp Luân cũng như vậy, chẳng hạn chư vị không tu luyện nữa, người thường liệu có thể mang một thứ như thế này sao? Chư vị muốn Nó thì cũng vô dụng, bởi vì chư vị không tu luyện thì Nó cũng không khởi tác dụng đối với chư vị.

Đệ tử: Nguyên thần, chủ nguyên thần và thức thần là cùng một ý nghĩa phải không?

Sư phụ: Chủ nguyên thần chính là bản thân chư vị, chư vị nghĩ điều gì, chư vị làm gì, lúc bình thường chư vị làm gì thì chính là bản thân chư vị. Phó nguyên thần nó cùng với chư vị đồng thời từ trong thai mẹ giáng sinh mà ra, gọi cùng một tên với chư vị. Nhưng nó và chư vị có sự khác biệt, chư vị làm chuyện gì nó cũng biết; nó làm việc gì căn bản chư vị không hề biết. Cho nên về căn bản mà giảng lại không phải [cùng] là một [nguyên] thần, như vậy căn bản lại cũng không phải là bản thân chư vị. Chỉ có bản thân chư vị, tức là ta muốn làm gì, thực thi việc gì, lúc rất rõ ràng minh bạch thì đó là tự kỷ chân chính của chư vị. Con người chính là như vậy, xưa nay vốn là một loại hình thức như vậy, cho nên đều có phó nguyên thần. Nguyên thần là một cách nói khái quát, một cách khái quát mà giảng phó nguyên thần – nguyên thần đều tính là ở trong đó, cho nên chúng tôi giảng nguyên thần – nguyên thần. Tại đây chúng tôi giảng là chủ nguyên thần – phó nguyên thần. Còn nói về thức thần, đó là điều giảng trong Đạo giáo, điều mà họ chỉ đến là chủ nguyên thần.

Đệ tử: Sau khi mang thai có thể luyện Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Có thể, không hề gì. Trước kia có người đưa tờ câu hỏi, nói rằng ‘phụ nữ mang thai luyện Pháp Luân Đại Pháp, Pháp Luân kia xoay chuyển trong bụng, ông nói xem đũa

trẻ đó có thể chịu được không?’ Tôi nói với mọi người, rằng nó không ở cùng một không gian. Nếu ở cùng một không gian, mà Pháp Luân xoay đi xoay lại ở trong, thì đến ruột của chư vị cũng không chịu nổi, không ở cùng một không gian. Các không gian đều có hình thức tồn tại của thân thể chư vị.

Đệ tử: Con thấy phiền não vì dáng lùn, xin hỏi có thể cao lên được không?

Sư phụ: Sao chuyện gì cũng đều tới hỏi tôi vậy? Ở đây tôi dạy là người luyện công. Ôm giữ những tâm chấp trước này mà tu liệu có được chăng?! Dáng lùn có ảnh hưởng tới chư vị tu luyện không? Điều tôi giảng tại đây là Đại Pháp tu luyện lên tầng thứ cao. Chư vị muốn làm người thường, lại còn muốn làm một người thường có hình tượng hoàn mỹ, thì đừng tới tìm tôi, hãy tới bệnh viện làm cái gì đó gọi là phẫu thuật thẩm mỹ đi. Thời gian lâu như vậy giảng đã mười buổi rồi, có người vẫn còn không biết tôi đang giảng điều gì, sao những chuyện này chư vị còn tới hỏi tôi chứ? Chuyện của người thường chúng tôi không quản, chư vị ôm giữ tâm chấp trước này tới nghe giảng cũng không được, không đắc được gì cả. Nhưng tôi biết rằng, sau khi thông qua học Pháp chư vị sẽ minh bạch ra.

Đệ tử: Trước khi luyện Pháp Luân Đại Pháp tiến hành xoa bóp [được không]?

Sư phụ: Xoa bóp gì chứ? Khi đại mạch, khí cơ này của Pháp Luân Đại Pháp chúng tôi vận chuyển thì mọi thứ đều làm cho chư vị rồi, chư vị còn xoa bóp gì đây? Chúng tôi dạy chư vị gì thì chư vị luyện nấy, những gì không dạy chư vị thì chư vị nhất quyết không được thêm lung tung những thứ này vào trong đó, [nó] đều có mang những tín tức loạn bát nháo của các loại khí công, tín tức của khí công giả, thứ gì cũng có. Không cần thêm vào thứ gì cả, ý niệm cũng không được thêm vào. Tu luyện một cách hết sức thuần tịnh thì mới nhanh được.

Đệ tử: Con là giáo viên thể dục, [người ta] yêu cầu con phải dạy cho học sinh một số thứ trong công pháp của những môn phái khác, như là Nhất Chỉ thiên, Thái Cực quyền thì nên làm thế nào?

Sư phụ: Vậy thì chư vị hãy dạy Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta, làm chuyện tốt biết mấy. Đương nhiên chư vị muốn luyện Pháp Luân Đại Pháp tôi mới bảo chư vị làm như vậy. Nếu chư vị dạy những thứ khác, thì vẫn quả thực là không được. Chư vị nói chư vị không luyện Pháp Luân Đại Pháp, vậy tôi cũng không quản. Bởi vì tôi nói với chư vị rằng tu luyện chân chính thì phải chuyên nhất. Kỳ thực vấn đề cụ thể như thế này căn bản là tôi không muốn giải đáp, chư vị đều có thể suy xét mà làm.

Dùng thủ pháp khí công khác để khám bệnh cho người ta cũng không được, chư vị hề dùng là sẽ thêm vào những thứ khác, nó liền tới, công của chư vị cũng sẽ bị loạn như nhau.

Đệ tử: Dùng băng tiếng của công pháp khác để luyện công có được không?

Sư phụ: Những thứ này đều mang theo tín tức của môn đó. Tôi đã giảng như thế này mà sao vẫn hồ đồ như vậy chứ? Chư vị luyện Pháp Luân Đại Pháp thì chư vị là luyện Pháp Luân Đại Pháp, những thứ đó căn bản chư vị ngay cả động vào cũng không thể động, hề động là sẽ nhiễm lên thân chư vị. Mời thần đến thì dễ tiễn thần đi thì khó, chư vị không thể tiễn nó đi được. Pháp thân của tôi cũng không muốn quản, ngộ tính của chư vị kém như vậy, Pháp này đã giảng ra tới mức độ này rồi, chư vị vẫn còn như thế! Vậy thì hãy đợi tự chư vị ngộ, tự mình ngã lộn nhào, thực sự khiến chư vị ngã thật đau, không chịu được nữa, từ đó mới có thể trừ bỏ tâm của chư vị.

Đệ tử: Khí sinh ra khi bị nấc thì nuốt vào trong miệng hay nhổ ra ngoài?

Sư phụ: Khí do chư vị bị nấc chư vị còn nuốt nó làm gì? Hãy nhổ ra ngoài. Chúng ta trong khi điều chỉnh thân thể đa số nấc đây ra thì đều là khí thải, đều là khí bẩn, bởi vì nó là thuộc về khí bẩn trong phủ tạng.

Đệ tử: Xuất phát từ mục đích hành thiện có thể ngăn cản những người luyện công khác không?

Sư phụ: Không được. Con người chính là như vậy. Họ tiến vào cửa nào là lựa chọn của bản thân con người, chứ vị thấy Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta hễ mở lớp thường thì sẽ có mấy môn khí công giả cũng đồng thời mở lớp, chính là để xem chứ vị vào cửa nào. Con người đặc Pháp đúng là không dễ dàng, đặc chính Pháp lại càng khó hơn. Chúng ta có thể nói cho mọi người biết, khuyên thiện mà họ không nghe, không nghe thì thôi. Chứ vị cố ngăn cản họ, họ không muốn thành Phật mà chứ vị cứ nhất quyết muốn họ phải thành Phật, nào có đạo lý này chứ? Tự họ phải tu bằng cái tâm của họ, họ không muốn tu thì chứ vị có thể quản được chăng? Họ muốn thành ma cũng không có cách nào, chính là đạo lý này.

Đệ tử: Trạng thái kết ấn sau khi luyện xong mỗi bộ công pháp và kết ấn khi bắt đầu một bài công pháp tiếp theo có thể không bỏ tay ra không?

Sư phụ: Có thể. Chứ vị luyện bài tiếp sau thì không cần bỏ tay ra nữa, trực tiếp đã kết ấn, sau đó tiếp tục bài công pháp tiếp theo. Nhưng mỗi bài công pháp yêu cầu làm chín lần thì ắt phải làm chín lần, dừng lại kết ấn, sau đó chứ vị làm tiếp. Vì sao cần phải làm như vậy? Bởi vì mọi người biết rằng, khi luyện công tại cao tầng chúng ta giảng vô vi, không hề có bất cứ ý niệm nào. Chứ vị cứ mãi đếm số, kỳ thực đến tu luyện lên cao tầng, chứ vị có thể cứ nghe mãi băng ghi âm sao? Mục đích của việc nghe băng ghi âm kia chính là để nghe được năng lượng tốt có mang theo trong âm nhạc của môn chúng ta. Đồng thời lại có thể khiến người luyện công một niệm thay vạn niệm, nghe được âm nhạc chứ vị sẽ không nghĩ tới những chuyện bất hảo khác, tư tưởng của chứ vị sẽ không bị tạp, chủ yếu là mục đích này. Đến khi tu luyện ở tầng thứ cao, mọi người thử nghĩ xem, chứ vị có thể cứ mãi nghe nhạc hay đếm số không? Không được. Mỗi lần chúng ta luyện công đều là chín lần, cứ như vậy sẽ khiến bộ cơ này – khí cơ – cơ chế mà tôi cài cho chứ vị sẽ cố định vào số chín, cho nên nếu chứ vị luyện công tại tầng thứ cao thì căn bản chứ vị không được đếm số. Bản thân chứ vị ở đó luyện công, khi chứ vị làm đến chín lần, đảm bảo bộ cơ đó nó sẽ đóng lại, sức mạnh của nó rất lớn, có thể cảm giác thấy sức mạnh của nó tồn tại, tự bản thân nó sẽ điệp khẩu tiểu phúc. Tới lần thứ chín thì tự nó sẽ đẩy Pháp Luân. Tay của chứ vị là tùy theo cơ mà chuyển động, tới tầng thứ cao thì chính là như vậy.

Đệ tử: Trong Quán Thông Lưỡng Cực Pháp có phải trước tiên nghĩ tới hai cái ống rỗng không?

Sư phụ: Đương nhiên, khi Quán Thông Lưỡng Cực Pháp chủ yếu là bảo mọi người, để thêm vào trong tư tưởng mọi người một khái niệm như vậy, thân thể của tôi giống như một cái ống rỗng, giống hai cái ống rỗng hoặc giống như một cái ống rỗng. Chủ yếu là khi quán thông khiến dòng năng lượng này của chứ vị thông suốt không gặp trở ngại, trong thân thể không bị trở ngại, chủ yếu là ý nghĩa ấy. Nhưng khi chứ vị luyện công thì không được nghĩ mãi mình là cái ống rỗng, trước khi luyện công thêm vào cách nghĩ như vậy là được rồi.

Đệ tử: Không thể kiên trì đứng được, thì ngồi có thể luyện công không?

Sư phụ: Đại Pháp này của chúng ta chính là yêu cầu những người thật sự có thể tu luyện. Chứ vị nói chứ vị không thể đứng được mà vẫn muốn luyện, bởi vì chứ vị luyện như vậy sẽ không thể đạt được yêu cầu của luyện công, bộ cơ này cũng dễ bị lệch, so với yếu lĩnh của chúng ta khác hẳn rồi.

Đệ tử: Niệm Phật, bái Phật có ảnh hưởng tới tu luyện không?

Sư phụ: Có ảnh hưởng. Người tin Phật giáo, tôi nói với chứ vị, Pháp trong Phật giáo không phải là toàn bộ Phật Pháp, nó chỉ là một bộ phận rất nhỏ bé trong Phật Pháp. Tín đồ Phật giáo vẫn luôn không dám thừa nhận thực tế này, kỳ thực trong kinh sách cũng đều có luận thuật. Chứ vị tu pháp môn nào là một vấn đề nghiêm túc. Chứ vị muốn tu pháp môn

nào chúng tôi cũng không phản đối, chư vị cứ tu. Nếu chư vị muốn tu háp môn này thì chư vị cứ tu pháp môn ấy. Bất nhị pháp môn, trong Phật giáo quá khứ đều không cho phép loạn tu, chư vị niệm tên của họ, thì chẳng phải chư vị muốn để họ quản chư vị hay sao? Chư vị niệm tên của họ làm gì đây?

Đệ tử: Trong những khi công tịnh hành ở Trung Quốc những môn nào thuộc về chính Pháp?

Sư phụ: Giả nhiều hơn thật mấy trăm lần. Chúng tôi không thể điểm danh, không thể làm như vậy, không thể chuyện gì cũng nói rõ ra, như vậy thì con người tu cũng quá dễ rồi. Nhưng có một số chúng ta cũng nên phân biệt ra.

Đệ tử: Kinh Lăng Nghiêm là do chính miệng Thích Ca Mâu Ni truyền ra phải không?

Sư phụ: Kinh Lăng Nghiêm à, tôi nói với mọi người, Thích Ca Mâu Ni không hề nói mình đã từng truyền kinh Lăng Nghiêm – kinh Kim Cương – Tâm kinh. Khi Thích Ca Mâu Ni còn tại thế, căn bản không có giảng rằng ta đã truyền kinh sách gì gì đó, cũng chưa từng đặt tên. Pháp mà Thích Ca Mâu Ni giảng, chính là người đời sau chỉnh lý ra kinh sách này, đặt tên cho nó, gọi là kinh gì kinh gì. Đều là người đời sau chỉnh lý ra, đặt ra tên. So với điều mà Phật lúc tại thế giảng, thời gian – không gian – tính nhắm thẳng đều đã phát sinh biến hóa, thêm vào là những giải thích và những thay đổi một cách vô ý hay cố ý khi người đời sau chỉnh lý, thêm nữa là ký ức không hoàn chỉnh v.v., những điều của Phật trong đó đã không còn nhiều nữa.

Đệ tử: Phật thờ cúng trong nhà có thể thấp hương không?

Sư phụ: Chư vị muốn thấp hương thì thấp hương thôi. Phật đều tôn kính lẫn nhau, đều là Phật gia, không có chuyện là tôi tôn kính ông mà không tôn kính họ, không có ý này. Đều là Phật gia thì đều phải tôn kính. Nhưng tu môn nào là một vấn đề nghiêm túc, kính [trọng] là vấn đề kính [trọng], tu là vấn đề tu.

Đệ tử: Người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể ăn hành, gừng, tỏi không?

Sư phụ: Tôi nói với mọi người, người thường chúng ta làm cơm, bảo chư vị cho hành, gừng, tỏi thì tôi nói rằng cũng không vấn đề gì. Nếu chư vị không phải là tu luyện tập thể chư vị không can nhiễu tới người khác, thì chư vị ăn ít đi một chút, chư vị đừng ăn nhiều. Bởi vì những thứ này mùi vị kích thích rất mạnh. Nói rằng tôi mắc nghiện, chỉ thích ăn hành chাম tương, đó cũng là nghiện, cũng là chấp trước. Nghĩa là chúng ta không truy cầu thứ này. Hơn nữa cái mùi vị này, phạm là những thứ có mùi vị kích thích, thì đối với thần kinh của chư vị sẽ kích thích rất mạnh, dễ gây nghiện. Đồng thời, những linh thể mà chư vị tu luyện xuất lai kia, cũng không thể chịu nổi cái mùi này. Uống rượu cũng như vậy, cho nên mọi người thử nghĩ xem, nó chính là vấn đề này. Đương nhiên chư vị ăn ít đi một chút, bởi vì chư vị tu luyện trong người thường, chư vị không chấp trước mà ăn một chút cũng không sao. Tự mình hãy thu xếp tốt quan hệ này, nói rằng chúng ta tu luyện trong người thường, [phù hợp] ở mức độ tối đa, dầu sao cũng để chư vị giống với người thường. Nhưng chư vị nên dùng tiêu chuẩn của người luyện công mà yêu cầu bản thân.

Đệ tử: Vì sao có người lần đầu tiên nghe giảng bài ba, bốn hôm đã cảm thấy Pháp Luân xoay chuyển? Chỗ nào cũng có, đều xoay chuyển, nhưng có người đã học tới ba lớp, nhưng vẫn không có cảm giác?

Sư phụ: Có người học tập Pháp Luân Đại Pháp này, đi theo lớp học, cảm thấy Pháp này tốt, đây là khẳng định. Nhưng mà, tâm trị bệnh của họ căn bản không buông bỏ, nói rằng tôi theo thêm vài lớp thì bệnh này sẽ khỏi, có người như vậy. Đương nhiên ôm giữ tâm thái nào cũng đều có, những người đi theo lớp không phải đều tới để tu luyện, tới để cầu Pháp. Còn có người vốn là không mặn cảm, khi Pháp Luân bắt đầu xoay chuyển thì không biết, đợi tới

khi Nó ổn định xong, thì chư vị lại càng không biết. Chúng ta có rất nhiều người rất mẫn cảm, ngay lúc ban đầu đã cảm thấy Pháp Luân này xoay chuyển tới xoay chuyển lui, cuối cùng lại không cảm giác nữa. Vì sao không cảm giác thấy? Bởi vì Pháp Luân đó, khi Nó thích ứng được rồi thì chư vị sẽ không còn cảm giác nữa, lúc đó còn cảm giác gì nữa? Chư vị có biết được khi bình thường dạ dày này của chư vị đang co bóp không? Tức là khi trở thành một bộ phận của thân thể thì chư vị sẽ không cảm giác thấy được. Máu trong huyết quản đang chảy chư vị có cảm giác thấy không? Ý tứ là như vậy.

Đệ tử: Hiện tại con sắp tới Hàn Quốc, nếu người Hàn Quốc muốn học Pháp Luân Đại Pháp thì có thể dạy họ không?

Sư phụ: Đương nhiên có thể. Dùng tiếng Triều Tiên để phiên dịch cho họ. Chư vị có thể phiên dịch ra mà giảng cho họ, vậy không vấn đề gì, Đại Pháp cần truyền cho toàn nhân loại.

Đệ tử: Một người học Pháp cả nhà thọ ích, thế còn toàn bộ người nhà đều không học Pháp Luân Đại Pháp, cũng không tin vào công [Pháp] mà đôi khi còn châm chọc, thì họ có thể thọ ích được không?

Sư phụ: Vấn đề này cần xét theo hai phương diện. Có người châm chọc chư vị, cũng có thể là khảo nghiệm tâm của chư vị với Pháp này có vững vàng hay không, có kiên định hay không. Người nhà có thể nói với chư vị những lời không dễ nghe, cũng là giúp chư vị tiêu nghiệp, nó có thể có nhân tố về nhiều phương diện tồn tại. Đương nhiên chúng ta giảng trong tình huống thông thường, không phải trong [tình huống] cực đặc thù này, luyện công khẳng định là toàn gia thọ ích. Trường trong nhà chư vị đều phải thanh lý ra hết, đương nhiên trong hoàn cảnh của một trường như vậy những người này là đã được thọ ích rồi. Còn một loại [tình huống] là có thể người nhà bị một loại ma khống chế, ngược lại mà xét thì cũng là việc tốt, [để] kiên định chư vị mà, kiên định rồi thì Sư phụ sẽ thanh lý.

Đệ tử: Chúng con một lòng một dạ tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, thực lòng mà tu luyện cũng tức là đệ tử Pháp Luân Đại Pháp rồi, nhưng còn chưa tu luyện tới quả vị La Hán mà đã chết đi [thì sao]?

Sư phụ: Giống như tôi vừa giảng, chư vị phò xuất bao nhiêu thì đắc được bấy nhiêu. Cho nên chúng tôi giảng tu luyện nếu muốn đạt được viên mãn thì hãy nắm chắc thời gian tu luyện! Mọi người biết trong chùa kia vì sao lại gọi điện mà Thích Ca Mâu Ni ngồi là ‘Đại Hùng bảo điện’ không? Bởi vì Thích Ca Mâu Ni giảng tu luyện Phật Pháp phải dùng mãnh tinh tấn như ‘hùng sư’ {sư tử}! Cho nên lúc đó có người coi Ông là ‘hùng sư’. Hơn nữa chúng ta là tính mệnh song tu, những người thực sự tinh tấn thì nhất định sẽ kéo dài sinh mệnh mà viên mãn.

Đệ tử: Muốn bá Thầy làm sư?

Sư phụ: Tôi bảo với mọi người rằng, những người chân chính tu luyện Pháp Luân Đại Pháp tôi đều phải coi chư vị như đệ tử mà dẫn dắt. Cấp cho chư vị nhiều thứ như thế này, cài cho chư vị nhiều thứ như thế này, Pháp đã giảng cho chư vị đến mức này rồi, công cũng dạy cho chư vị rồi, Pháp thân của tôi sẽ bảo hộ chư vị luyện công. Như vậy còn không phải là dẫn dắt chư vị như đệ tử sao? Người ta đọc tu đơn truyền cũng không có dẫn dắt như vậy đâu. Nói với chư vị rằng, tôi đã làm một việc trước nay chưa từng có ai làm, đã mở ra một cánh cửa lớn nhất. Nhưng chúng tôi không giảng hình thức trong quá khứ đó, chẳng hạn mọi người đều quỳ tại đây dập đầu trước tôi, chấp tay lạy, thì chúng ta là bá sư rồi, tôi không chú trọng cái này. Vì sao không chú trọng cái đó? Mọi người thử nghĩ xem, chư vị không tu luyện, chư vị bá lạy thì có tác dụng gì đây? Chư vị nói tôi là đệ tử Pháp Luân Đại Pháp, tôi cũng dập đầu bá sư rồi, Lý Hồng Chí thừa nhận tôi là đệ tử. Chư vị ra khỏi cửa lại muốn gì làm nấy, chư vị làm chuyện tổn hại tới Pháp Luân Đại Pháp của chúng tôi, chư

vị không làm theo yêu cầu của Pháp này, chư vị có thể được tính là đệ tử không? Cho nên tôi không giảng cái hình thức ấy, ngược lại chư vị còn làm bại hoại danh tiếng của chúng tôi, cho nên tôi căn bản là không giảng cái hình thức này. Chư vị tu thì chư vị chính là đệ tử của môn này, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm với chư vị; chư vị không tu vậy thì chúng tôi không thể chịu trách nhiệm với chư vị được, chư vị cũng không phải là đệ tử môn này. Chính là đối đãi như vậy.

Đệ tử: Khi luyện Quán Thông Lưỡng Cực Pháp “ý tưởng” {ý nghĩ}, “cảm giác” có phải là không phù hợp với yêu cầu không?

Sư phụ: Đúng rồi. Đừng cảm giác cũng đừng ý tưởng gì hết. Chư vị chỉ quán việc luyện, tỉnh tỉnh mà luyện, không nghĩ gì cả.

Đệ tử: Khi người khác nói chuyện, trước khi họ chưa nói con thường có thể biết họ muốn nói những gì? Vì sao?

Sư phụ: Đây chính là vì chư vị đã có công năng tha tâm thông, nếu chư vị chăm chỉ luyện công thì có thể gia cường nó. Nhưng không được dùng nó làm việc bất hảo. Không làm những việc bất hảo thì có thể giữ được nó. Người khác nghĩ chư vị không tốt chư vị không được tức giận, hãy dùng tiêu chuẩn của người luyện công mà yêu cầu bản thân.

Đệ tử: Con ở xa tận Thượng Hải, trong khi luyện công nếu có nghi vấn thì liên hệ với ai?

Sư phụ: Thượng Hải không tính là xa. Học viên chúng ta có một vài sự việc cùng nhau giao lưu một chút thì cũng khá tốt. Bởi vì có vài người nghe giảng xong rồi, nhưng tôi giảng quá nhiều lại không thể ghi nhớ hết. Có thể dùng băng tiếng, cố gắng nghe nhiều băng tiếng. Thượng Hải cách chỗ của chư vị gần nhất chính là trạm phụ đạo Hợp Phì. Thượng Hải có lời mời, nhưng mãi không có xác nhận cuối cùng. Thượng Hải cũng có không ít người học, cũng có rất nhiều người tới học, có thể cùng nhau giao lưu đề cao. Thượng Hải, Vũ Hán, Quảng Châu, Trịnh Châu, Trùng Khánh, Thành Đô, nói chung là toàn quốc hầu như tất cả các thành phố lớn đều có trạm phụ đạo Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, đều có thể liên hệ. Kỳ thực có một số sự việc, [nếu] tự mình chiếu theo Pháp này mà làm, tôi nghĩ đều có thể ngộ ra được. Bởi vì tôi đều đã giảng ra một cách hệ thống. Tương lai chúng ta sẽ còn xuất bản sách, cung cấp thuận tiện lớn hơn nữa cho tu luyện.

Đệ tử: Khi đã tọa lúc bình thường thường hay ngửi thấy một mùi thơm?

Sư phụ: Đây là điều rất bình thường, rất bình thường. Bởi vì loại mùi thơm này nó bắt nguồn từ không gian khác.

Đệ tử: Chưa tham gia lớp học thì có thể đắc được Pháp Luân không?

Sư phụ: Người chân chính tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, chư vị học theo trong sách, thật sự có thể làm theo yêu cầu trong sách, thì vẫn có thể đắc được như nhau. Tức là chư vị chân chính tu luyện thì có thể [đắc] được.

Đệ tử: Trong khi ngủ con dùng tay sờ được Pháp Luân? Phía trước ngực trái, còn nhớ rất rõ ràng, dùng tay đẩy có thể di chuyển trái phải, nhưng khi con tỉnh dậy vừa sờ vào thì không có gì cả?

Sư phụ: Đó là chư vị làm chủ thân thể tại không gian khác mà sờ được. Đúng, khi chư vị tỉnh lại cái thân thể này mà sờ thì không còn nữa rồi. Bởi vì nhục thân phải hoàn toàn đồng hóa sau đó mới có thể sờ được.

Đệ tử: Chữ Nhân trong đặc tính Chân–Thiện–Nhân này, trong xã hội người thường còn dễ lý giải, trên tầng thứ cao không có tranh đấu không có mâu thuẫn, mà cũng cần có Nhân là vì sao? Vũ trụ vì sao cần Nhân?

Sư phụ: Vũ trụ này không giống như lý giải đó của chư vị, Nó là một hệ thống to lớn tương đối phức tạp. Ngoài sự tồn tại của chủng nhân loại hữu hình này, còn có tồn tại chủng nhân loại vô hình. Không gian mà tôi nói đây, chẳng hạn không gian cao tầng cũng có những vấn đề tồn tại trong tầng thứ đó của họ. Tôi nói với chư vị rằng, tại rất nhiều nơi xa xôi cũng đều có tồn tại thân thể giống với nhân loại chúng ta, sắc thân giống như thế này khá nhiều, trải khắp vũ trụ. Hơn nữa trong các tầng thứ khác nhau còn có những Giác Giả khác nhau, giữa họ với nhau cũng có tồn tại quan hệ xã hội. Cũng có hình thức như vậy tồn tại ở những tầng thứ cao hơn, Nhẫn mà chư vị lý giải là Nhẫn được lý giải trên cơ sở tư tưởng của con người, Nhẫn cũng có tồn tại những nội hàm cao hơn. Chư vị không có thứ này có được không? Chư vị đứng tại góc độ người thường này mà chư vị lý giải Đại Pháp này thì căn bản là không thể lý giải được.

Đệ tử: Giữa vợ chồng với nhau phải chăng là có chuyện mất đức?

Sư phụ: Đúng vậy. Chư vị cứ hay đánh vợ mình, tôi thấy chư vị đã nợ họ rồi, chư vị cứ hay mắng chửi chồng mình thì chư vị cũng nợ họ giống như thế. Đều là con người, đều là sinh mệnh, người nào với người nào cũng đều là kiểu quan hệ nghiệp lực này. Con cái và cha mẹ cũng có tồn tại loại quan hệ này, bởi vì nhục thân của nó là chư vị cấp cho, nhưng sinh mệnh của nó lại không phải chư vị cấp cho, cho nên cũng không thể đối xử với nó quá phẫn quá. Là con cái mà đối với cha mẹ nuôi dưỡng chư vị sinh ra chư vị thì tối thiểu họ đã nuôi dưỡng chư vị, có ân có đức đối với chư vị, chư vị phải tôn kính họ, nếu không chư vị cũng đã nợ họ rồi.

Đệ tử: [Từ khi] tham gia lớp học tới nay thân của con bệnh vẫn chưa thấy khỏi?

Sư phụ: Chư vị không buông bỏ được cái tâm này rồi, tại đây tôi không phải tới trị bệnh cho chư vị. Chư vị không buông bỏ được thì tôi không thể quản gì được, không sợ chư vị có bệnh, chỉ sợ chư vị không buông bỏ được cái tâm, thêm nữa chư vị không tin vào tu luyện thì lại càng không có cách nào. Ở đây [tôi] quản là người tu luyện. Một người thường, thì Pháp thân của tôi sẽ không quản. Tôi cũng không thể tự tay trị bệnh cho chư vị. Cách nghĩ đến để trị bệnh này của chư vị, chủng tư tưởng này mà không bỏ đi, chư vị không thể coi mình là người luyện công thì quản thế nào? Tôi không phải tới để trị bệnh, mà là để truyền Phật Pháp.

Đệ tử: Trong mộng mơ thấy tại chỗ thiên mục Pháp Luân đang xoay chuyển? Lại nhìn thấy vật chất màu trắng, lại còn nhìn thấy cao thủ võ công v.v.?

Sư phụ: Đó không phải là mộng, chính là chư vị đã nhìn thấy. Đây đều là bình thường, nhìn thấy điều gì thì cũng đều là bình thường. Không được chấp trước vào nó, không được truy cầu nó, cứ tự nhiên – tĩnh tĩnh mà quan sát là được rồi.

Đệ tử: Thường xuất hiện cảm giác toàn thân cao – lớn – trống rỗng?

Sư phụ: Đúng vậy. Thân thể của con người, thân thể tại không gian khác, trong khi luyện công nó sẽ biến lớn, thân thể tại không gian khác bao gồm nguyên thần trong đó, đều có thể biến lớn và thu nhỏ. Có người biến tới mức cảm thấy mình rất nhỏ, có người cảm thấy rất lớn, đây đều là hiện tượng bình thường. Khi luyện công đều sẽ xuất hiện, công đang tăng trưởng mà dung lượng của thân thể cũng đang lớn hơn lên.

Đệ tử: Năm bài công pháp, bài công pháp thứ nhất – thứ ba – thứ năm có động tác nam tả nữ hữu, bên nào là âm, bên nào là dương?

Sư phụ: Bên trái được coi là dương, bên phải được coi là âm; sau lưng được coi là dương, phía trước được coi là âm; thân trên được coi là dương, thân dưới được coi là âm.

Đệ tử: Chúng sinh trên trái đất có phải sẽ không luân hồi nữa?

Sư phụ: Trọng điểm của luân hồi chính là nói sinh mệnh trên địa cầu này, sao lại có thể không luân hồi? Con người làm người không phải là mục đích, hãy nhanh chóng nắm chắc cơ hội làm người này mà tu luyện cho tốt, đời sau không chừng sẽ chuyển sinh thành thứ gì đó, không có thân thể người thì sẽ không cho chư vị tu luyện nữa. Nhưng không phải ai ai cũng đều tu luyện, mọi người đều tu luyện cũng không nhất định đều tinh tấn. Xã hội nhân loại sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Đệ tử: Trong mộng xin Thầy ký tên, ký xong tên của mình, và nghe Thầy nói về tâm tính, sau khi tỉnh dậy lại cảm thấy người trong mộng càng ngày càng không giống Thầy?

Sư phụ: Đúng vậy. Mọi người phải hết sức chú ý những chuyện này, họ làm sao có thể ký tên cho chư vị trong mộng, nói chuyện tâm tính gì gì đó, lấy cờ hiệu của chúng ta, giảng những thứ gì đi nữa thì cũng không nhất định [là vậy]. Mọi người phải hết sức chú ý, đây chính là do chấp trước cầu ký tên dẫn khởi. Kỳ thực Pháp này của chúng ta đều đã thuyết rất rõ ràng rồi, chỉ là chư vị có muốn nhắm vào mà đối chiếu hay không. Mọi người thử nghĩ xem, chúng tôi cứ liên tục nhấn mạnh rằng, Giác Giả kia không thể giảng Pháp ở đó, giảng Pháp chính là tiết lộ thiên cơ, đều phải rút xuống. Họ sao dám giảng Pháp cho chư vị trong mộng được đây, chính là vấn đề này. Cho nên chúng tôi cứ giảng đi giảng lại những sự việc này, đều là can nhiễu của ma.

Đệ tử: Thầy giảng không tu tâm tính chỉ luyện động tác thì không đắc công, những thứ như cáo là không giảng tâm tính, chúng chỉ là làm động tác luyện công mà thôi, chúng sao có thể đắc công?

Sư phụ: Người thường cũng có năng lượng nhất định tồn tại, nhưng nó rất ít. Hơn nữa người có căn cơ tốt bẩm sinh còn mang theo năng lượng rất lớn. Những thứ động vật này, nó tại không gian khác nó không chịu cái mê của xã hội người thường, có thể nhìn thấy năng lượng, vậy thì nó vừa trộm vừa luyện, nó cũng có thể đắc được một chút công. Nhưng không cho phép nó cao. Con người căn cơ tốt một chút, chư vị luyện công một chút, chư vị không tu tâm tính nó cũng có thể tăng lên một chút công. Vì sao? Bởi vì tâm tính của căn cơ chư vị có thể cao một chút, tiêu chuẩn tâm tính của chư vị tại đó. Nhưng mà, chư vị nếu muốn tu luyện chân chính, thì chư vị cần tu luyện cho hẩn hoi, nếu không chư vị [muốn] tăng trưởng lên cao hơn thì chư vị cũng không thể tăng trưởng lên được, chư vị không đắc chính Pháp. Là một người bình thường muốn tu luyện, đều phải chân chính tu luyện tâm tính, chư vị mới có thể vọt trội lên, mới có thể nhảy ra được. Tại không gian khác những thứ đó nó có thể đắc được một chút năng lượng, con người cũng có thể đắc được một chút năng lượng, nhưng nó không đáng kể là gì cả. Tôi đã giảng rồi, nó nghìn năm tu đạo, vạn năm tu đạo cũng không đủ cho ngón tay nhỏ của Phật vẽ một cái, nó liền không còn gì cả, nhưng trong người thường lại đã coi chúng rất ảo diệu rồi.

Đệ tử: Có người nói một số thành thị phía Nam nghiệp lực rất lớn, con học đại học ở Thượng Hải thì có bị ảnh hưởng không?

Sư phụ: Tôi giảng cho mọi người rằng, tới thời kỳ mạt Pháp không phải ở nơi nào, mà các nơi đều có người tốt, các nơi đều có người không tốt. Nhưng giảng về nghiệp lực lớn nhỏ, mỗi nơi có hoàn cảnh khác nhau của mỗi nơi. Nhưng tư tưởng của con người xét về một điểm nào đó, có địa khu bất hảo một cách nổi cộm, điều này thì có.

Đệ tử: Dùng thiên mục nhìn thấy màu xanh lam trong ảnh của Thầy biến thành màu vàng kim?

Sư phụ: Đó đều là bình thường. Khi khai thiên mục, con mắt này thấu qua một không gian thì lại có thể là một màu sắc khác.

Đệ tử: Thế giới Pháp Luân trong vũ trụ thì ở hướng nào, vị trí nào?

Sư phụ: Vũ trụ không có cảm nhận về phương hướng như người ta nhận thức. Tôi nói rằng đó là nơi nào, bao xa, cự ly này sao có thể đo lường với chư vị đây? Không thể dùng [khái niệm] ki-lô-mét kia của người thường mà tính toán, nhưng mà, từ thân thể của tôi có thể phản ánh ra được, bởi vì tôi và nó có liên hệ. Cho nên học viên của chúng ta nhìn thấy sau thân của tôi có non có nước, lâu đài đình các đẹp để phi thường. Có rất nhiều học viên cũng nói với tôi, họ đã nhìn thấy những cảnh tượng này, kỳ thực đó là chư vị chỉ nhìn thấy một phần của nó thôi.

Đệ tử: Thế giới Pháp Luân và thế giới Cực Lạc trong Tịnh Độ có gì khác biệt?

Sư phụ: Thế giới Pháp Luân của chúng tôi lớn hơn, tầng thứ cao hơn, cũng tức là xa hơn.

Đệ tử: Con là giáo đồ Ki-tô đã được mục sư làm lễ rửa tội?

Sư phụ: Có thể tu Đại Pháp như nhau. Luyện Pháp Luân Đại Pháp chư vị muốn luyện thì cứ luyện không sao cả. Ai cũng sẽ không trừng phạt chư vị, đều là tu luyện chính Pháp. Chư vị muốn ở môn nào là do chư vị quyết định, tôi bảo chư vị rằng Ki-tô giáo nó cũng là chính giáo. Chỉ là đều ở vào thời kỳ mạt Pháp rồi, giáo nghĩa đều [bị] con người ngày nay lý giải sai lệch rồi. Nhưng tôi không nhìn thấy trong thiên quốc của Giê-su có người phương Đông. Giê-su và Giê-hô-va đương thời đều không bảo [tôn] giáo của Họ truyền về hướng Đông.

Đệ tử: Dùi mài nghiên cứu kỹ thuật, nỗ lực học tập tri thức văn hóa có được coi là chấp trước không?

Sư phụ: Chúng ta là một nhân viên kỹ thuật, công việc mà chư vị phụ trách trong đơn vị chính là làm nghiên cứu. Chư vị không tạo ra thành quả, làm không ra thành tích gì, tôi nghĩ rằng, chư vị cũng không xứng đáng với công việc và tiền lương mà đơn vị cấp cho chư vị. Người luyện công thì đâu đâu cũng đều nên thể hiện ra là người tốt, công việc chúng ta làm thì nên làm nó cho tốt, bởi vì đây không phải là chấp trước. Vì sao lại nói vậy? Chư vị là đang mưu cầu phúc lợi cho người khác, sáng tạo giá trị cho nhiều người trong xã hội hơn nữa. Ít nhất thì chư vị là vì đơn vị, không phải vì một cá nhân chư vị. Đây là việc chư vị nên làm trong xã hội người thường. Còn như học tập tri thức văn hóa có được coi là chấp trước không? Tôi đã giảng, chúng ta cũng phải ủng hộ việc học tập văn hóa. Bởi vì con người nếu không có tri thức, thì đối với Pháp này của chúng ta cũng rất khó lý giải. Còn như học sinh này có cái tâm muốn vào đại học thì có phải là chấp trước không? Chư vị cứ mãi nghĩ tới việc vào đại học, ở nhà lăm bằm rằng chư vị phải vào đại học, áp lực tinh thần rất lớn, tôi nói rằng đó chính là chấp trước. Đó chẳng phải là chấp trước sao? Cũng giống như hôm nọ tôi giảng, chư vị làm tốt công việc chư vị phụ trách, chư vị xứng đáng với cha mẹ chư vị, xứng đáng với trường học, chư vị học tập cho tốt thì những gì chư vị đáng có chẳng phải sẽ có sao. Chư vị không học tập cho tốt thì chư vị có thể vào đại học không? Chư vị đã học tập tốt rồi, những gì chư vị nên đắc được chẳng phải sẽ đắc được sao? Chư vị học tập một cách tự nhiên là được rồi, chư vị sẽ vào đại học, cứ mãi nghĩ ngợi, truy cầu mãi, thì đó chính là chấp trước.

Đệ tử: Sau khi nghe Thầy giảng bài thì không còn hứng thú với chuyện của người thường nữa, không còn hứng thú với việc điều chỉnh cấp bậc, với những cuốn sách khác, không biết có đúng không?

Sư phụ: Là như vậy, kỳ thực nó là một hiện tượng tự nhiên, chính là thuận theo việc bản thân chúng ta luyện công, tư tưởng thăng hoa, [sẽ] phát hiện một vài sự việc trong người thường đúng là những thứ rất thấp, [là] những thứ trong tầng thứ người thường này. Họ sẽ cảm thấy không có ý nghĩa gì, kỳ thực là cảnh giới tư tưởng của chư vị đã thăng hoa lên trên rồi. Chẳng phải tôi thường giảng câu đó sao? Tôi nói rằng người luyện công này,

sau khi lên tới tầng thứ cao, sẽ cảm thấy có một rãnh ngăn lớn so với người thường. Thứ mà chư vị muốn nói thì người khác không thể nghe nổi, chư vị cũng không muốn nói chuyện với người thường. Những sự tình giảng trong người thường chư vị căn bản đều không muốn nghe. Quanh đi quẩn lại chỉ là chút chuyện đó trong người thường, mấy nghìn năm nay cứ nói đi nói lại chút chuyện đó trong người thường, chư vị không thích nghe. Thông thường người tu luyện thì kiệm lời, không thích lên tiếng, đây cũng là một nguyên nhân, sẽ xuất hiện vấn đề này. Cùng với việc chư vị càng ngày càng thăng hoa, chư vị sẽ phát hiện càng ngày càng coi nhẹ những sự tình này.

Đệ tử: [Trong] bài công pháp thứ năm có bốn động tác tĩnh chỉ mỗi [động tác] bảo trì thời gian bao lâu?

Sư phụ: Động tác gia trì công năng này yêu cầu cần luyện thời gian rất lâu, [những người] đi làm thì buổi sáng hàng ngày làm theo thời gian trong băng ghi âm là khả dĩ, kỳ thực không có thời gian cụ thể. Động tác này mặc dù đơn giản, nhưng độ khó lớn phi thường, bởi vì yêu cầu người ta phải ngồi một thời gian rất lâu, hiện tại có người không thể ngồi lâu được như vậy. Không thể ngồi lâu được như vậy, thì chư vị có thể ngồi được bao nhiêu lâu thì tính bấy nhiêu thời gian vậy. Chư vị chia đều nó ra, có thể ngồi thời gian bao lâu [để] sau đó chư vị chia ra một nửa. Kỳ thực khi ngồi đã tọa, cuối cùng định được rồi thì yêu cầu thời gian còn dài hơn, hiện nay chư vị chưa làm được điểm này, thì chư vị hãy từ từ mà luyện. Hiện nay muốn quy định cứng nhắc thì căn bản cũng không phù hợp với thực tế.

Đệ tử: Đồng nghiệp cùng văn phòng chúng con hiện đang luyện tà pháp, tương lai hợp tác thời gian lâu thì nên làm thế nào?

Sư phụ: Đang luyện tà pháp thì chư vị hãy bảo với họ thứ họ luyện không tốt, họ thực sự vẫn muốn luyện, thì tùy họ vậy thôi. Sự việc trong công tác thì cứ qua lại làm việc với họ bình thường, tu luyện chính Pháp thì không sợ thứ gì cả, không quản nó, không hề gì đâu.

Đệ tử: Học viên tham gia lớp học lần này có phải đã là đệ tử Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Điều này đã giảng rồi, chân chính tu luyện thì tôi sẽ coi chư vị như đệ tử mà dẫn dắt; không tu luyện thì tôi sẽ không coi chư vị là đệ tử.

Đệ tử: Học Pháp Luân Đại Pháp thì có thể học những tri thức ngoài công pháp [này] không?

Sư phụ: Không hề gì. Nào là toán lý hóa, hình học, chư vị học những tri thức trong người thường. Chư vị vẫn là sống trong người thường, chư vị chỉ đang tu luyện trong Pháp Luân Đại Pháp, những sự việc trong người thường không làm cũng không được.

Đệ tử: Trong khi luyện công đôi khi trong miệng xuất hiện nước bọt thì xử lý thế nào?

Sư phụ: Chư vị đừng nhổ ra. Nước bọt thì chư vị hãy nuốt vào trong, bởi vì tôi đã cài cho chư vị bộ cơ sẵn có cả rồi, chư vị không cần quản nó, nó sẽ tự nhiên nuốt xuống. Ai rảnh rỗi cứ hay nhổ nước bọt ra, ‘kim tân ngọc dịch’ {nước bọt quý như vàng ngọc}, cho nên người luyện công coi nó rất trân quý.

Đệ tử: Trong những người [hiện nay] có một vài người rất xấu, cách nghĩ xấu, loại người này lẽ ra nên gặp ác báo; còn người hành thiện vui vẻ giúp người, người hành thiện lại không có phúc báo là vì sao?

Sư phụ: Ý của chư vị chính là nói vì sao người tốt sống không thoải mái, người xấu lại sống tự tại như vậy, có phải là ý này không? Nói với mọi người rằng, người tốt sống không thoải mái là vì từ góc độ sinh mệnh cao cấp mà xét, con người sống không phải vì để chư vị làm người. Cho nên chư vị làm người là vì chư vị rốt đến bước này rồi, cấp cho chư vị một

cơ hội này để chư vị quay trở về. Nhưng vẫn không ngộ ra, tại nơi đây lại tạo nghiệp rồi, lại làm chuyện xấu rồi, vậy thì sẽ có nghiệp lực luân báo. Giác Giả thấy rằng, mau chóng trả xong những nghiệp lực này chư vị sẽ dễ dàng thoát khỏi nơi này. Những người càng tốt thì càng dễ chư vị gấp rút trả nghiệp, chư vị trả thứ này thì chẳng phải chư vị cần chịu khổ chịu tội sao? Cho nên thường hay có những người ở trong đời này, người này khá lắm, [nhưng] mãi cứ chịu tội chịu khổ. Thậm chí làm việc tốt gì người ta cũng không lý giải, thường hay đặt điều hãm hại. Còn có người, bản thân làm được thành tích gì đó, công danh lại bị người khác đoạt mất. Thường xảy ra sự việc như thế, là như vậy, chúng tôi thấy thì là như vậy, là đạo lý ấy. Đây là một nguyên nhân mà người tốt thường sống không được tự tại lắm, nhưng cũng không phải hoàn toàn như vậy, có quan hệ tới nghiệp lực lớn nhỏ. Mục đích là muốn sau khi chư vị trả nghiệp nhanh chóng thoát ly khỏi bể khổ. Vậy thì người xấu kia thì làm thế nào? Kẻ xấu họ cũng là từ góc độ tâm từ bi này mà xét. Kẻ xấu ấy chư vị thấy họ làm việc xấu, họ là đang cấp đức cho người ta, họ làm bao nhiêu việc xấu thì cấp cho người ta bấy nhiêu đức. Thấy rằng người này đang tự hại mình trong vô tri, họ hại bản thân họ, sao chư vị còn quản họ? Người ta cũng không muốn trừng phạt họ nữa, bản thân họ đã đang hại bản thân mình rồi, chư vị còn trừng phạt họ làm gì nữa?! Họ làm việc xấu dường như là không trừng phạt họ, không có ai quản họ. Họ giống như bị mất kiểm soát, ai cũng không muốn quản họ. Vì sao vậy? Bởi vì họ chính là đang đợi tự mình hủy diệt chính mình, đợi khi họ chết đi thì sẽ là tiêu hủy triệt để, không còn gì cả. Họ chính là như vậy. Tốt và xấu mà con người xét đoán là ngược lại.

Thông thường tiêu chuẩn mà người thường đo lường người tốt người xấu đều là đứng từ góc độ cá nhân mà đo lường, đối tốt với tôi thì tôi nói rằng họ tốt, hoặc là trong quan niệm của tôi tôi cho rằng là tốt, thì tôi nói họ tốt, nhưng như thế không được. Đối tốt với chư vị thì nói là tốt, quan niệm của chư vị vẫn là quan niệm người thường hữu hạn, tiêu chuẩn của nó cũng thấp. Đặc tính của vũ trụ này mới là tiêu chuẩn chân chính để đo lường tốt xấu.

Đệ tử: Con nhìn thấy các chủng tượng Phật trong cửa hàng bách hóa, đâu cảm thấy nặng trĩu?

Sư phụ: Đúng vậy, có những thứ xấu không chỗ nào không xâm nhập vào, nhưng với người tu luyện Đại Pháp thì không hề gì.

Đệ tử: Trước đây từng tiếp xúc với ngôn ngữ Phật giáo, khi luyện công ngẫu nhiên nói lên ‘úm-ba-hông-mi’.....?

Sư phụ: Đây là thứ trong Mật tông, đây là chú ngữ trong Mật tông. Hiện nay những thứ tà môn oai đạo [người ta] cũng đang niệm, cũng đang dùng, ngay cả Đạo gia cũng niệm, hiện nay cũng đã loạn cả rồi, đừng để những thứ này can nhiễu. Có người khi đang ngủ còn đánh ra đại thủ ấn, đánh ra các loại thủ ấn, chư vị đều phải buông bỏ, không thể đánh. Điều tôi dạy chư vị chính là những điều này, chư vị hãy nắm chắc những điều này mà luyện.

Đệ tử: Xảy ra chuyện ngộ độc thức ăn thì nên làm thế nào?

Sư phụ: [Đối với] những học viên tu luyện chân chính chúng ta thì những sự việc như thế này quá là ít. Chúng ta gặp phải những nạn không liên quan gì tới tu luyện của chúng ta, là một người tu luyện chân chính thì đều có thể tránh được, đảm bảo là như vậy. Phát sinh nạn lớn đến mấy cũng đều có thể tránh được, nhưng tiền đề phải là người tu luyện chân chính. [Nếu] không thể đạt được tiêu chuẩn tu luyện, trong người thường căn bản không yêu cầu đề cao tâm tính bản thân thì cũng khó nói. Có người hỏi tôi rằng, nói tôi đã luyện thời gian lâu như vậy sao bệnh này mãi không khỏi nhỉ? Tâm tính của chư vị như thế nào chứ? Chư vị làm vài động tác liền muốn khỏi bệnh? Chúng tôi cũng không phải là tới để trị bệnh cho chư vị, chúng tôi tại đây là tu luyện, chẳng phải là vấn đề này hay sao? Nói rằng

nếu xảy ra bị ngộ độc, tôi thấy rằng trong học viên của chúng ta vẫn quả thực không có hiện tượng này. Có người gặp phải chuyện này, thì cái bát đó cũng đánh vỡ rồi cũng không thể lọt được vào miệng. Nếu chư vị thực sự bị ngộ độc, vậy chư vị thật sự phải đi bệnh viện. Bởi vì nếu chư vị quả thực không thể giữ vững bản thân, biết rằng bản thân không phải là người luyện công chân chính mà xuất hiện vấn đề này, thì chư vị quả thực vẫn cần phải đi khám bác sỹ. Là người luyện công, những sự việc này thông thường sẽ không xuất hiện.

Đệ tử: Người luyện Pháp Luân Đại Pháp hiển máu chắc không có vấn đề gì?

Sư phụ: Đương nhiên là chúng tôi cũng không chủ trương không cho chư vị hiển. Nói chung máu này của chư vị nếu hiển cho người khác thì quá là trân quý. Nhưng mà, những sự việc này trong học viên, đệ tử Pháp Luân Đại Pháp chúng ta dường như cũng rất ít xuất hiện, việc này tôi không thể nói một cách tuyệt đối. Thực sự mà gặp phải [việc] khiến chư vị hiển thì chư vị cũng phải hiển.

Đệ tử: Hy vọng hàng năm vào dịp tết đến xuân về đầu mỗi năm một lần Ngài có thể dùng hình thức truyền hình để gặp mặt học viên chúng con?

Sư phụ: Đó là việc của đài truyền hình, kỳ thực có một vài sự việc chúng ta nên để tùy duyên.

Đệ tử: Khi con luyện công một chữ ‘hỷ’ lớn được trùm bởi tám vải dần dần được kéo mở ra, để con xem?

Sư phụ: Điều này chính là bảo rằng chư vị đã đắc Pháp, điểm hóa chư vị, [rằng] đã học Đại Pháp rồi.

Đệ tử: Người có nghiệp lực rất lớn cứ muốn cùng luyện với người công khá cao, thì có ảnh hưởng gì đến người cao công không?

Sư phụ: Không hề có chút ảnh hưởng nào, đối với người công cao mà xét, thì nghiệp lực không là gì cả.

Đệ tử: Pháp Luân biến dạng trong tình huống nào?

Sư phụ: Trộn lẫn công khác vào mà luyện, trong ý niệm trộn lẫn ý niệm của công khác mà luyện thì cũng biến dạng. Ngoại lực vĩnh viễn cũng không thể phá hoại nội Pháp Luân.

Đệ tử: Thành-Trụ-Hoại trong vũ trụ là kết quả diễn hóa của chính nó hay là do Đại Giác Giả khống chế?

Sư phụ: Vũ trụ này chính là tồn tại theo hình thức như thế. Đồng thời vũ trụ này lại có Giác Giả tương đối lớn có thể khống chế nó. Nhưng cũng đều chiều theo Lý của vũ trụ này mà hành sự, gọi là ‘tự nhiên mà sinh – tự nhiên mà diệt’. Nó diệt hay không diệt thì cũng không quan hệ gì đến họ, không quản được họ, nó nổ tung thì cũng không nổ được họ, họ lại tạo lại. Lịch sử của vũ trụ quá lâu dài rồi, Phật Đạo Thần không cần suy nghĩ [về nó], còn đối với con người thì rất đáng sợ.

Đệ tử: Pháp Luân tại bụng dưới của con đang xoay chuyển, [mà] phát nhiệt, trường lên thì có bình thường không?

Sư phụ: Ai nha, trong bụng của chư vị có Pháp Luân rồi, thứ sinh mệnh cao cấp như vậy, mà trong tâm chư vị sao vẫn không vững vàng. Pháp Luân còn có thể hại chư vị sao?! Nói cách khác đó chính là Phật đó!

Đệ tử: Trước “Cách mạng Văn hóa” Diên Cát có năm ngôi chùa, khi “Cách mạng Văn hóa” thì bị dỡ bỏ. Nghe nói hiện nay đang xây lại, học viên Pháp Luân Đại Pháp có thể quyên góp không?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng những sự việc này đều không nên quản, người ta quyền góp cho người ta, người ta tu thứ trong pháp môn kia của người ta.

Đệ tử: Con hạ quyết tâm chăm chỉ luyện Pháp Luân Đại Pháp, thường hay nghĩ đến việc yêu cầu bản thân như vậy thì có tính là chấp trước hay không?

Sư phụ: Yêu cầu bản thân làm người tốt đó không tính là chấp trước, muốn phản bổn quy chân, đây là bản tính của con người đã xuất ra. Ngược lại còn có thể phá trừ chấp trước.

Đệ tử: Con là một cư sỹ xin hỏi đọc kinh Lăng Nghiêm có được không?

Sư phụ: Chúng ta có cuốn sách tu luyện Pháp Luân Đại Pháp này, chư vị có thể xem, tương lai cũng sẽ xuất bản. Chư vị cứ mãi xem kinh Lăng Nghiêm, kinh Kim Cương, kinh này kinh nọ, thì chẳng phải chư vị đã tu những điều của môn đó rồi sao? Chính là vấn đề này. Tôi cũng không phản đối chư vị xem, chư vị đi tu luyện môn đó được thôi, chư vị không thể chân giẫm lên hai chiếc thuyền, chính là ý này.

Đệ tử: Dạy cho người mắc bệnh thần kinh nhẹ?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng tốt nhất chư vị vẫn là đừng chiêu mời phiền phức này, bởi vì họ không thể khống chế bản thân, họ nghe không minh bạch. Tới khi nào bộ của họ bị những tín tức ngoại lai khống chế, con ma nào cũng có thể can nhiễu họ, lúc đó chư vị sẽ không dễ xử lý. Đến khi họ mà lên cơn, thì con ma nào cũng có thể khống chế họ, cho nên họ không những không khởi tác dụng tốt, họ còn phá hoại hình tượng của Pháp Luân Đại Pháp. Xưa nay chúng tôi đều không muốn dạy những người mắc bệnh thần kinh học [Pháp] chính là có ý đó, họ căn bản không khống chế nổi, một khi tới lúc đó, con ma nào cũng can nhiễu tới họ, thứ gì cũng bị phá hoại, luyện cũng vô ích.

Đệ tử: Vài ngày trước bạn bè tới nhà mang theo phụ thể, sáng sớm hôm sau luyện công con phụ thể đó tiện thể tới cùng luyện công, luyện xong thì đi mất, chuyện này nên làm thế nào?

Sư phụ: Nhìn thấy sự việc này hãy gọi gọi tên của tôi, kỳ thực cũng là khảo nghiệm chư vị. Những chuyện này rất phức tạp.

Đệ tử: Làm thế nào để bảo vệ Đại Pháp?

Sư phụ: Chúng ta không thể đi đánh đi đấu với người ta, không cấp thị trường cho họ là được rồi. Người tu luyện gặp phải can nhiễu thì tự nó chính là một quan khảo nghiệm.

Đệ tử: Có người nói xấu Pháp Luân Đại Pháp thì đối đãi thế nào?

Sư phụ: Không để ý tới họ. Nếu họ cứ nói một cách ngoan cố, ngang ngược không nói đạo lý, thì chư vị có thể đối đãi giống họ không? Không để ý tới họ, không có thị trường là xong, kỳ thực chuyện này xuất hiện cũng là để khảo nghiệm tâm tính người ta.

Đệ tử: Pháp Luân mà Thầy cấp cho chúng con có trở nên mạnh hơn không?

Sư phụ: Sẽ càng ngày càng mạnh mẽ, tự Nó đã có thể biến thành rất lớn cũng có thể biến thành rất nhỏ, tại không gian khác Nó có thể biến hóa.

Đệ tử: Lúc luyện công tạm thời vẫn chưa thể nhập tĩnh thì có luyện ra tà pháp không?

Sư phụ: Sẽ không có điều đó. Chư vị không nghĩ tới thứ xấu, coi mình là người luyện công. Chồng lại những suy nghĩ xấu mà nghiệp tư tưởng phản ánh ra trong đầu não.

Đệ tử: Ngài nói rằng cây có linh tính thì nó có thể tu luyện không? Có thể thành Phật không?

Sư phụ: Ngoài con người ra thì không cho những thứ khác tu luyện đắc chính Pháp, vạn vật đều có linh không chỉ là cây, chỉ có con người mới có thể tu chính Pháp đắc Đạo.

Đệ tử: Luyện Đại Pháp có thể thờ cúng bài vị của tổ tiên không?

Sư phụ: Có những thứ được gọi là tổ tiên [nhưng] không phải là tổ tông ban đầu của chư vị, đó không phải là người đắc Đạo nào cả, cũng không phải Phật tại cao tầng. Đó chính là âm hồn tại tầng thấp. Tâm tính của nó rất hữu hạn, đều có thể can nhiễu chư vị tu luyện. Chư vị có cái tâm đó thì hãy chăm chỉ tu luyện, sau khi đắc chính quả thì đi độ họ.

Đệ tử: Luyện công [mà] sản sinh tâm từ bi thì sẽ chảy nước mắt phải không?

Sư phụ: Có hai loại tình huống, bây giờ có người luyện công cứ hay chảy nước mắt, hề nhìn thấy tôi họ cũng muốn rơi lệ. Khi luyện công [họ] cũng muốn rơi lệ. Đây là chuyện gì? Đó chính là phò nguyên thần đã nhìn thấy tôi thanh lý ra bao nhiêu thứ không tốt trong thân thể chư vị, đồng thời tôi lại cấp cho chư vị những thứ trân quý vô tỷ, cho nên nó vô cùng kích động. Chủ nguyên thần của chư vị không biết, vì sao cứ hay rơi lệ? Chính là vì nó đã nhìn thấy. Chủ nguyên thần của chư vị nếu thật sự tự mình nhìn thấy rồi, chư vị làm thế nào để cảm tạ tôi tâm tình ấy của chư vị cũng không thể biểu đạt nổi. Còn có một tình huống nữa, khi chúng ta luyện tới một trình độ nhất định, cũng sẽ xuất tâm từ bi, cũng sẽ rơi lệ. Nhưng đó đều có tính nhắm thẳng. Nhìn thấy việc sát sinh, nhìn thấy người này bị bắt nạt, nói chung nó có tính nhắm thẳng thì cũng sẽ rơi lệ. Đó chính là tâm từ bi đã xuất ra.

Đệ tử: Khi luyện công đột nhiên có việc thì làm thế nào?

Sư phụ: Có việc thì tôi đều đã giảng rồi. Chúng ta không giảng thu công, chư vị đứng đây là đi thôi, cần làm gì thì làm đó. Pháp Luân này bản thân Nó sẽ ngay lập tức thu hồi lại năng lượng mà chư vị tản xạ.

Đệ tử: Khi luyện Pháp Luân Trang Pháp có phải hai cánh tay cảm thấy Pháp Luân xoay chuyển thì mới được tính là ôm tròn?

Sư phụ: Không nhất định thế. Có người cá biệt không cảm giác được sự xoay chuyển, 80 tới 90% số người tại đây đều có thể cảm giác được sự xoay chuyển.

Đệ tử: Khi tu luyện có thể đeo trang sức bằng vàng bạc không?

Sư phụ: Khi luyện công tốt nhất đừng đeo những thứ này, kỳ thực người ta đeo nó không gì khác là tâm hiển thị thôi. Đã kết hôn mà đeo nhẫn đó là để biểu thị đã kết hôn, tôi nói rằng điều đó thì lại không có vấn đề gì lắm. Nhưng khi luyện khí nó sẽ khởi tác dụng cản trở. Vàng bạc đều có thể phát ra một loại vật chất [màu] vàng trắng, tựa như một loại khí, nó có thể khởi một loại tác dụng cản trở. Bởi vì nó mạnh hơn khí trong thân thể người thường của chư vị, cho nên nó có thể cản trở. Luyện công thì nó không cản trở nổi. Có một số người có thể cảm thấy rằng [nó] có thể tránh tà, đương nhiên các chủng tâm thái đều có. Luyện công thì chư vị còn sợ tà gì? Tu luyện chính Pháp thì cái gì cũng không sợ.

Đệ tử: Khi luyện công tay luôn nóng?

Sư phụ: Vậy là đúng rồi. Bệnh đều là thứ thuộc về âm tính. Đôi khi chúng ta sẽ xuất hiện trạng thái âm dương phân minh, thân thể một nửa thì mát, một nửa thì nóng. Nó còn có thể hoán vị, chẳng hạn bên này thì mát, bên kia thì nóng. Đó đều thuộc về hiện tượng bình thường, đó thuộc về trạng thái âm dương phân minh.

Đệ tử: Người luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể dập đầu trước người đã chết không?

Sư phụ: Nếu chư vị thực sự là một người luyện công đã xuất công rồi, thì nó thực sự không thể chịu nổi cái dập đầu này của chư vị. Chư vị hề dập đầu tiếp, nó sẽ sợ tới không còn bóng dáng đâu. Nếu thực sự là thứ không tốt lắm, thì cái dập đầu này của chư vị sẽ khiến nó phải chết. Đương nhiên người thường không thể phân biệt được những sự việc

này. Người tu luyện chư vị có thể khom lưng {cúi mình}, làm thế tay theo lễ tiết của nhà Phật, tôi nghĩ cũng khá tốt. Không thể đập đầu trước người đã chết. Chúng còn đang đợi chư vị độ đây, chư vị đập đầu trước nó gì chứ.

Đệ tử: Tâm tính không thể nâng lên được thì đã tọa sẽ đau phải không?

Sư phụ: Tâm tính của chư vị nâng lên rồi thì chân vẫn sẽ đau.

Đệ tử: Điệp khẩu tiểu phúc và hai tay đẩy Pháp Luân chuyển động thuận chiều kim đồng hồ bốn lần [thì] bàn tay có phải vẫn là liên hoa chương phải không?

Sư phụ: Đúng vậy. Đây là liên hoa chương, năm bài công pháp từ đầu đến cuối đều là hình dạng ấy.

Đệ tử: Có tạp chí từng đăng rằng cáo biến thành người có phải thật không?

Sư phụ: Vũ trụ này vốn đã rất phức tạp, chỉ là con người không tin, những sự việc này người luyện công chúng ta đừng quản nó, điều này không có quan hệ với người luyện công chúng ta nên đừng hỏi nữa.

Đệ tử: Nghiên cứu Chu Dịch có thể luyện Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Tốt nhất là chư vị hãy buông bỏ, bên trong đó cũng mang theo một số thứ khác. So với Đại Pháp thì nó quá nhỏ bé, không đáng để người tu Đại Pháp nghiên cứu, trừ khi đó là công tác bình thường của chư vị.

Đệ tử: Tầng thứ này của con người nghiệp lực rất nặng, làm sao có thể xuất hiện người đại căn khí?

Sư phụ: Thông thường đều là có lai lịch, đều là có lai lịch cả đây.

Đệ tử: Trong Thần Thông Gia Trì Pháp dùng lực và khí cơ thì có mâu thuẫn với nhau không?

Sư phụ: Khi đã thủ ấn là căng tay dẫn động cánh tay, cho nên giữa căng tay và cổ tay, ngay cả ngón tay cũng có một lực độ nhất định. Tới khi gia trì Thần Thông thì thả lỏng, hoàn toàn là thả lỏng. Phối hợp khéo léo với bộ cơ.

Đệ tử: Luyện công tới tầng thứ nào thì mới có Pháp thân?

Sư phụ: Pháp thân kia đều là hình tượng của Phật. Tóc màu xanh lam, mặc áo cà sa màu vàng, tu luyện phải đạt tới tầng thứ đó mới có thể tu xuất Pháp thân.

Đệ tử: Có được uống thuốc hay không?

Sư phụ: Có người hỏi tôi nếu tu luyện Pháp Luân Đại Pháp mà uống thuốc thì không được phải không? Chư vị có uống thuốc hay không tôi không quản, tôi ở đây chỉ yêu cầu người luyện công làm theo tiêu chuẩn của người luyện công. Chư vị không làm được điều đó, chư vị không chiều theo tiêu chuẩn tâm tính này mà làm, tới lúc đó chư vị không uống thuốc mà xuất hiện vấn đề, chư vị nói Lý Hồng Chí không cho chư vị uống. Mọi người thử nghĩ xem, chư vị không thể coi chư vị là người luyện công, [nếu] chư vị xuất hiện vấn đề, chư vị không uống thuốc đương nhiên sẽ xuất hiện nguy hiểm. Người thường họ chính là như vậy. Học viên chúng ta cũng không được coi nó là điều kiện hoặc quy định cho học viên mới nhập môn, phải để cho bản thân họ ngộ, nhưng có thể điểm hóa.

Đệ tử: Trong khi giáo dục con cái do tình thế bức bách mà đánh mắng con cái thì có lưu lại nghiệp lực cho mình không?

Sư phụ: Con cái thì nên quản giáo, không quản giáo mà dung túng cũng sẽ mất đức, chư vị không quản giáo thì sẽ thất trách với trách nhiệm làm cha mẹ của chư vị, cho nên cần phải quản. Con cái không nghe lời, chẳng hạn chúng ta quản nặng một chút cũng không

vấn đề gì, nhưng chư vị không được coi nó như súc sinh, như vậy thì không được, điều này phải phân rõ. Chúng ta quán con cái cũng đừng nóng giận, chư vị thực sự nóng giận cũng không được, như thế chư vị vẫn có vấn đề Nhẫn. Nhẫn không phải là tức giận rồi mới nhẫn, mà là không tức giận. Sinh mệnh chân chính của nó không phải chư vị cấp cho, con cái cũng có nơi nguồn gốc tiên thiên của nó, cho nên nó cũng là sinh mệnh độc lập. Phải quán một cách lý trí.

Đệ tử: Nếu luyện công [của] phụ thể thì có xảy ra hậu quả gì không?

Sư phụ: Vậy chính là có phụ thể rồi. Hàng ngày hút tinh hoa trên thân thể chư vị.

Đệ tử: Luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể nổ tung không?

Sư phụ: Không thể. Phó xuất bao nhiêu đắc được bấy nhiêu, sẽ không bị nổ.

Đệ tử: Tại điểm luyện công ai có thể sớm ngồi song bàn, thời gian đả tọa lâu thì cho là công của họ luyện được tốt?

Sư phụ: Thời gian họ ngồi lâu, chỉ có thể nói là luyện được tốt về một phương diện này. Còn nói về việc tổng thể người ta tu luyện tốt thế nào, thì không thể dùng thời gian đả tọa dài ngắn mà đo lường, cũng không thể dùng công năng mà đo lường. Nói rằng người này có công năng, tầng thứ thiên mục cao thì họ là [tu được] cao, [liền] sùng bái họ, thế không được! Tiêu chuẩn duy nhất mà chúng ta đo lường tốt xấu chính là xem tâm tính cao thấp của người ta, lấy Đại Pháp làm chuẩn, lấy tâm tính cao thấp mà đo lường người ta tu luyện được tốt hay xấu. Tương lai đến một tầng thứ nhất định, nhìn màu sắc trên thân thể người ta cũng có thể nhìn ra tầng thứ tu luyện. Vì sao vậy? Bởi vì màu sắc là như thế này, đỏ cam vàng lục lam chàm tím hữu sắc vô sắc, biến hóa theo chín loại màu sắc. Đợi đến lúc màu trắng, toàn thân thể trắng mờ mờ, [lúc] màu trắng, thì người đó đã luyện tới tầng thứ cao nhất của thể gian pháp rồi. Đợi đến khi tu luyện thành vô sắc, vậy sẽ tiến nhập vào trong trạng thái quá độ là thể trong suốt rồi, xuất khỏi thể gian pháp. Cho nên [từ] đỏ cam vàng lục lam chàm tím trong tầng thứ này, đã có thể phân biệt ra tầng thứ tu luyện của người ta. Vừa mới vào thì thân thể của họ là màu đỏ son, chính là màu đỏ. Đến khi tu luyện ở La Hán pháp, vẫn là bắt đầu lại từ đỏ cam vàng lục lam chàm tím, nhưng màu sắc đó đẹp hơn nhiều so với màu sắc khi chư vị tu luyện thể gian pháp, [nó] trong suốt. Khi bước ra khỏi La Hán sơ quả, khi bước vào tu luyện La Hán chính quả, vẫn là đỏ cam vàng lục lam chàm tím, nhưng màu sắc này lại đẹp hơn nữa, không ngừng thăng hoa lên trên. Chính là ánh sáng do thân thể chư vị phát ra, màu sắc của công đều là như vậy.

Đệ tử: Cơ chế và khí cơ có gì khác nhau?

Sư phụ: Cơ chế chính là những nhân tố như là tăng công xuất công cho chư vị mà được cài vào trong thân thể của chư vị, có thể cải biến thân thể chư vị và tu luyện xuất ra mọi thứ của chư vị, bao gồm sản sinh những thứ như nguyên anh, chúng tôi đều thống nhất gọi nó là cơ chế. Còn khí cơ, trên thực tế chính là thứ mà được cài bên ngoài thân thể chư vị, thứ mà tay chư vị không động [nhưng] nó lại có thể dẫn động tay của chư vị luyện công.

Đệ tử: Có dân tộc Triều Tiên nghe không hiểu, [đối với việc] đắc Pháp Luân có ảnh hưởng không?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng tới đây đại đa số đều là có duyên phận. Rất nhiều người chúng ta nghe không hiểu tiếng Hán, nhưng bệnh của họ đều đã khỏi rồi, bởi vì căn cơ tốt vẫn có thể đắc như nhau, ở đây còn có vấn đề căn cơ tốt.

Lời kết

Mấy ngày nay đều là tôi giảng, không còn nhiều điều có thể giảng hơn nữa. Rất nhiều học viên chúng ta đều muốn tôi tặng họ vài câu, tôi không thể đều tặng cho chư vị vài câu

cho từng người một. Bởi vì mọi người tu hay không còn cần xem bản thân chư vị, cho nên tôi thông nhất tặng cho mọi người mấy câu. Ban đầu khi tôi truyền công, gặp phải rất nhiều ma nạn, là không thể tưởng tượng nổi. Lúc đó tôi chỉ giữ chắc một cách nghĩ như thế này. Những Đại Giác Giả vô cùng cao những lúc nhìn thấy tôi rất khó nhẫn chịu họ bèn nói: Nan nhẫn năng nhẫn, nan hành năng hành. Tôi muốn tặng cho mọi người hai câu ấy. Công này của tôi truyền tới ngày hôm nay, tạm thời đến lúc kết thúc, tôi cũng cần nghỉ ngơi một chút.

Trong quá trình tôi truyền công, đã bảo trì nhất quán thái độ là chịu trách nhiệm với học viên, chịu trách nhiệm với xã hội, trong suốt quá trình truyền công hiệu quả thu được khá tốt, khá lý tưởng. Mặc dù có một vài học viên người dân tộc thiểu số chúng ta không nghe hiểu tiếng Hán, nhưng cũng lần lượt thu được hiệu quả khá lý tưởng. Bởi vì Phật gia có câu rằng, chúng tôi giảng duyên phận, mọi người ngồi tại đây chính là duyên phận. Đã là duyên phận này rồi, chúng ta hãy nắm chắc cơ hội này, đừng để tuột mất. Có thể có một duyên phận như thế này, mọi người chúng ta hãy nên trân quý nó, dầu sao học được rồi thì tôi cũng nghĩ rằng mọi người cần kiên trì luyện nó tiếp tục. Cứ như vậy, tôi thiếu nhất [dù] chư vị không muốn đạt được tầng thứ thật cao, bởi vì chúng tôi giảng phó xuất bao nhiêu sẽ đắc được bấy nhiêu, tôi thiếu là chư vị sẽ có một thân thể khỏe mạnh, hoặc giả là chư vị có thể đề cao tầng thứ của chư vị, điều này bảo đảm sẽ đạt được. Đương nhiên mục đích của chúng tôi là mong muốn thật sự dẫn dắt những người có thể viên mãn này lên cao tầng. Hôm nọ tôi đã giảng, đừng thấy có vài nghìn người đang ngồi đây nghe Pháp, tôi nói rằng tôi cũng không quá lạc quan, không biết có bao nhiêu người có thể thật sự tu luyện tiếp tục, có thể thật sự đạt được mục tiêu lý tưởng nhất. Tôi là nghĩ như vậy, tôi hy vọng mọi người đều có thể hạ quyết tâm tu luyện tiếp tục. Cũng giống như vừa rồi tôi tặng mọi người hai câu, kiên trì đến cuối cùng ấy mới là vàng thực sự, ai có thể kiên trì tới cuối cùng thì ấy mới là viên mãn.

Bản thân phương pháp tu Phật không hề khó, khó chính là khó ở chỗ ngay trong xã hội người thường mà buông bỏ tâm chấp trước của người thường, đây là điều khó nhất. Nhưng điều tốt là hôm nay tôi đã giảng ra đạo lý này, Pháp ở cao tầng này cho mọi người rồi, có thể chiếu theo Pháp này mà tu, mà luyện. Trong quá khứ có rất nhiều người muốn tu luyện lên cao tầng, họ không đắc Pháp, khổ vì không có Pháp họ không cách nào tu lên được. Hôm nay thuận tiện chính là thuận tiện tại chỗ này, Pháp này đã đưa tới tận cổng nhà chư vị. Trong quá khứ có rất nhiều người, các địa khu đều có, muốn tới nơi nào đó, đi tìm minh sư, mà học, mà tu. Pháp môn này của chúng tôi có thể nói là pháp môn thuận tiện nhất, cũng là tu được nhanh nhất, bởi vì Nó tu luyện trực chỉ nhân tâm. Thế này chư vị cũng không cần phải đi đâu bái sư nữa, thứ này chúng tôi đã mang tới tận cửa cho chư vị rồi, xem xem có thể tu hay không. Có thể tu thì chư vị tu, nếu không thể tu thì chư vị cũng đừng nghĩ tới chuyện tu luyện nữa, chính là đạo lý như vậy. Trong toàn bộ quá trình giảng bài, những vấn đề đề cập đến khá cao, nội dung được giảng ra cũng là những điều mà trước nay chư vị chưa từng được nghe. Không chỉ là khí công sư, ngay cả trong tôn giáo cũng có rất nhiều thứ không được phép biết cao như vậy, rõ như vậy. Cho nên tôi nói rằng tôi đã làm một chuyện tiền nhân chưa hề làm, đã mở ra một cánh cửa lớn. Hơn nữa có một vài sự việc đã giảng rất rõ ràng rồi, nói rằng vẫn không thể tu được thì là vấn đề cá nhân rồi. Đương nhiên chúng tôi chịu trách nhiệm với mọi người, Pháp được giảng thấu cho chư vị, Lý được giảng thấu cho chư vị, tương lai chúng tôi sẽ còn bảo hộ chư vị nữa.

Trường luyện công của chúng tôi không giống với trường thông thường, toàn bộ trường luyện công đều được chụp lên một cái nắp, công pháp khác muốn tiến nhập vào luyện, vào trong nhóm người này của chúng ta, vào giữa các học viên, thì nó cũng không thể tiến vào được cái nắp này của chúng tôi. Bởi vì nó giống như khí cầu, chư vị tiến nhập vào chỗ ở giữa, chư vị cũng không thể vào được. Năng lượng của toàn bộ trường khá lớn, không cần tôi thanh lý, bởi vì Pháp thân của tôi sẽ trực tiếp làm chuyện này. Chư vị có Pháp thân của

tôi quản, họ tất nhiên sẽ làm việc này. Chúng tôi đã cấp cho mọi người bao nhiêu thứ, tôi cũng không muốn nói nó chi tiết thêm nữa. Chỉ một mục đích chính là muốn mọi người có thể thật sự đắc Pháp tu luyện, chính là mục đích ấy. Cũng hy vọng mọi người đều có thể trong quá trình tu luyện sau này, không ngừng hướng thượng, không ngừng đề cao công lực của mình, đều có thể công thành viên mãn!

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: http://gb.falundafa.org/chigb/fajie_5.htm

Dịch ngày: 18-9-2016. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Trả lời câu hỏi tại buổi giảng Pháp tại Quảng Châu

Lý Hồng Chí

Tôi giảng một chút về vấn đề băng thu âm của Pháp Luân Đại Pháp có được sao ghi ra hay không. Trước kia chúng tôi mở lớp là không cho ghi băng lại, từ khi tôi thực sự bắt đầu truyền Pháp mới cho phép ghi lại. Nội dung tôi giảng tại vài lớp ở Tế Nam, Đại Liên, Trường Xuân, Hợp Phì đều quy nạp lại với nhau, hiện nay đã bắt đầu in cuốn sách thứ ba là cuốn “Chuyển Pháp Luân”, đây chính là cuốn sách cuối cùng chỉ đạo chúng ta tu luyện. Ngoài băng thu âm mà tôi đồng ý chính thức phát hành ra, thì chất lượng hiệu quả những băng thu âm khác tôi nghĩ rằng không nhất định đã tốt bằng chúng. Hơn nữa, những điều tôi giảng [có] khẩu ngữ rất nhiều, sách được xuất bản đã qua tôi chỉnh lý, đã loại bỏ đi rất nhiều khẩu ngữ. Có đôi chút còn mang tiếng địa phương vùng Đông Bắc của tôi, sẽ dễ xuất hiện vấn đề về lý giải, cho nên không được trích viết ra tài liệu giảng Pháp từ băng thu âm nữa. Sau khi cuốn sách này của tôi xuất bản thì sẽ cố định lại làm nền tảng để chúng ta tu luyện. Rất nhanh sẽ xuất bản ra, mọi người có thể liên hệ với tổng hội, để đặt mua.

Đệ tử: Người đã quy y cửa Phật có thể hàng ngày niệm kinh Quan Âm và chú Đại Bi không?

Sư phụ: Câu nói quy y cửa Phật này của chư vị chung chung lắm, chúng tôi cũng là Phật môn {cửa Phật}, nên nói rằng [môn] chư vị quy y là Phật giáo. Chư vị nói rằng có thể hàng ngày niệm kinh Quan Âm, chú Đại Bi, chư vị niệm kinh Quan Âm cũng vậy, chú Đại Bi cũng vậy, về thực chất chư vị chính là đang tu theo phương pháp tu luyện của tôn giáo rồi. Đây lại là vấn đề bất nhị pháp môn, lại là vấn đề tu luyện có thể chuyên nhất không. Đương nhiên tôi không phản đối chư vị quy y tu luyện pháp môn đó, chư vị muốn tu thì chư vị cứ tu thôi, nhưng tại đây chúng tôi chính là bảo mọi người phải tu luyện chuyên nhất. Có người đúng là không thể buông bỏ cái tâm ấy, không thể buông bỏ tâm ấy thì chư vị cũng đừng mắc cái tội đó, trong tâm mãi cứ lẩn nhẩn, chư vị thấy tu môn nào tốt thì tự chư vị cứ tu môn đó. Nhưng tôi phải có trách nhiệm với chư vị, cho nên lời phải nói cho thấu. Tôi nói với chư vị rằng, giới tôn giáo hiện nay không phải là [miền] tịnh thổ, hòa thượng đều rất khó tự độ. Những người chân tu rất ít, đương nhiên người chân tu vẫn là có, không có thì nó đã kết thúc cả rồi. Tu thứ gì là bản thân quyết định, nhưng tuyệt đối không được tu đồng thời.

Đệ tử: Sách khí công khác và sách của khí công sư khác có thể giữ lại không?

Sư phụ: Chúng tôi đã từng nói vấn đề này rồi. Tu môn nào, đi đâu về đâu là do tự mình quyết định. Có khí công sư đúng là khí công sư thật sự tốt, [dù] họ bước ra phổ cập khí công cũng vậy, tự thân họ mặc dù không có thứ xấu, nhưng họ cũng không thể xử lý được những thứ ấy. Cho nên trường của họ rất loạn, ai họ cũng gọi là thầy, cho nên tín tức trong sách của họ, những thứ đó của họ cũng rất loạn. Những sách như sách giáo khoa, sách kỹ thuật trong xã hội người thường thì không vấn đề gì. Nhưng những thứ hạ lưu kia, những sách bất hảo thì đừng nói là giữ, mua cũng không nên mua, càng không nên xem, ảnh hưởng nghiêm trọng đến đạo đức xã hội của nhân loại. Những sách khí công đó hẳn không phải là sách trong môn này của chúng ta thì nhất định không được giữ lại.

Đệ tử: Phó ý thức, chủ ý thức mà Đạo gia tu?

Sư phụ: Đồng như nhau. Nhưng mà, người tu chủ ý thức đến từ tầng thứ cực cao, hoặc là chủ ý thức của họ cực đặc thù thì mới có thể làm như vậy. Pháp tu phổ biến nhất là tu luyện phó ý thức.

Đệ tử: Đờn này là chủ ý thức có thể trở thành phó ý thức ở đờn sau không?

Sư phụ: Đó là chuyện không thể chắc chắn được, điều này không có hạn chế.

Đệ tử: Hai tay kết ấn tại phần bụng có phải cần chừa lại khe hở không, tựa vào bụng có được không?

Sư phụ: Những điều này đều đã nói trên lớp rồi, hôm qua giảng chư vị không chú ý nghe. Khi kết ấn tay cần tựa vào thân thể, hơi hơi tựa vào thân thể. Bài công pháp thứ năm Thần Thông Gia Trì pháp khi hai tay kết ấn thì tay có thể đặt trên chân, nếu không, khi chư vị dả tọa hai cánh tay rất nặng, nặng mấy chục cân, sẽ trĩu xuống khiến cho cột sống của chư vị bị cong, sẽ ngồi không thẳng. Khi kết ấn tay để trên chân thì giảm bớt trọng lượng.

Đệ tử: Động tác Di Lặc thân yêu trong bài Phật Triển Thiên Thủ chỉ cần duỗi ra thì tiếp sau chính là Như Lai quán đỉnh?

Sư phụ: Đúng, hai động tác đó là nối liền với nhau. Sau khi Di Lặc thân yêu hể xoay chuyển thì chính là thả lỏng, thả lỏng xuống thì gọi là Như Lai quán đỉnh. Nhưng không có ý niệm quán đỉnh, chẳng hạn tôi dùng khí quán vào trong, không có khái niệm này, là cơ chế tự động đang khởi tác dụng.

Đệ tử: Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thích Ca Mâu Ni là tu chủ ý thức hay phó ý thức?

Sư phụ: Tôi không thể chỉ bất kỳ ai, không thể chỉ bất kỳ cái tên nào mà nói chuyện này. [Tôi] nói với mọi người những thứ được lưu truyền trong quá khứ, tuyệt đại bộ phận, trên 95% công pháp đều là tu luyện phó ý thức, bản thân công pháp chính là yêu cầu như vậy. Đây là thiên cơ, quá khứ là tuyệt đối không thể giảng.

Đệ tử: ‘Toàn cơ’ là gì?

Sư phụ: ‘Toàn cơ’ mà tôi giảng và ‘huyền cơ’ viết trong sách tu Đạo thời Trung Quốc cổ đại trước kia, tức là ‘huyền’ trong ‘huyền diệu’, là khác nhau. ‘Toàn cơ’ này của chúng tôi là ‘toàn’ trong ‘toàn chuyển’, ‘cơ’ trong ‘cơ năng’, ‘cơ’ trong ‘cơ chế’ cũng là ‘cơ’ trong ‘cơ khí’. Toàn cơ, cơ chế xoay chuyển, là ý nghĩa này. Từ thiên thể tới tinh cầu, từ tinh cầu tới vật chất vi quan, tất cả đều đang vận động [theo] cơ chế ấy mà chúng tôi gọi là ‘toàn cơ’.

Đệ tử: Trên trang bìa tạp chí khi công có ảnh của Thầy, cũng có Pháp thân tồn tại phải không?

Sư phụ: Trên ảnh của tôi đều có, phàm là có ảnh của tôi hoặc là văn chương mà tôi viết, hoặc là trong sách in thì đều có, in ra cũng như vậy. Điều này không huyền hoặc.

Đệ tử: Trên đỉnh đầu của con thường có một thứ đang xoay chuyển?

Sư phụ: Tôi nghĩ những từ câu hỏi kiểu này mọi người đừng đưa lên cho tôi nữa, phản ứng này, phản ứng kia trong cơ thể chư vị, nếu chư vị là người luyện công thì đều là hảo sự. Chư vị cũng biết là đang xoay chuyển, Pháp Luân đang chuyển [động], cứ nhất định đề tôi phải giảng ra cho chư vị, các loại cảm giác chư vị đừng đưa ra nữa, hàng nghìn hàng vạn cảm giác quá nhiều rồi. Chư vị đều tới hỏi tôi, bản thân chư vị lại không ngộ, kỳ thực đều là hảo sự, nếu không sau này chư vị hỏi ai?

Đệ tử: Học cuốn “Pháp Luân Công (bản hiệu chỉnh)” [con] dùng khá nhiều giấy chép lại một số phần để trong nhà, để trong nhà sợ người khác lấy lung tung thì làm thế nào?

Sư phụ: Điều này không phải lo, tôi thấy gói ghém cất Nó đi, hoặc là thống nhất giao Nó lại cho trạm phụ đạo bảo quản. Tương lai sẽ tặng lại cho nông dân khu vực nghèo khó.

Đệ tử: Xin hãy giải thích sự khác biệt giữa Phật giáo, Phật Pháp và Phật học?

Sư phụ: Pháp trong Phật giáo chỉ là một phần nhỏ bé trong Phật Pháp, nó không thể đại biểu cho toàn bộ Phật Pháp. Thích Ca Mâu Ni giảng phương pháp tu luyện có tám vạn bốn nghìn pháp môn, mà trong Phật giáo chỉ có mười mấy pháp môn. Nào là Thiên Thai tông, Hoa Nghiêm tông, Tịnh Độ tông, Thiền tông, Mật tông, chỉ có mười mấy pháp môn. Tám vạn bốn nghìn pháp môn tôi nói cũng không chỉ có vậy, Phật Pháp to lớn nhường này. Tôn giáo hiện nay làm sao có thể khái quát toàn bộ Phật Pháp được đây? Nó chỉ là một bộ phận trong Phật Pháp. Nó chỉ là một bộ phận nhỏ trong Phật Pháp, hình thành tôn giáo nên gọi là Phật giáo. Phật học là danh từ và nhận thức của người thường.

Đệ tử: Vì sao luyện tĩnh công không nhập tĩnh được?

Sư phụ: Luyện công không nhập tĩnh được, là vì chúng ta trong xã hội người thường có rất nhiều thứ chấp trước không buông đang can nhiễu. Cùng với việc đề cao nhận thức về Đại Pháp, những thứ chấp trước sẽ càng ngày càng nhạt đi, khi luyện tĩnh công sẽ dần dần tĩnh lại được, hiện nay nếu chư vị có thể buông bỏ hết, thì tầng thứ sớm đã nâng lên rồi, cũng đã tu luyện được tương đối cao rồi. Hiện nay có một vài tạp niệm thì cũng không hề gì, cùng với việc chư vị dần dần đề cao tâm tính trong xã hội người thường phức tạp, vứt bỏ những thứ chấp trước của người thường, dần dần sẽ trở nên thanh tịnh. Tâm tính cũng dần dần đạt được đề cao trong khi vứt bỏ tâm chấp trước, tầng thứ cũng được đề cao, nó là tương phụ tương thành. Lúc đó chư vị sẽ hoàn toàn nhập tĩnh.

Đệ tử: Thần thông là gì?

Sư phụ: Thần thông, đó là Phật gia gọi công năng siêu thường của thân thể người là ‘thần thông’. Ở tầng thấp nhất người thường gọi là ‘công năng đặc dị’.

Đệ tử: Gia trì là gì?

Sư phụ: Gia trì không phải là tăng trưởng công. Đặt lên cho chư vị một khối công để chư vị cao hơn một chút, lại cấp cho chư vị một khối công nữa để chư vị cao hơn một chút nữa, không có chuyện ấy. Công, hoàn toàn dựa vào cái tâm này của mình mà tu, ai đặt lên cho chư vị cũng không được. Chư vị không tin, bây giờ tôi có thể lấy ra một cột công trụ nổi lên cho chư vị, lập tức để chư vị đạt đến trình độ xuất thế gian pháp. Nhưng chư vị hễ bước ra khỏi cửa này thì sẽ phải rớt xuống, bởi vì công đó không phải là của chư vị, tiêu chuẩn tâm tính của chư vị chưa ở đó, cho nên nó không đặt lên được. Bởi vì trong một không gian rất đặc thù, còn đồng thời tồn tại một thước đo tiêu chuẩn tâm tính, nó là có khắc vạch. Tâm tính không đạt được cao như vậy, thì cột công trụ kia sẽ không thể đạt được cao như vậy. Trước kia chẳng phải có người nói công đã phát xuất ra, năng lượng này tiêu hao đi thật đáng tiếc. Không thể lý giải như vậy được, bởi vì khi chư vị phát xuất ra, tiêu chuẩn tâm tính của chư vị ở đây, phát xuất ra một năng lượng nhất định thì cột công trụ sẽ ngăn lại, nhưng mà, trong khi chư vị luyện công không cần chịu khổ cũng sẽ được bổ sung trở lại. Bởi vì tâm tính của chư vị, tiêu chuẩn của chư vị, quả vị của chư vị ở đó. Đương nhiên nếu chư vị muốn tăng trưởng lên nữa; thì chư vị phải tiếp tục đề cao tâm tính của chư vị thì mới có thể tăng công, nếu không thì không có tác dụng gì. Gia trì chỉ là tịnh hóa thân thể một cách cao độ, và trợ giúp diễn hóa những thứ khác trong công.

Đệ tử: Trong mệnh của con giàu có, điều này có quan hệ gì với việc tăng trưởng công không?

Sư phụ: Có một vài tình huống, có những người là dùng đức của mình mà đòi lấy, cầu lấy phúc phận; có người là do quá khứ đã tích lại được; còn có người mang tới từ cao tầng.

Có tình huống không giống nhau, cho nên nó cũng khá phức tạp, không thể xem xét những vấn đề này nhất loạt như nhau được. Bởi vì có một số người họ là có đức, đức lớn, nên họ muốn gì thì có vậy, bởi vì thứ này rất then chốt. Xác thực là tình huống như vậy. Đức này có thể chuyển hóa thành công, là một phương diện quyết định tầng thứ cao thấp và quả vị lớn nhỏ của một người tu luyện. Nếu cầu phúc báo trong xã hội người thường, vậy thì thứ này có thể trao đổi với người khác, trao đổi lấy tiền tài vật chất. Có người làm một chút việc đã có rất nhiều tiền, bởi vì đức của họ rất lớn; có người làm việc gì cũng không có tiền, có thể là đức nhỏ, điều này không tuyệt đối. Đương nhiên có một số người rất phức tạp, tôi chỉ nói về quy luật thông thường. Người đức nhỏ thậm chí xin ăn cũng không xin được, bởi vì khi người khác cho chur vị cơm, chur vị cũng phải cấp đức cho họ để trao đổi, chur vị không có đức để cho họ, cho nên chỗ cơm đó chur vị cũng không xin được. Phải trao đổi là vì chúng đặc tính cân bằng vũ trụ ‘bất thất bất đắc’ này đang khởi tác dụng.

Đệ tử: Tượng Phật đã cũ thì xử lý như thế nào?

Sư phụ: Trong Phật giáo có quy định đó thôi, những thứ này nếu không muốn nữa thì đưa vào chùa.

Đệ tử: Vì sao khi nghe giảng lại suy nghĩ lung tung?

Sư phụ: Chur vị tập trung tinh lực mà nghe sẽ tốt thôi. Chủ ý thức phải mạnh, kỳ thực là nghiệp lực tư tưởng đang can nhiễu.

Đệ tử: Còn có thể trị bệnh hay không?

Sư phụ: Nếu chur vị là bác sỹ ở bệnh viện, là bác sỹ xoa bóp, tôi nói rằng vấn đề cũng không lớn. Nếu bản thân chur vị là muốn làm việc này, hoặc là làm loại công tác này, hoặc là bản thân mở nghề, thì đều là những sự việc trong người thường. Nếu chur vị dùng công để trị bệnh thì tuyệt đối không được! Điều tôi truyền tại đây không phải là thứ chữa bệnh khỏe người gì đó, [mà] là tu luyện chân chính. Hơn nữa tu luyện chân chính lại là một vấn đề nghiêm túc phi thường, chur vị muốn tu thành Giác Giả như thế, [mà] chur vị không nghiêm khắc yêu cầu bản thân, cứ ào ào như vậy thì sao được đây? Nghiêm túc phi thường. Thật sự phải chịu rất nhiều khổ, chur vị phải hạ quyết tâm chiếu theo Đại Pháp mà tu. Thật sự muốn tu luyện thì tôi nói rằng những vấn đề này chur vị cũng không cần phải nghĩ.

Đệ tử: Chủ ý thức có phải là linh hồn của con người?

Sư phụ: Thứ linh hồn này nói ra rất chung chung. Mà thân thể con người rất phức tạp, nó chỉ về điều gì thì cũng rất không minh xác. Cho nên tại đây chúng ta căn bản là bỏ qua cách nói đó trong quá khứ, hoàn toàn là kết hợp với khoa học thân thể người hiện nay mà giảng, điều chúng ta giảng đây đã rất rõ ràng rồi.

Đệ tử: Đôi khi bị thất thân?

Sư phụ: Hiện nay chur vị không thể đạt được nhập tĩnh tuyệt đối thì là bình thường, đó là thể hiện của đề cao tầng thứ. Nếu chur vị mà thật sự có thể nhập tĩnh được, thì tầng thứ của chur vị cũng đã không thấp rồi.

Đệ tử: Trước kia đã từng học công khác, trong đó có một vài thứ chẳng hạn như chú ngữ mà đôi khi lóe lên trong đầu một cách vô ý?

Sư phụ: Điều phải bài trừ nó đi. Thứ này không giống với nghiệp tư tưởng bình thường, nhất định phải bài trừ nó.

Đệ tử: Vì sao khi trừ bỏ tư tưởng xấu rất khó, thậm chí đôi khi cảm thấy nó ngược lại còn trở nên mạnh hơn?

Sư phụ: Nếu chur vị tiêu trừ nó thì nó sẽ không để chur vị tu, cho nên sẽ có phản ứng. Có người phản ứng rất mạnh, nhưng chủ tư tưởng của chur vị nhất định phải rõ ràng, hãy bài

trừ nó. Đợi tới khi chư vị có thể phân biệt được, tư tưởng lại kiên định rồi, thì Pháp thân của tôi sẽ tiêu trừ nó giúp chư vị.

Đệ tử: Con là luyện Pháp Luân Đại Pháp, em gái con cúng [thờ] tiên?

Sư phụ: Học viên Pháp Luân Đại Pháp không cần phải sợ thứ gì cả, ngay cả là một người thường, cũng thường hay gặp phải những thứ bất hảo, nó không thể làm tổn hại chư vị, cũng không động tới chư vị được, nhưng tư tưởng của bản thân chư vị phải ổn định, hãy bài xích những thứ này. Chư vị kiên định tu Đại Pháp, thì Pháp thân của tôi sẽ xử lý nó.

Đệ tử: Trước kia thiên mục đã từng khai mở, sau này lại không nhìn thấy?

Sư phụ: Trước kia đã từng khai mở, sau này đóng lại thì có rất nhiều nguyên nhân, có [trường hợp] có thể là bị đóng lại; có trường hợp có thể là đã bị tổn thương. Nhưng khi tu luyện đều đang được tu bổ {sửa chữa}. Khi cần đã khai thì sẽ đã khai, điều này không cần quan, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Đệ tử: ‘Thần Thông Gia Trì pháp’ không thể kiên trì thời gian thật lâu thì làm thế nào?

Sư phụ: Yêu cầu là luyện càng lâu càng tốt. Bởi vì bài công pháp thứ năm là điều bản thân tôi tự mình độc tu, không hề thay đổi một chút gì mà lấy ra cấp cho mọi người, mục đích chủ yếu là để khi chư vị tu luyện trên tầng thứ cao, có Pháp để tu, có công để luyện. Hiện nay chư vị bắt đầu luyện thì độ khó là lớn, chư vị không thể ngồi thời gian lâu như vậy. Chư vị hãy cân bằng một chút thời gian xem, gia trì thần thông dùng thời gian bao lâu, [xếp bằng] định lại trong thời gian bao lâu, tự mình hãy suy tính xem. Hơn nữa dần dần chư vị sẽ đề cao, lâu rồi sẽ có thể ngồi được thời gian rất lâu.

Đệ tử: Rất tiếc là con phải xuất ngoại không thể tham gia buổi học cuối cùng?

Sư phụ: Sau này hãy đọc sách nhiều một chút thì không vấn đề gì, tự học cũng đều có thể viên mãn, chỉ xét có thực tu hay không.

Đệ tử: Ai có thể sinh ra chủ nguyên thần của một người?

Sư phụ: Chư vị quản những thứ này để làm gì? Tâm chư vị dùng vào cầu tri thức hay là dùng vào tu luyện? Kỳ thực tôi đều đã giảng, các chủng vật chất trong vũ trụ mệnh mông này, dưới tác dụng vận động của chúng thì có thể sản sinh ra sinh mệnh. Trên thân thể người thì phân ra chủ nguyên thần, phó nguyên thần, đó chẳng phải đều là sinh mệnh sao?

Đệ tử: Khi Ngài giảng bài, [con] đột nhiên nhìn thấy Ngài hiển tướng một vị đạo trưởng có búi tóc vén cao trên đỉnh đầu, thân thể rất cao, tóc trắng?

Sư phụ: Tôi xuống đây chuẩn bị làm chuyện này đã rất lâu rồi, Phật Đạo Thần tôi đều đã từng làm. Nhìn thấy thì nhìn thấy thôi.

Đệ tử: Luyện công trong nhà tổ tiên có sợ không?

Sư phụ: Chấp trước của chư vị thật là nhiều. Sinh mệnh của cha mẹ, con cái chư vị còn sống chư vị cũng không chi phối được, còn quản cả người đã khuất. Tu hành chính Pháp đối với ai cũng có chỗ tốt. Pháp môn này của tôi là pháp môn tiện lợi nhất, ở trong người thường mà tu luyện. Tôi cứ giảng đi giảng lại rằng tu luyện là vấn đề rất nghiêm túc, chư vị lại dễ tâm tới chuyện này, dễ tâm tới chuyện kia, cái tình này chư vị cũng không dứt, cái tình kia cũng không dứt. Trong quá khứ thế nào gọi là xuất gia? Hòa thượng hiện nay đã rất khó nói rồi. Trong quá khứ sau khi hòa thượng kia xuất gia cha mẹ cũng đều không nhận, hoàn toàn đoạn tuyệt thế duyên, ngay cả tên cũng đặt lại. Vì sao họ phải đặt pháp danh? Chính là đoạn tuyệt hết thấy mọi dục vọng ở thế gian, không còn bất kỳ vương vãn, dính dáng gì với họ, họ mới có thể tĩnh tâm xuống mà tu. Tu luyện là một việc nghiêm túc. Chư vị đừng quản những việc này, chư vị chỉ quản tu luyện là được rồi. Nhưng mà, không được

ở trong nhà thờ cúng tổ tiên, đối với chư vị và người đã chết đều tốt, người và ma không thể chung một nhà, duyên thế [gian] đã hết.

Đệ tử: Pháp Luân Đại Pháp có ảnh hưởng đến chơi cờ phiêu không?

Sư phụ: (Học viên đều đang cười chư vị). Chư vị đang chấp trước vào đánh bạc, tôi nói với chư vị thua bạc cũng có người nhảy lầu đó! Cái tâm khi chơi cờ phiêu là cái tâm gì, việc tốt hay xấu tôi nói rằng hiện nay có những người đã rất khó phân được rõ. Có người còn hỏi tôi có thể đánh mặt chược không, chư vị chẳng phải muốn ăn tiền của người khác sao? Đó chẳng phải là đánh bạc sao? Nói chung tôi giảng cho chư vị chính là câu nói này, khóa giảng của chúng tôi tại đây không phải là giảng một cách tùy tiện tiện tiện cho người thường, chúng tôi chịu trách nhiệm đối với người tu luyện chân chính, là giảng cho người luyện công. Nếu chư vị nói việc gì trong xã hội chư vị cũng đều [muốn] làm, chư vị muốn làm gì thì cứ làm vậy, cũng không cần tu luyện.

Đệ tử: Con có con trai bảy tuổi gần đây thường hay mơ luyện công cùng với Ngài, ban ngày nhìn thấy bản thân Ngài luyện công, nhưng nó lại không muốn học Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Vậy thì phải xem xem điều nó học là gì? Xem xem điều nó nhìn thấy là thật hay là giả. Chính Pháp hồng truyền, ma sẽ nghĩ hết mọi cách để phá hoại. Bản thân người đó không luyện thì là có vấn đề.

Đệ tử: Trong thời không nhanh một đời người ta đã kết thúc, vì sao hiện nay chúng ta vẫn có thể thông qua tu luyện mà cải biến vận mệnh của người ta?

Sư phụ: Bởi vì chủ thể của chư vị vẫn chưa kết thúc, chúng ta cũng có thể xoay ngược thời gian của những không gian đó, đây là điều tôi muốn giảng trong khóa giảng. Tiện đây tôi cũng nói một vấn đề cho mọi người, sinh mệnh của con người thì tự mình căn bản là không thể cải biến được. Bất cứ người thường nào cũng không thể thay đổi cho chư vị được, Giác Giả cũng không thể cải biến cho chư vị một cách vô điều kiện, cho nên con người không thể chi phối được sinh mệnh {cuộc đời} của mình, chư vị càng không thể chi phối sinh mệnh của người khác. Có người muốn phát tài, kiếm được nhiều tiền, cho gia đình ổn thỏa, để họ sống được tốt, rồi bản thân mới đi tu luyện. Quả thực là chuyện cười! Người nào có mệnh của người đó, dầu là thân nhân, làm sao có thể để chư vị cải biến cuộc đời của người khác đây? Hơn nữa nạn gì cũng không có, thì chư vị tu cái gì? Chư vị có biết họ có nghiệp lực lớn ngàn nào không? Trong cả đời họ thì sẽ phải bước đi như thế nào? Chư vị có thể chi phối được người khác chẳng? Không chi phối được. Có thể có người nghĩ tôi không tin, tôi đã kiếm được rất nhiều tiền, tôi đã phát tài lớn, thế hệ sau của tôi sẽ kế thừa thôi. Tôi thấy không nhất định, chưa biết chừng thiên tai nhân họa một ngọn lửa là không còn gì cả, thua mất, rơi mất, không thể nói chắc chắn điều gì, phải xem họ có cái phúc phận này hay không, không có cái phúc phận ấy thì cũng không kế thừa được gì cả, chính là ý nghĩa này. Mỗi người mỗi mệnh, không phải người này có thể cải biến vận mệnh của người kia, điều này không được.

Vậy thì cuộc đời của người tu luyện có thể cải biến được không? Được. Có hai cách có thể thay đổi được, con người bước trên con đường tu luyện, có thể cải biến cuộc đời của họ. Một người muốn tu luyện thì đó chính là Phật tính đã xuất lai, có thể giúp họ một cách vô điều kiện. Những [trường hợp] khác thì không thể làm tùy tiện tiện tiện, bởi vì trong sinh mệnh {đường đời} của chư vị không có tu luyện, nên cần phải cải biến cho chư vị, toàn bộ những thứ đó đều phải xáo trộn lại, nghĩa là an bài lại mới, điều này là có thể làm được. Còn một tình huống nữa, chính là chúng ta có người quá chấp trước vào những thứ của người thường, bằng những thủ đoạn không chính đáng, hoặc giả dùng cách nào đó làm tổn hại người khác, hoặc là chư vị cảm thấy là không làm hại người khác, thông qua nỗ lực của

bản thân chư vị v.v. mà làm những sự việc gì đó, dường như là chư vị đắc được rồi. Kỳ thực, chư vị có thể cải biến được rất ít, cũng có lẽ chư vị thông qua nỗ lực làm sự việc đó, chính là cần phải nỗ lực, chư vị làm như thế chư vị mới có thể đắc được, đó cũng là đã được an bài cả rồi. Nhưng mà, xác thực là về phương diện nhỏ thì có thể cải biến, còn phương hướng lớn thì không thể cải biến. Cải biến một chút là có thể sẽ tạo nghiệp, nếu không thì sẽ không tồn tại người tốt xấu. Trong vận mệnh của chư vị không có an bài thứ đó, chư vị khẳng khẳng muôn [nó], dùng thủ đoạn không chính đáng để đạt được, vậy thì thứ chư vị đạt được chính là thứ của người khác. Như vậy chư vị đã làm tổn hại người khác, chính là nợ người khác, chư vị là đã tạo nghiệp rồi, chính là cái ý này. Đời này không trả thì đời sau trả.

Đệ tử: Bởi vì tâm tính của con kém [đã] luyện lẫn với công của người khác, mấy ngày sau khiến Pháp Luân bị tổn thất thì làm thế nào?

Sư phụ: Tu luyện là việc nghiêm túc, có người họ chính là không nghe khuyên ngăn, họ cứ khẳng khẳng luyện lẫn, kết quả là hỏng cả. Pháp Luân này và toàn bộ bộ cơ chế này của chúng ta, những thứ này đã trải qua những niên đại tương đối xa xưa, những thời kỳ lịch sử tương đối xa xưa, biết bao nhiêu thế hệ mới hình thành nên! Đó không phải là thứ mà người thường chúng ta hình thành được, là thứ tương đối trân quý, đã tu luyện xuất ra vô số Đại Giác Giả. Chư vị nói hủy là hủy Nó đi, trộn lẫn công khác luyện đã hủy Nó rồi. Tôi nói với chư vị rằng, chúng ta nói một câu cao hơn một chút, xét về một ý nghĩa nào đó thì Pháp Luân kia, Nó chính là vũ trụ, so với sinh mệnh của tự thân chư vị, so với nguyên thần của chư vị thì Nó trân quý hơn không biết bao nhiêu lần. Chư vị tùy tiện hủy Nó đi, mọi người hãy thử nghĩ xem. Đương nhiên tôi đã là độ chư vị, nên mang thứ này ra, có thể học thì học không thể học thì cũng không còn cách nào cả. Phàm là Pháp Luân lại bị biến dạng nữa, tôi cũng sẽ không tùy tiện lại cấp Pháp Luân cho họ nữa. [Nếu] họ thật sự muốn học, nhất tâm muốn học, thì còn phải xem có phải họ có thật sự muốn học hay không, có thể kiên trì tiếp tục không. Thật sự có thể học, nếu có thể học thì cấp cho một bộ cơ chế, họ tự mình dần dần thông qua luyện cũng có thể hình thành Pháp Luân.

Đệ tử: Thầy Lý nếu Ngài là Phật, thì Ngài không được nói, [rằng] tất cả Pháp đều là tà?

Sư phụ: Mọi người học viên chúng ta có nghe được tôi nói rằng tất cả Pháp đều là tà không? (Không có!) Người này bị con phụ thể kia chi phối não bộ của họ mà không biết đã nói gì nữa. Những người chủ ý thức không thanh [tĩnh] thì không độ được. Thời kỳ mạt Pháp hiện nay chính là rất loạn. Hơn nữa, những thứ loạn bát nháo, tà môn oai đạo kia có thể xứng được gọi là Pháp không? Nó có Pháp gì chứ? Pháp chỉ có một —— Chân-Thiện-Nhẫn! Những chính Pháp khác, chính giáo khác đều là lý chúng ngộ được ở các tầng thứ khác nhau.

Đệ tử: Trong mơ không thể giữ vững tâm tính thì làm thế nào?

Sư phụ: Đó chính là tâm tính của bản thân chư vị không kiên định, yêu cầu với bản thân còn chưa cao, nguyên nhân là lúc bình thường cơ sở học Pháp vẫn chưa được chắc chắn, cho nên phải chân tu thực tu, những việc này mới có thể coi trọng lên trong tư tưởng.

Đệ tử: Những người chưa từng tham gia lớp học, mà luyện theo yêu cầu trong sách của Ngài thì có thể hình thành Pháp Luân không?

Sư phụ: Mọi người biết rằng, điều chúng tôi truyền là tu luyện, những điều tu luyện ở cao tầng, chứ không phải là thứ chữa bệnh khỏe người gì, vậy thì yêu cầu đối với người ta cũng phải cao. Không phải là chư vị cứ luyện là có thể có đắc Pháp Luân, chư vị có luyện tốt đến mấy, thời gian có lâu đến mấy, nếu chư vị không làm theo tiêu chuẩn tâm tính mà chúng tôi yêu cầu, không nghiêm khắc yêu cầu bản thân mình, không trọng đức, không học

Pháp, thì không có gì cả, thứ gì cũng không thể hình thành. Nếu chư vị làm theo yêu cầu của Pháp này, vậy thì thứ gì cũng đều có thể đắc được. [Những thứ] đáng được đắc, thì chư vị tự học cũng là như nhau, thứ gì cũng không bỏ sót. Chữ trong cuốn sách đó đều là Pháp thân của tôi, cho nên tự nhiên chư vị sẽ đắc được, cũng không cần tự mình phải hình thành Pháp Luân, cũng sẽ tự nhiên có Pháp thân của tôi bảo hộ chư vị.

Đệ tử: Trong xã hội có người công kích Pháp Luân Công ngay trước mặt học viên Pháp Luân Công, chúng ta nên duy hộ Pháp Luân Đại Pháp như thế nào?

Sư phụ: Không cần để ý tới họ là xong, cũng không cần tranh với họ đấu với họ, họ thích nói gì thì nói vậy, không cần để ý tới họ là xong. Không cấp cho họ thị trường, không nghe là được rồi.

Đệ tử: Đệ tử Pháp Luân Đại Pháp có thể tới phòng sinh không?

Sư phụ: Điều đó có hề gì đâu? Có những câu hỏi nêu ra rất ấu trĩ, tu luyện Đại Pháp không sợ bất cứ thứ gì, nhất chính áp bách tà. Hơn nữa, phòng sinh đó nó cũng không phải là tà, còn có ích với trẻ nhỏ nữa.

Đệ tử: Sách khí công do tác gia không phải là khí công sư viết thì có những thứ phụ thể tà ma ở trong đó không?

Sư phụ: Tôi nói với mọi người rằng, bất kể họ là tác gia cũng vậy, hay là người nào đó cũng vậy; không phải là khí công sư mà viết ra sách khí công, thì cũng sẽ có những thứ phụ thể loạn bát nháo không chế họ làm ra. Tư tưởng của họ đến như thế nào bản thân họ [vẫn] cho rằng là bản thân mình nghĩ ra. Cũng có một vài tác gia muốn viết những thứ về phương diện khí công, họ đi phỏng vấn những khí công sư giả kia, bởi vì họ cũng không biết công của khí công sư đó đến từ đâu, họ cũng sẽ chiêu mời tới những thứ này như nhau, những thứ viết lên đó cũng đều là những thứ kia như nhau cả thôi. Hiện nay ở xã hội rất loạn, các loại khí công giả đều có, ngay cả là không có những thứ tà ở trong đó, [mà] không phải là thứ khí công sư viết thì có thể tu luyện không?

Đệ tử: Những lúc rảnh rỗi sau khi luyện công tìm sách đọc, chủ yếu là đối với một vài danh từ, thuật ngữ không hiểu muốn đọc nhiều một chút để tìm hiểu mà thôi, chứ không muốn học nhiều pháp môn?

Sư phụ: Không phải biện giải. Tại đây chúng tôi là có trách nhiệm với chư vị, những thứ giảng ở các pháp môn đó, là thứ của pháp môn đó, có mang theo nhân tố của pháp môn ấy ở bên trong, chư vị có thể dùng nó tại chỗ chúng ta không? Tại đây chúng tôi giảng như thế nào dạy như thế nào, thuật ngữ khác cũng không phải là nội hàm trong môn này của chúng tôi. Động tác hay sách có ma phụ thể thì từng chữ đều là cái thứ đó. Hễ xem thì sẽ tiến nhập vào thân thể của chư vị. Còn về phương diện tu luyện và tri thức Phật học, tôi sẽ chọn một vài nhân vật tu luyện trong lịch sử mà xuất bản, đều là tốt, là chính, để làm thứ để đọc như tri thức thông thường, để mọi người nhận thức.

Đệ tử: Giấy nháp ghi chép Thầy giải đáp câu hỏi trên lớp học thì xử lý thế nào?

Sư phụ: Hãy lưu giữ lại. Hơn nữa [tôi] nói với mọi người rằng, có một số người chúng ta ngồi đây đã quen với việc ghi chép, nhưng thông thường lại nghe giảng không tốt, chính là những người làm việc ghi chép này. Bởi vì tư tưởng của họ đang dùng vào việc ghi chép, nhưng họ thường không ghi được đầy đủ lại nghe không được đầy đủ, chư vị chỉ có [là] tỉnh tỉnh mà nghe. Chư vị ghi lại không đầy đủ, khi chư vị chiếu theo những ghi chép mà làm, nhưng trong đó lại không đầy đủ, hơn nữa rất có thể là đoạn chương thủ nghĩa, bởi vì chư vị ghi không đầy đủ. Nếu chư vị làm theo không chừng lại khởi tác dụng không tốt. Điều tôi giảng cho chư vị chính là từ lúc tôi mở lớp cho tới nay, [là] kinh nghiệm đã nhiều lần xảy ra những việc này [nên] nói cho mọi người biết, trước kia có không ít người làm

như vậy. Đây không phải là lý luận trong người thường, thông thường hiệu quả đều không tốt, chư vị nghe không đầy đủ ghi chép cũng không đầy đủ. Tương lai chúng ta sẽ có sách thì có thể đọc.

Đệ tử: Hiệu quả luyện công có phải có quan hệ với tâm trạng?

Sư phụ: Khi tâm trạng không tốt thì không được luyện công, đặc biệt là khi tức giận thì càng không được luyện. Tu luyện chính Pháp cần phải Nhẫn, Nhẫn không phải là sau khi sinh ra tâm trạng không tốt rồi mới Nhẫn, không phải là tức giận rồi mới Nhẫn. Chư vị ôm giữ tâm trạng không tốt vậy thì chư vị còn luyện gì đây? Trong tâm chư vị nào là tức giận, nào là hận, các chủng tâm do tức giận mà sinh ra chư vị có thể tĩnh lại được không? Chư vị luyện công có thể có hiệu quả tốt không? Không làm theo yêu cầu của Pháp, không phải luyện chính Pháp thì chính là luyện tà pháp. Không phải là nói luyện động tác này rồi, thì chư vị đã là [luyện trong] Pháp này. Có rất nhiều sư phụ dạy người ta, nhưng họ không làm theo tiêu chuẩn tâm tính, đạo đức mà sư phụ yêu cầu, kết quả họ luyện ra đều là những thứ tà, loạn bát nháo. Chư vị chớ thấy họ dạy là công tốt, cùng là một công pháp nhưng những thứ luyện ra có thể khác nhau, chư vị phải thật sự làm theo tiêu chuẩn tâm tính của họ. Tu luyện là một vấn đề nghiêm túc phi thường.

Đệ tử: Xem sách y học cổ kim có ảnh hưởng đến Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Không ảnh hưởng gì. Xem sách y học không có ảnh hưởng gì. Nhưng những sách y học khí công hiện nay thì không được xem.

Đệ tử: Có loại sách Yoga giảng là kinh điển của Thần, giảng rằng Thần ấy sáng tạo ra tất cả vũ trụ?

Sư phụ: Không được nghe những thứ này, Yoga gì chứ, thời kỳ mạt Pháp nơi nào cũng không phải là tịnh thổ.

Đệ tử: Đắc được thông qua lao động cũng là dùng đức mà đổi lấy phải không?

Sư phụ: Cũng có quan hệ với phước xuất lớn hay nhỏ, lao động thông thường bản thân nó chính là phước xuất, đắc được nhiều hơn phước xuất thì phải cấp đức.

Đệ tử: Chỉ tu tâm tính không luyện công?

Sư phụ: Vậy thì chư vị chỉ là một người tốt chứ không phải là người tu luyện. Tương lai chư vị chỉ có thể làm một người tốt, đời sau đắc phúc báo.

Đệ tử: Đẩy Pháp Luân xoay chuyển vì sao chỉ đẩy bốn lần mà không cho phép đẩy cho xoay chín lần?

Sư phụ: Đẩy bốn lần là đủ dùng rồi, đẩy nhiều bụng chư vị sẽ đau, chư vị sẽ bị trướng bụng. Đương nhiên khi chư vị học thì không hề gì, sau khi học xong rồi, nếu chư vị bắt đầu luyện công thì không được đẩy nhiều hơn, đẩy nhiều chư vị sẽ bị trướng bụng.

Đệ tử: Sinh con xong trong vòng một tháng có thể luyện công không?

Sư phụ: Đương nhiên có thể. Điều này không vấn đề gì, không có vận động mạnh mẽ.

Đệ tử: Chưa từng tham gia lớp học của Thầy, sau khi làm xong bài công pháp thứ năm lại xuất ra vài bộ động tác khác?

Sư phụ: Vậy chính là có thứ khác đã không chế cô ta rồi. Vấn đề này tôi đã từng giảng rồi, điều chúng tôi truyền chỉ là năm bộ công pháp này. Cô ta cảm thấy rất tốt, tâm hoan hỷ hể nổi lên liền theo đó mà [chuyển] động. Chư vị không muốn, thì chư vị hãy dừng lại, nó cũng sẽ không còn nữa. Khi chư vị bắt đầu động theo, chư vị càng [chuyển] động thì càng cao hứng, ái chà tốt quá, vậy thì nó sẽ chỉ huy chư vị. Nhưng những thứ đó, chư vị chớ thấy động tác của nó thật đơn giản, tất cả đều là phá hoại thân thể chư vị. Chư vị chớ thấy chư vị

đánh ra mấy động tác đó, toàn là phá hoại những thứ trên thân chư vị, chỉ cần một lúc thôi là sẽ có thể hủy đi công phu của chư vị.

Đệ tử: Tín ngưỡng Thiên chúa giáo lại luyện Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Nói về vấn đề này thì có lẽ sẽ nói rất cao, là người phương Đông tại đây tôi chỉ có thể nói với mọi người rằng chư vị chỉ lo mà tu. Đại Pháp – chính Pháp khó gặp. Chỉ có thể nói với chư vị như vậy, [nếu] tôn giáo hiện nay có thể độ nhân thì tôi đã không tới truyền Đại Pháp, dù sao mọi người hãy ngộ, chư vị hiện nay là con người, nói quá cao chư vị cũng không thể tiếp nhận được.

Đệ tử: Thanh niên luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể được phép tồn tại tình yêu khác giới không?

Sư phụ: Tôi đã giảng cho mọi người rồi, nếu ở tầng thứ này, bảo chư vị thứ gì cũng buông bỏ thì căn bản là không thể được, chư vị cũng không thể làm được. Đương nhiên có một số người đối với những sự việc này có thể xem rất nhẹ, chẳng qua tôi nói với mọi người rằng, tu luyện trong xã hội, chúng tôi không đề xướng làm như vậy. Nhưng Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta xác thực có một lô những người chuyên tu. Tương lai khi chúng ta có chùa, có thể cung cấp cho họ một trường sở tu luyện. Có rất nhiều tăng nhân, sau khi tu luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể ở trong chùa sẽ tạo thành khó khăn rất lớn cho họ, tương lai phải cấp cho họ một trường sở tu luyện như vậy. Nhưng với bộ phận tu luyện trong người thường này, chúng tôi không chủ trương chư vị làm như thế. Vậy hễ ai mà tu luyện Pháp Luân Đại Pháp rồi đều không kết hôn nữa, không thể sinh sôi đời sau, con người sẽ tuyệt chủng, như vậy thì không được. Chính là trong giai đoạn hiện có chư vị có thể thành gia lập nghiệp. Tu luyện trong người thường, phải phù hợp với trạng thái này của người thường ở mức độ tối đa. Chúng tôi lấy ví dụ, chư vị không kết hôn, cha mẹ chư vị sẽ rất lo lắng cho chư vị, họ không lý giải chư vị, người khác cũng không lý giải chư vị. Phù hợp với trạng thái này của người thường, đối với tu luyện của chúng ta vẫn là có chỗ tốt. Bởi vì hoàn cảnh phức tạp nhất mới có thể xuất cao nhân.

Đệ tử: Đại sư có thể giảng về những kinh nghiệm tình yêu của Ngài không?

Sư phụ: Chư vị không phải tới để học Pháp, chư vị tới để làm gì? Chư vị còn muốn biết điều gì? Tu luyện là việc nghiêm túc phi thường, hiện nay chư vị còn bị tình dẫn động mà chấp trước vào những thứ này. Sự cách biệt lớn biết nhường nào!

Đệ tử: Tu thành Pháp Luân Đại Pháp thì có thể tới thế giới khác không?

Sư phụ: Muốn đi đâu thì tới đó. Đã tu thành rồi mà. Hiện tại hỏi câu này, tương lai nếu quả thực có một ngày tu thành rồi, chư vị sẽ không biết giấu mặt vào đâu! Chư vị không biết lời chư vị nói là gì. Hiện nay chư vị là tư tưởng của con người, không có tư duy trong cảnh giới của Thần.

Đệ tử: Khi luyện tinh công yêu cầu thanh tịnh vô vi, không có bất cứ ý niệm nào, vậy thì có phải về tâm tính cũng phải tu thành [đạt đến] loại trạng thái tâm lý này không?

Sư phụ: Đúng vậy! Nhưng phải từ từ mới có thể đạt được, lúc bình thường phải chú ý, bất kể nhập tĩnh đến mức độ nào, chư vị cũng phải biết rằng mình đang ngồi đã tọa tại đây, đang luyện công ở đây, một chút tư tưởng duy nhất này phải giữ vững, không giữ vững thì chư vị sẽ mơ hồ đi mất không biết gì cả, [người] tu sẽ không phải là chư vị.

Đệ tử: Học sinh ở trường nỗ lực học tập thi đỗ đại học, hành vi xứng đáng với cha mẹ thì có trái với Chân–Thiện–Nhẫn không?

Sư phụ: Điều này không trái với Chân–Thiện–Nhẫn. Những thứ nào là thuộc về chấp trước, những thứ nào không thuộc về chấp trước, rất dễ bị lẫn lộn. Tôi có thể nói cho mọi

người rằng, những sự việc làm vì để đạt mục đích cá nhân, để thỏa mãn ham mê, dục vọng, đó chính là chấp trước; còn làm những sự việc vì công, vì đại chúng, vì người khác, hoặc nỗ lực làm tốt công tác và bài tập lại là điều nên làm. Mọi người thử nghĩ xem, vậy thì là một học viên, là một học sinh thiên chức của chư vị chính là học tập cho tốt, bởi vì chư vị là học sinh. Vậy thì có người nghĩ rằng, mục đích của tôi là thi đại học. Đương nhiên mục đích của học tập chính là không ngừng phát triển lên trình độ cao hơn, tiểu học, trung học, đại học, chư vị cũng không thể cứ ở mãi tiểu học, khẳng định là như vậy. Vậy thì chúng ta muốn lên đại học thì điều này cũng không sai, nhưng mà, nếu chư vị không chăm chỉ học tập, trong đầu óc chư vị cứ nghĩ lên đại học lên đại học, cứ mãi là lên đại học, thì tôi nói rằng đó chính là chấp trước. Vậy thì mọi người thử nghĩ xem, ngược trở lại chúng ta giảng, chư vị là học sinh thiên chức của chư vị chính là nên học tập cho tốt, xứng đáng với phụ huynh, xứng đáng với nhà trường, xứng đáng với thầy cô. Thầy cô vì chư vị mà phó xuất, họ giảng bài cho chư vị; phụ huynh cung cấp cho chư vị đi học, nuôi chư vị đi học. Vậy thì chư vị xứng đáng với phụ huynh, xứng đáng với thầy cô nhà trường ấy, bản thân chư vị nỗ lực học tập cho tốt, chẳng phải chư vị sẽ tự nhiên lên đại học sao. Chư vị cứ nghĩ tới lên đại học, lên đại học mãi, chư vị học tập không tốt liệu chư vị có thể lên đại học không? Chư vị không cần cứ mãi nghĩ lên đại học, đại học, chư vị không thể lên nổi chẳng phải vô ích hay sao? Chư vị không nghĩ tới chuyện đại học, chư vị cứ nỗ lực học tập tốt là được rồi. Chư vị học tập cho tốt chẳng phải sẽ có đại học sao? Sẽ có nghiên cứu sinh sao? Chính là đạo lý như vậy. Có một vài sự việc rất đơn giản, nhưng rất dễ bị lẫn lộn. Chúng ta còn có một vài người làm nghiên cứu khoa học, làm nghiên cứu có tính là chấp trước không? Thành quả nghiên cứu của chư vị, những sự việc mà chư vị làm ấy, là sự nghiệp công ích phục vụ cho quảng đại xã hội, phục vụ cho người khác, làm tốt những sự việc ấy, đó là bổn phận của chư vị. Là một công nhân thì cũng phải làm việc chăm chỉ, xứng đáng với tiền lương của chư vị, xứng đáng với thù lao của chư vị. Phải như vậy không? Bởi vì người luyện công ở đâu thì cũng nên thể hiện ra là một người tốt.

Đệ tử: Khi luyện công tiến nhập vào trạng thái hoàn toàn vong ngã {quên mất bản thân}, trạng thái mà ngay cả bất kể âm thanh nào xung quanh cũng không nghe thấy, cảm thấy thân thể của mình tiêu [đi] mất?

Sư phụ: Trạng thái này rất tốt. Chúng ta luyện công yêu cầu nhập tĩnh, sẽ xuất hiện hai loại trạng thái. Nhưng không giống những công pháp khác, hễ ngồi đó thì thứ gì cũng không biết, luyện những mây tiếng đồng hồ rồi xuất định, ái chà, cảm thấy dường như ngồi mới có một lúc, mới có mấy chục phút, nhưng hễ nhìn đồng hồ thì đã qua một thời gian rất lâu rồi. Họ còn vui mừng không tả xiết, định lực thật là cao, luyện thật là tốt. Nếu chư vị tu luyện trong những công pháp khác thì đều sẽ nói chư vị luyện được tốt, nhưng ở chỗ tôi đây thì tôi nói họ rất đáng buồn, rất đáng buồn! Mọi người biết rằng, chúng ta tu luyện chính là đòi hỏi bản thân chư vị phải thật sự tu luyện chính mình, để chư vị thật sự đắc công. Cho nên trong trạng thái chư vị định rất sâu, chư vị cũng phải biết rằng mình đang luyện công tại nơi này. Chư vị sẽ xuất hiện trạng thái như câu hỏi nêu ra, không biết nào chân, nào thân thể, nào cánh tay, nào bàn tay đi đâu mất rồi, thậm chí đại não của mình cũng không còn nữa, dường như chỉ có một tư tưởng ở đó. Trong ý thức này tư tưởng này, biết rằng mình đang luyện công tại nơi đây, đó là một trạng thái rất tốt. Ngoài ra, chúng ta còn có thể có một loại trạng thái khác, giống hệt như đang ngồi ở trong vỏ trứng gà không thể động được, vô cùng mỹ diệu, nhưng biết bản thân đang luyện công ở đây, cũng sẽ xuất hiện trạng thái này.

Đệ tử: Nửa đêm tỉnh giấc phát hiện bản thân đang làm một số động tác của Pháp Luân Đại Pháp, tự mình cảm thấy Pháp Luân đang xoay chuyển, dòng năng lượng rất mạnh?

Sư phụ: Nếu thật sự là động tác của Pháp Luân Đại Pháp thì rất tốt, đó có thể là nguyên thần của chư vị đang luyện, đang giúp chư vị luyện. Nếu là động tác khác thì là có vấn đề.

Đệ tử: Khi con đang làm bốn bài công pháp đầu trong thân thể có một nguồn lực khiến cơ thể lay động?

Sư phụ: Chúng ta có rất nhiều người rất mẫn cảm. Khi Pháp Luân bên trong thân thể của chư vị đang chuyển động, sẽ lắng lắng theo, không được động theo Nó. Có người không mẫn cảm, lực lượng chuyển động rất lớn họ cũng không cảm giác ra được. Trạng thái của mỗi người đều khác nhau.

Đệ tử: Chúng con từng tu luyện Mật tông nhiều năm, nay đã có công năng và có thể tương thông với Pháp thân của Đại sư, nếu những điều này đều là thật thì có tác dụng hướng dẫn chúng con tu luyện Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Không có tác dụng hướng dẫn, mà cũng không có bất kể tác dụng hướng dẫn nào. Mật tông là Pháp lý của Như Lai của tầng vũ trụ thấp nhất này, sao có thể hướng dẫn Pháp của vũ trụ đây? Tôi đã giảng với mọi người rằng, điều nhìn thấy là thật hay là giả đều rất khó nói. Dù cho điều nhìn thấy là thật, thì cũng rất khó đạt đến trình độ tương thông với Pháp thân của tôi, Họ sẽ không liên hệ với chư vị như vậy, là những thứ mà chư vị đã học trước đây diễn hóa ra cho chư vị để lừa chư vị. Cho nên phải chú ý những việc này, công năng thì không thể nhìn ra ai cao thấp, mà là lấy tâm tính để phân biệt ra quả vị cao thấp của người tu luyện.

Đệ tử: Đối chiếu với Đại Pháp của Thầy mà viết nhật ký kiểm tra những chỗ thiếu sót của bản thân thì có được không?

Sư phụ: Tôi nói rằng không nhất định ghi chép lại nó. Nếu chư vị đã muốn ghi lại thì cứ ghi, trong tâm biết sai ở đâu, lần sau mình chú ý học Pháp, đề cao bản thân là được rồi.

Đệ tử: Khi đọc tác phẩm của Sư phụ thường thường có vài hàng rất lóa mắt? Hễ kiểm tra thì vừa đúng là vấn đề mà bản thân gặp phải, có phải là Pháp thân của Thầy điểm hóa?

Sư phụ: Đây đều là Pháp lực mang theo trong Đại Pháp. Từng chữ đều là Pháp thân của Phật – Đạo – Thần.

Đệ tử: Trong một khoảng thời gian mỗi khi làm sai một việc hay nói sai một câu đều sẽ bị Pháp thân của Ngài trừng phạt, nhưng trong một khoảng thời gian khác làm sai, nói lời sai thì Pháp thân của Ngài lại không quản?

Sư phụ: Cứ mãi quản chư vị, chư vị vẫn làm sai mà không biết hối cải, cũng không thể cứ mãi điểm hóa như vậy! Ngoài ra lại nói một việc. Có rất nhiều học viên cứ muốn câu thông với Pháp thân của tôi, mục đích thì, chính là muốn hỏi một số sự việc, tu luyện như thế nào thế nào. Tôi nói với mọi người, chư vị chỉ quản việc tu, điều chư vị nên biết, tất nhiên chư vị sẽ biết; điều chư vị không nên biết, thì chúng tôi chưa đến lúc chư vị nên được biết. Bình thường chư vị đọc sách cho nhiều đọc cho thấu rồi, thì vấn đề gì chư vị cũng đều giải quyết được, đều ở trong đó. Có một số vấn đề chư vị chưa nhận thức được cũng vậy, hay là có vấn đề nan giải cũng vậy, chỉ cần sau khi chư vị thật sự học Pháp này, chư vị sẽ phát hiện rằng vấn đề gì của chư vị cũng không còn nữa, từng vấn đề từng vấn đề đều được hóa giải dễ dàng.

Đệ tử: Chỉ cần khai công khai ngộ thì chính là chính quả, là có thể tới được thế giới Pháp Luân phải không?

Sư phụ: Ngộ có tiệm ngộ và đốn ngộ. Cái ngộ mà đến cuối cùng thật sự hoàn toàn đã khai thì gọi là viên mãn. Nhưng có người chỉ có thể tu tới khai công khai ngộ trong tam giới thì không gọi là viên mãn, không thể đắc chính quả. Điều tôi nói là có người không thể bỏ ra nỗ lực lớn như vậy, không có quyết tâm tu lớn như vậy, cho nên họ không thể đạt được đắc chính quả, vậy sẽ không tới được thế giới Pháp Luân. Sẽ có [người] khai ngộ trong tam

giới, bởi vì họ chỉ có thể tu cao ngan ấy. Tu luyện Đại Pháp không nhất định đều tới thể giới Pháp Luân, người viên mãn tại quả vị cao hơn thì có thể giới cao hơn.

Đệ tử: Con người rớt xuống không gian vật chất này có phải là bởi vì có tình?

Sư phụ: Không hẳn như vậy. Bên trên không có tình, trong tam giới mới có tình. Chư vị rớt xuống là vì chư vị trở nên không phù hợp với tiêu chuẩn bên trên nữa, mới rớt xuống dưới. Mà trong không gian này của người thường thì tình là nặng nhất. Tình là cái gốc rễ sản sinh ra chấp trước.

Đệ tử: Phân biệt phụ thể, nguyên thân như thế nào?

Sư phụ: Hiện giờ chư vị không thể phân biệt được. Không được cứ hứng thú với những sự việc này, bởi vì phụ thể đó và thân thể của chư vị sẽ biểu hiện lớn như nhau, thân thể trước đây của chính chư vị đến đời này cũng sẽ biểu hiện ra, cho nên về căn bản chư vị rất khó phân rõ là thân thể của đời trước hay là phụ thể. Phụ thể có loại ở trong thân thể, có loại ở bên ngoài. Những thứ ngồi xổm trên đầu, ngồi xổm trên vai, hoặc bám vào sau cổ, thứ này khá dễ phân biệt. Loại nằm trong thân thể thì chư vị không phân được rõ. Người tu luyện Đại Pháp thì đều không tồn tại chuyện phụ thể gì nữa, đó là tuyệt đối không được phép.

Đệ tử: Xin hỏi bậc trên Phật thì xưng hô thế nào?

Sư phụ: Bậc trên Phật nào? Người thường bình thường vĩnh viễn cũng sẽ không được biết những việc cao như thế. Về đại thể tôi đều đã giảng hai gia lớn [là] Phật Đạo, phía trên họ cũng là Phật, cũng là Đạo. Chư vị coi nó là tri thức, chư vị bước ra khỏi cánh cửa này, bước ra khỏi lớp học này, dần dần không cần tới vài ngày thì chư vị sẽ không thể nghĩ ra điều gì. Những điều tôi giảng này, chư vị chỉ có thể biết được đại khái, hơn nữa chư vị mơ mơ hồ hồ không thể nói ra được điều gì. Không thể tu luyện thì sẽ xóa bỏ nó trong ký ức trong đại não của chư vị, người thường thì không được phép biết những điều này.

Đệ tử: Hàm nghĩa chân chính của tình trong Phật Pháp là gì?

Sư phụ: Là một loại nhân tố của Đại Pháp vũ trụ, của đặc tính vũ trụ tại tầng thấp nhất. Trước kia chúng tôi mãi vẫn không giảng về thứ căn bản này. Trong Phật giáo đều giảng tâm chấp trước, tâm chấp trước này, tâm chấp trước kia, tại đây chúng tôi cũng nói về các chủng tâm chấp trước. Nhưng mà, trong Phật giáo cũng không hề nói tới căn bản của tâm chấp trước là gì, tại đây chúng tôi đã giảng ra cho mọi người, chính là vì có tình tồn tại. Đương nhiên nếu muốn tu luyện tới đắc chính quả, thì về cơ bản cái tình này phải bỏ.

Đệ tử: Khi luyện công đầu lưỡi phải bắc cầu, lắp răng giả không thể bắc cầu thì làm thế nào?

Sư phụ: Lắp răng giả cũng không ảnh hưởng, trong miệng chư vị ngậm một miếng chì cũng không hề gì, công đều có thể xuyên thấu cho chư vị. Điều này không hề gì, chúng ta không phải là luyện khí mà là luyện công.

Đệ tử: Đời trước Ngài là ai?

Sư phụ: Tôi chính là Lý Hồng Chí. Tôi cũng không phải là Phật Thích Ca Mâu Ni.

Đệ tử: Pháp Luân Thánh Vương mà trước kia trong bài giảng Ngài có nhắc tới có giống với Pháp Luân Thánh Vương mà Thích Ca Mâu Ni nhắc tới trong kinh Diệu Pháp Liên Hoa không?

Sư phụ: Trong lịch sử Phật Thích Ca Mâu Ni xác thực đã nhắc tới Pháp Luân Thánh Vương. Trong quá khứ Phật Thích Ca Mâu Ni từng nhiều lần giảng về Pháp Luân và những sự việc của Pháp Luân Thánh Vương, khi người đời sau nhớ lại những sự việc mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng ấy, thì đã không thể phản ánh nó ra một cách toàn diện. Cho nên

người đời sau cũng không thể lý giải nguyên nghĩa những điều Phật Thích Ca Mâu Ni giảng, đã phát sinh việc hiểu nhầm. Sau này lại còn sản sinh ra những cách nói như nào là ngân luân, thiết luân, đồng luân đều là người đời sau biên tạo ra. Nói rằng Phật Thích Ca Mâu Ni chuyển Pháp Luân như thế nào như thế nào, [về] sự việc đó Phật Thích Ca Mâu Ni căn bản không hề giảng rằng bản thân mình chuyển Pháp Luân. Phật Thích Ca Mâu Ni đã dự kiến được tương lai [ông] nhìn thấy, biết rằng một sự việc như vậy sẽ xảy ra trong tương lai.

Đệ tử: Buổi tối luyện Thân Thông Gia Trì pháp khi vừa đả tọa liền mơ màng muốn ngủ?

Sư phụ: Điều này tuyệt đối không được, nhất định phải khắc phục cái bệnh này, nếu không thì người tu luyện có thể không phải là bản thân chư vị. Chúng ta cần tu luyện một cách tỉnh táo minh bạch. Hễ ngồi là ngủ, kỳ thực là không luyện công mà là ngồi ngủ mà thôi, đó cũng là can nhiễu.

Đệ tử: Ở Tịnh Độ nơi Cực Lạc chúng sinh không có phiền não, không có ma luyện thì tu hành như thế nào?

Sư phụ: Tôi nói với chư vị rằng không có phiền não thì không thể tu luyện, cho nên trong thế giới Cực Lạc thì rất khó tu luyện.

Đệ tử: Pháp hiệu của Pháp thân của Sư phụ?

Sư phụ: Pháp thân của tôi chính là tôi, là nhất thể. Điều này không dễ lý giải lắm, không có Pháp hiệu nào cả, chính là Lý Hồng Chí.

Đệ tử: Những nghi vấn trong tu luyện có thể tìm tòi thảo luận với các học viên lâu năm mà chúng con cho là luyện khá tốt được không?

Sư phụ: Tìm tòi thảo luận giữa các học viên với nhau điều này không hề gì, rất tốt.

Đệ tử: Khi làm việc vô tình cảm giác thấy chỗ giữa hai lông mày trước trán nhiều lần phóng xuất ra ánh sáng màu hồng nhạt, màu xanh lam, màu trắng bạc?

Sư phụ: Đây chính là hiện tượng khai thiên mục, các loại hiện tượng rất là nhiều. Có người nói năng lượng này của chúng con là ánh sáng sao lại tồn tại trên thân thể con? Hôm qua tôi đã nhìn thấy một tờ câu hỏi mà chưa kịp giải đáp. Tôi nói với chư vị rằng, nhìn thấy là ánh sáng là bởi vì biểu hiện nhìn thấy được do tầng thứ thiên mục không cao mà thôi, còn vật thể tồn tại kia nó là vật chất tương đối thực. Tầng thứ thiên mục của chư vị không cao thì nhìn thấy thể sinh mệnh tại các không gian khác sẽ giống như ánh sáng, bởi vì năng lượng lớn mà. Nếu tầng thứ thiên mục của chư vị rất cao, chư vị sẽ phát hiện vật thể bên đó còn thực hơn cả vật thể tại bên này mà chư vị dùng mắt để nhìn. Cho nên người tu luyện trong quá khứ mới nói xã hội người thường là huyền tượng giả.

Đệ tử: Ngài nói rằng phải trừ bỏ tất cả tâm chấp trước, nhưng Ngài vì phổ độ chúng sinh bản thân đó chẳng phải là tâm chấp trước sao?

Sư phụ: Người này hồ đồ rồi! Nhìn thấy một người dưới nước sắp chết rồi, cứu họ lên đó là chấp trước sao? Tôi là tới độ chư vị, tôi không phải tới tu luyện, chư vị phải phân rõ sự việc này. Hơn nữa tôi là làm việc lớn hơn, chỉ bất quá là giảng Pháp tại nhân thế mà thôi.

Đệ tử: Vì phổ độ chúng sinh thoát ly khổ nạn mà tâm sinh từ bi đó có tính là tình không?

Sư phụ: Với cơ sở hiện nay chư vị nói về từ bi thực tế là tác dụng của tình. Từ bi không phải là tình! Người thường có tình, sau khi thăng hoa lên trên rồi thì không có tình, chư vị mới có thể thật sự lý giải từ bi là gì.

Đệ tử: Những người thiên mục khá cao thường nói học viên đã luyện tới trình độ nào rồi?

Sư phụ: Họ là phá hoại Pháp Luân Đại Pháp. Tôi nói với mọi người rằng, tới lúc nào đi nữa thì chúng ta cũng không được nghe theo những lời này. Về việc một người đã luyện được bao cao rồi, thì tuyệt đối sẽ không tùy tiện để ai nói [về điều đó]. Có người dưới tác dụng của tâm hiển thị chỉ thích nói những chuyện này, thiên mục đã khai mở, chư vị cũng không nhất định nhìn thấy họ tu luyện cao bao nhiêu. [Trường hợp] cực đặc thù thực sự rất khá, [nếu] thật sự có thể nhìn thấy họ cũng sẽ không nói. Chúng ta chia sẻ với nhau, nói rằng anh về chỗ nào có công như thế nào, luyện ra được thứ gì tốt, điều này thì lại khá dĩ. Bạn đã luyện được bao cao, tôi bao cao rồi, bạn bao cao rồi, họ bao cao rồi, đó chính là phá hoại Pháp. Tuyệt đối sẽ không để họ nhìn thấy hiện tượng đó, đó chẳng phải là khuyến khích tâm chấp trước của người ta sao? Rồi là ganh đua, giữa mọi người với nhau hiện tượng gì cũng sẽ xuất hiện. Tôi vẫn là câu nói ấy, tới lúc nào đi nữa thì mọi người cũng phải lấy tâm tính tu luyện được cao thấp [thế nào] làm chuẩn. Những người tâm tính không cao mới làm những chuyện này, vậy thì tâm tính không cao liệu công có cao không? Công không cao thì có thể nhìn chuẩn không?

Đệ tử: Học viên mới trên lớp đã đắc được Pháp Luân, khí cơ, Pháp thân mà Sư phụ cấp cho, đều là những thứ cực kỳ trân quý, căn cứ vào lý bất thất bất đắc của vũ trụ thì do vậy chúng con phải phó xuất những gì?

Sư phụ: Pháp thân đó là bảo hộ chư vị, chứ không phải là cấp cho chư vị. Kỳ thực tôi chính là để chư vị đắc Pháp, để chư vị tu luyện, để chư vị phản bổn quy chân, chỉ cần cái tâm hướng thượng của chư vị thôi.

Đệ tử: Pháp luân trong Mật tông và Pháp Luân mà Ngài giảng có khác biệt không?

Sư phụ: Không phải là một chuyện. Pháp luân kia nó là ý niệm, hơn nữa là ý niệm cố ý không chế. Của tôi là thứ chân chính, hữu hình, thực thể.

Đệ tử: Con đã tham gia Thiên Đàn Đại Phật ở Hồng Kông, xin hỏi Thầy xã hội hiện nay vì sao lại xây tượng Phật to như vậy?

Sư phụ: Đó là sự việc mà người thường muốn làm. Hiện nay trong Phật giáo có rất nhiều người vẫn còn muốn xây chùa to hơn, đó đều là sự việc của người thường.

Đệ tử: Nếu có người tu thành viên mãn ở bên trên thì có thể nhìn thấy Đại sư không?

Sư phụ: Chỉ cần chư vị thật sự tu, không cần chư vị viên mãn chư vị cũng có thể thấy được. Đương nhiên viên mãn thì càng có thể thấy được.

Đệ tử: Thế nào là đệ tử chuyên tu? Thế nào là đệ tử chân tu?

Sư phụ: Đệ tử chuyên tu chính là giống như hình thức tu luyện trong chùa, là thuộc về đệ tử chuyên tu. Đệ tử chân tu chính là đệ tử tu luyện chân chính.

Đệ tử: Con là một học sinh lúc bình thường ngồi đã tọa để đọc sách hoặc làm bài có được không?

Sư phụ: Bình thường ngồi đã tọa mà đọc sách hoặc làm bài, vậy thì chư vị chỉ có thể là đơn thuần luyện xếp bằng thôi, đó không tính là luyện công. Dù sao cũng có chỗ tốt, có thể khiến thời gian xếp bằng dài ra, chỉ là đơn thuần luyện chân.

Đệ tử: Khi tam hoa tụ đỉnh nguyên anh có lớn như bản thân người ta không?

Sư phụ: Điều đó thì không thể. Nguyên anh khi tam hoa tụ đỉnh thì kích thước lớn như đứa trẻ 1, 2 tuổi, [đó] còn phải là luyện được tốt, có [trường hợp] chỉ lớn như đứa trẻ vài tháng tuổi.

Đệ tử: Thể sinh mệnh sinh ra đồng hóa với đặc tính của vũ trụ lẽ ra chỉ có Chân–Thiện–Nhân, làm sao còn có tính cách tiên thiên?

Sư phụ: Tính cách là vấn đề tính cách của con người. Chẳng hạn người này hay sốt ruột, tính cách khá gấp gáp, làm chuyện gì cũng nhanh; người kia thì tính chậm, làm chuyện gì cũng chậm. Tính cách là tính cách, đây là hai chuyện khác nhau. Vì sao vật chất bản nguyên lại tổ hợp thành những vật thể khác nhau, có gỗ, có sắt, là cùng một chuyện, nhưng đặc tính đều là Chân–Thiện–Nhân.

Đệ tử: Đại thủ ấn mà Ngài làm có phải là có hàm nghĩa giống như truyền Pháp?

Sư phụ: Bởi vì điều đó giảng ra là cao hơn một chút, dù sao thì con người đắc Pháp cũng không dễ, duyên phận này đến cũng không dễ dàng, chính là bảo mọi người đừng bỏ lỡ cơ hội này.

Đệ tử: Người ta có thể tu đến vượt qua tầng thứ sở tại của cha mẹ sinh ra chủ nguyên thân của họ không?

Sư phụ: Hiện nay chư vị đừng suy nghĩ viên vông. Tôi nói với mọi người, chư vị còn chưa biết hiện nay chư vị thấp đến mức độ nào, chư vị còn dám nghĩ đến chuyện cao như vậy. Một người có thể tu cao bao nhiêu còn phải xem năng lực chịu đựng của bản thân họ; xem tỷ lệ vật chất đức và nghiệp mà họ mang theo. Cũng tức là căn cơ của chư vị và năng lực nhẫn nại của chư vị, những nhân tố này quyết định chư vị có thể tu được bao cao. Cho nên chư vị nói tôi là muốn tu cao ngàn ấy, chư vị không có sức chịu đựng đó, tới lúc thì chư vị sẽ bị điên. Nhưng cũng không phải là tuyệt đối, chỉ là hiện nay chư vị là tư duy của con người.

Đệ tử: Đỏ cam vàng lục lam chàm tím hữu sắc vô sắc đại biểu cho tầng thứ khác nhau, từ những phương diện nào có thể nhìn ra? Nếu thiên mục chưa khai mở thì có thể nhìn ra từ sắc da trên mặt không?

Sư phụ: Nhìn không ra, đây không phải là sự việc mà người thường nhìn thấy được, cho nên mắt người sẽ không thể nhìn ra.

Đệ tử: Trước kia con học công gì đó mà bị lệch lạc, cứ luôn có vật thể chạy loạn trong thân thể con, [con đã] làm đường lạc lối. Hiện nay quyết tâm tu luyện Pháp Luân Đại Pháp lại mơ thấy thứ đó tới can nhiễu?

Sư phụ: Chư vị muốn tu gì luyện gì thì hãy xem cái tâm của chư vị thôi. Tất cả là bản thân mình quyết định. Tâm tu Đại Pháp của chư vị rất kiên định rồi thì ai cũng không can nhiễu nổi, cũng không cho phép lại can nhiễu nữa. Tôi cũng không cho phép.

Đệ tử: Nguyên thần rất trẻ thì có thể tu được rất cao không?

Sư phụ: Điều này không ở việc nguyên thần trẻ hay không, già hay không, không phải bởi điều ấy.

Đệ tử: Sau khi nghe Đại Pháp biết được tu luyện là việc rất cấp bách, làm thế nào mới có thể tăng thêm tâm Đại Nhân dũng mãnh tinh tấn?

Sư phụ: Có thể Nhân hay không, Nhân tới mức độ nào đều là bản thân chư vị quyết định. Tăng thêm năng lực Nhân thì không có [chuyện] huấn luyện gì cả, đó đều xem năng lực nhẫn chịu của bản thân chư vị trong khi chịu khổ. Trong tâm có Pháp, từ bi đối đãi với mọi thứ xung quanh, gặp phải chuyện gì cũng sẽ có thể làm được tốt hơn một chút.

Đệ tử: Công thân, Pháp thân có gì khác nhau?

Sư phụ: Chư vị sẽ không có công thân, sau này cũng sẽ không có. Sau khi tu luyện viên mãn chỉ có thể có Pháp thân. Tất cả các sinh mệnh trong vũ trụ đều không có công thân.

Đệ tử: Vượt qua một lần khảo nghiệm [về] các chủng tâm trong thể gian pháp, đến xuất thể gian pháp là mỗi một quả vị qua một lần, hay là vượt qua mỗi lần tại các tầng thượng trung hạ của một quả vị.

Sư phụ: Con người trong quá trình tu luyện về đại thể sẽ an bài cho chư vị toàn bộ con đường, tức là một mạch cho đến khi chư vị khai ngộ chỉ là một quá trình tu luyện, cần phải trong quá trình tu luyện này mà trừ bỏ toàn bộ tất cả các tâm của chư vị. Không phải nói nào là một tầng thể gian pháp như thế, một tầng xuất thể gian pháp như thế, một mạch đến khi chư vị viên mãn, đều là an bài cho chư vị như vậy.

Đệ tử: Thành – Trụ – Hoại trong vũ trụ có phải là phải cho nổ tung toàn bộ tất cả những thứ xấu rồi tổ hợp lại mới?

Sư phụ: Quá khứ thì là như vậy, xấu thì hủy đi rồi tái tạo. Nhân loại đã nhiều lần bị hủy diệt, có một số người cũng không lý giải nổi. Chư vị không thể đứng tại góc độ người thường mà suy nghĩ những vấn đề này. Hôm nọ tôi đã giảng về đạo lý này, tôi nói rằng những Phật Đạo Thần tại tầng thứ tương đối cao tương đối cao nhìn con người thì quả thực quá bé nhỏ; mà Đại Giác Giả tương đối cao thì thấy Như Lai cũng như người thường; mà Đại Giác Giả cao hơn cao hơn nữa nếu họ nhìn con người, thì ngay cả vi khuẩn, vi sinh vật cũng không bằng. Vậy thì đạo đức nhân loại nếu bại hoại, địa cầu sẽ giống như một quả táo, thứ đó đã thối rữa, thì chẳng phải nên ném nó đi sao? Không ở trong cảnh giới đó thì rất khó thể nghiệm được những điều này.

Đệ tử: Xin Ngài hãy tịnh hóa chủ nguyên thần cho đệ tử chân tu chúng con?

Sư phụ: Những gì nên làm thì tôi đều đã làm rồi, chư vị không được suy nghĩ lung tung, có một vài việc chư vị không hiểu. Tương lai chư vị sẽ là tốt nhất.

Đệ tử: Trong quá khứ có người dùng hương của Quan Âm dự báo được các việc, hiện giờ sau khi dùng Pháp tượng của Sư phụ khai quang cho tượng Quan Âm thì hương phổ có thể dùng không?

Sư phụ: Chư vị dùng hương phổ đó làm gì? Đó chẳng phải là cách làm của người thường sao? Người tu luyện chư vị đoán biết điều gì? Chư vị muốn biết gì? Chư vị có nạn hay không? Chư vị dễ dàng trốn được, trốn được rồi thì chư vị cũng không đề cao được, vậy thì còn tu thể nào? Xem chư vị có phát tài không? Chư vị làm tốt việc, chư vị làm tốt công việc hoặc chuyện làm ăn làm được lớn, tự nhiên sẽ có. Những sự việc này đều là sự việc trong người thường, không phải là việc của người tu Đại Pháp. [Người theo] tiểu đạo đương nhiên có thể dùng.

Đệ tử: Ngài giảng tu luyện của đệ tử chuyên tu nếu giống với tu hành của hòa thượng trong chùa, vậy thì thoát ly khỏi xã hội người thường như thế thì ma luyện tâm tính thế nào?

Sư phụ: Vấn đề đệ tử chuyên tu tu như thế nào, chúng ta không giảng tại lớp này, đó là chuyện của tương lai. Đệ tử chuyên tu cũng phải tới nơi người thường, trong quá khứ hòa thượng có vân du, phải chịu khổ xin ăn trong người thường, không được tồn tiền tồn vật. Vân du trong người thường cũng là cơ hội tốt để ma luyện trong người thường.

Đệ tử: Khi luyện song bàn có thể trước hết xếp bằng cho tốt sau đó dùng dây cố định lại để luyện không?

Sư phụ: Điều này chúng ta không có yêu cầu đặc thù, hãy căn cứ theo trạng thái của mình.

Đệ tử: Quốc gia.....?

Sư phụ: Ngoài ra có hỏi chuyện quốc gia, những sự việc cụ thể trong người thường, tôi không thể giải thích cho chư vị. Có một vài câu hỏi liên quan tới chính trị chư vị cũng đừng tới hỏi tôi, chúng ta xưa nay không can thiệp chính trị, không can thiệp pháp luật kỷ cương của quốc gia. Người luyện công chúng ta làm thế nào, thế nào gọi là vô vi, nên làm thế nào, những sự việc này chúng tôi đều đã giảng rồi.

Đệ tử: Ai ai cũng có sự cấu thúc của tâm pháp thì nhân loại có thể trở thành tịnh thổ của Phật gia không?

Sư phụ: Tiêu chuẩn đạo đức của nhân loại đều hồi thăng, điều này thì có khả năng. Không những có khả năng, mà đó là tất nhiên, từ hiện tại mà xét thì là như vậy. Nếu nói đều có thể trở thành Phật thì không thể được, tâm tính của con người cao thấp khác nhau, sức chịu đựng lớn nhỏ cũng khác nhau. Xã hội nhân loại nhất định sẽ tồn tại, bởi vì nó là thể hiện của một tầng Pháp thấp nhất của Đại Pháp từ trên xuống dưới, sẽ không trở thành giống như thiên quốc được.

Đệ tử: Người luyện công nếu gãy xương?

Sư phụ: Có người cũng luyện công, đánh cá ba ngày thì phơi lưới hai ngày, cũng không luyện thường xuyên, cũng không chiều theo tiêu chuẩn tâm tính ấy mà yêu cầu bản thân, chư vị cũng không phải là đệ tử tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, chuyện gì chư vị cũng có thể xảy ra. Ô, tới lúc đó chư vị nói đệ tử luyện Pháp Luân Đại Pháp bị gãy xương rồi. Tôi nói với chư vị rằng nếu chân tu thì thông thường sẽ không xảy ra chuyện gãy xương. Có trường hợp cá biệt nếu đời trước nợ chúng nghiệp ấy, thì cũng rất khó nói, cho nên phải chú ý. Phụ đạo viên không nên thúc ép học viên mới luyện công, hề thúc ép thì sẽ xuất hiện vấn đề, đó không phải là cách làm của tôi. Đại Pháp cũng giảng cải biến của tự tâm, thúc ép chẳng phải là cưỡng chế sao? Nhất định phải đặc biệt chú ý vấn đề này.

Đệ tử: Từ sau khi con giới thiệu Pháp Luân Đại Pháp với một vài người bạn mới, con cảm thấy tâm tính và trạng thái thân thể của mình xấu đi, có phải là [do] đã nói với người khác không?

Sư phụ: Đây là cảm giác của bản thân chư vị. Có một số người họ muốn học, chư vị hề nói là họ đã muốn học, chư vị sẽ không có cảm giác trạng thái gì đó kém đi hay không, đó là trạng thái đang tịnh hóa thân thể, là biểu hiện tiêu nghiệp.

Đệ tử: Con là thầy giáo trung học rất muốn dạy Pháp Luân Đại Pháp cho học sinh của con, không biết có đúng không?

Sư phụ: Đương nhiên là đúng rồi. Không thể lý giải được cao như vậy, thì còn có thể rèn luyện thân thể. Có thể thật sự lý giải Pháp này, đều làm người tốt, nhân tâm hướng thiện, tôi nói rằng đó chẳng phải là đại hảo sự rồi sao? Nếu họ muốn tu luyện lên cao tầng, thì tôi nói rằng chư vị còn tích được đại công đức.

Đệ tử: Khi chuyển nhà không cần thận lau hồng ảnh của Thầy?

Sư phụ: Là vô tình, không ai trách chư vị cả.

Đệ tử: Nếu những người sống quanh chúng con hỏi con về việc luyện công, thì có thể nói cho mọi người biết và dạy họ luyện không?

Sư phụ: Mọi người có nguyện vọng muốn học như thế, vậy thì chư vị cứ dạy thôi. Người ta chủ động hỏi chư vị còn không dạy sao, hồng dương Pháp mà.

Đệ tử: Vì sao sau khi nói về Pháp Luân Đại Pháp từ vô cùng thành tâm lại trở nên có chút hoài nghi với công lý của Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Điều này có nguyên nhân từ nhiều phương diện. Ngộ tính của chư vị này, nghiệp lực tư tưởng của chư vị, bản thân lý giải không sâu, khi chư vị nói với người khác

người khác không tin. Bởi vì chư vị cũng vừa mới học, can nhiều đối với chư vị có thể cũng có quan hệ về phương diện này. Thông thường can nhiều từ bên ngoài rất nhỏ, đều là nghiệp lực tư tưởng của chư vị và bản thân chư vị lý giải Đại Pháp không sâu tạo thành. Thêm vào sự không tin tưởng của người khác, có thể sẽ khiến chư vị nảy sinh cách nghĩ đó.

Đệ tử: Mùa đông sau khi luyện xong Thân Thông Gia Trì Pháp bỏ chân xuống cảm thấy thân thể rất lạnh, hiện tượng này có bình thường không?

Sư phụ: Khi luyện công thời kỳ đầu sẽ không ngay lập tức đạt được cảnh giới rất cao. Ngồi ở đó thân thể rất dễ chịu, âm ấm, thời kỳ đầu sẽ không như vậy. Trong giai đoạn đầu luyện công, thân thể chư vị là có nghiệp lực, thứ này là thứ đen, là thứ có tính lạnh. Luyện công chính là tiêu nghiệp, cảm thấy có chút mát, lạnh, có tồn tại hiện tượng này. Thêm nữa là mùa đông, thân thể chư vị sẽ không thật nhanh chóng ngay lập tức cải biến, đó là không thể, về sau thì sẽ ổn.

Đệ tử: Trước kia bản thân không giữ vững tâm tính hiện nay bắt đầu tu thì có còn kịp không?

Sư phụ: Hiện giờ chẳng phải có rất nhiều học viên mới đều mới bắt đầu tu sao. Nhưng mà, xác thực là phải nhanh lên, đặc biệt là những người lớn tuổi.

Đệ tử: Khi thấy người khác khó khăn mà giúp đỡ người ta thì nghiệp lực của bản thân sẽ chuyển hóa thành đức hay sẽ lấy đức của người khác?

Sư phụ: Chư vị thấy người khác khó khăn mà giúp đỡ người ta, hành thiện, làm việc tốt mà. Khi chư vị giúp người ta làm việc tốt, nếu việc ấy rất khó, chư vị sẽ phải chịu khổ, thì nghiệp lực của tự thân chư vị sẽ được chuyển hóa. Thông thường chủ động giúp đỡ người ta là tự nguyện thì sẽ không chuyển hóa thành đức. Việc ấy có một giá trị nhất định, thì lại là một chuyện khác. Ngoài ra thường hay có nạn cũng có thể là đang trả nghiệp, hoặc là có quan hệ nhân duyên gì đó, người tu luyện dụng tâm vào việc này thì sẽ làm chuyện xấu, bởi vì chư vị không nhìn thấy được quan hệ nhân duyên trong đó, cho nên chúng tôi mới bảo người luyện công phải thủ đức, vô vi. Điều chúng tôi giảng còn có một tầng ý nghĩa như thế này: Người thường người ta giảng tích đức, tích đức, đó là người thường làm việc của người thường, họ là do tầng Pháp của người thường ước thúc. Còn chư vị là do tầng Pháp của tu luyện ước thúc, chấp trước vào làm những thứ ấy thì không đúng.

Đệ tử: Nếu chân tu Pháp Luân Đại Pháp thì Thầy có an bài ma nạn đến [lúc] tu thành đắc chính quả không?

Sư phụ: Đúng vậy. Con người trong quá trình tu luyện đều phải có ma nạn, hơn nữa nạn là do nghiệp bản thân tạo ra, từ trong nạn mà đề cao tâm tính của bản thân chư vị. Chư vị sẽ gặp phải đủ mọi chuyện phiền phức, chư vị sẽ đối đãi như thế nào? Chư vị thể hiện ra chư vị là người luyện công như thế nào đây? Đối xử không giống như người khác, cho nên trong toàn bộ quá trình tu luyện đều sẽ gặp phải vấn đề như thế, một mạch đến khi chư vị viên mãn. Hơn nữa mãi cho tới khi viên mãn mới thôi, đều thể hiện ra vấn đề chư vị có thể kiên định đối với Pháp hay không, sẽ xuất hiện khảo nghiệm về phương diện này, về căn bản đối với Pháp chư vị cũng không tin tưởng, vậy thì những thứ khác khỏi cần bàn đến nữa.

Đệ tử: Đối với những người có căn cơ vừa và thấp mà nói, so sánh ra thì thế giới Cực Lạc và thế giới Pháp Luân thì cái nào dễ tu luyện hơn? Đại đạo ở giữa của vũ trụ tu được nhanh, hay là tại biên duyên tu được nhanh?

Sư phụ: Tu luyện Đại Pháp không thể so sánh với những thứ khác. Trong quá trình tu luyện, dù cho chư vị tu như thế nào thì đều yêu cầu như nhau, tiêu chuẩn yêu cầu là như

nhau. Tu được cao bao nhiêu chư vị sẽ đắc được tầng thứ cao bấy nhiêu, điều đó trong tôn giáo gọi là quả vị, đắc được quả vị cao bao nhiêu.

Đệ tử: Quảng Châu có rất nhiều người thờ Quan Công thì có thể dùng ảnh của Ngài khai quang cho Quan Công không?

Sư phụ: Quan Công, trong lịch sử Phật giáo gọi nó là Bồ tát Già Lam, nhưng mà là con người bái lạy ra. Vậy vì sao Đạo gia cũng thờ Quan Công? Đó là Phó nguyên thần của ông tu thành. Còn có những người làm ăn cũng thờ Quan Công, coi nó là Thần Tài, trên đó toàn là con người bái lạy ra, hoặc là động vật phụ thể. Chư vị dùng Pháp thân của tôi khai quang để làm gì? Phật lại không quản việc chư vị phát tài. Có thể là khi chư vị gặp nạn thì Phật, Bồ Tát sẽ giúp chư vị, còn phải là giúp đỡ những người có căn cơ tốt kia, hoặc là người tu luyện. Thật sự cứu vớt chư vị thoát khỏi bể khổ nơi người thường này, chứ không phải là để cho chư vị phát tài. Một người bệnh gì cũng không có, nạn gì cũng không có, vô cùng dễ chịu, sống còn dễ chịu hơn cả thần tiên, thì bảo chư vị tu luyện chư vị cũng không làm, lại phải chịu khổ. Lên thế giới Cực Lạc gì chứ? Ngay lập tức đây cũng đủ cực lạc {sung sướng} rồi, nào có chuyện như vậy chứ. Con người đời đời kiếp kiếp nghiệp tạo ra không trả có được không? Muốn trả nghiệp sao có thể sống dễ chịu được chứ? Kỳ thực những thứ chư vị bái lạy ra ấy cũng vậy, hay những thứ phụ thể kia cũng vậy, những thứ loạn bát nháo ấy, nó cũng không phải giúp chư vị một cách vô điều kiện. Nó muốn lấy đi, lấy đi từ trên thân thể chư vị, cho nên chư vị đừng nhìn vào phát tài đó lại không phải là chuyện tốt. Đương nhiên con người có tiền hay không nó có nguyên nhân phức tạp, không phải cầu là được, là bản thân mình mang đến từ đời trước.

Đệ tử: Thước đo giữa tình thân, tình yêu, tình bạn và yêu thương sinh ra từ tâm từ bi thì nên đo lường như thế nào?

Sư phụ: Hiện tại chư vị còn chưa thể nghiệm ra được con người không có tình là tư vị gì, nên cũng không biết được từ bi là gì. Hiện tại từ bi mà chư vị đang tưởng tượng vẫn là xuất phát từ tình, cho nên chư vị không thể nghiệm được. Con người với nào là tâm tật đố, tâm hoan hỷ, tâm tranh đấu, nào là tâm không phục, tâm sợ hãi, nói chung là các chủng dục vọng, chấp trước vào các loại các thứ thì đều cần phải bỏ đi. Thích hay không thích, làm việc gì đó, yêu thích và không yêu thích, muốn ăn gì không muốn ăn gì, cao hứng thế nào thế nào, không cao hứng thế nào thế nào, tất cả đều bắt nguồn từ cái tình này. Con người chính vì cái tình này mà sống. Vậy thì những sinh mệnh cao cấp sống mà không có tình thì ra sao? Ai ai cũng đều nhủu mảy lạnh lùng với nhau, không phải như vậy. Con người nếu trừ bỏ đi cái tình này, thì tâm từ bi sẽ hiển hiện ra. Còn Đại Giác Giả vì sao có thể độ nhân? Bởi vì ông có từ bi, ông thương xót chúng sinh.

Đệ tử: Vì luyện xếp bằng khi ngủ nằm ngửa mà xếp bằng?

Sư phụ: Điều này thì ngược lại chúng tôi không phản đối. Tôi ép ép chân, hoặc bản thân lựa chọn phương pháp gì đó luyện chân, nhưng chúng tôi không chủ trương mọi người đều làm như vậy. Ngoài ra những người mắc nợ nghiệp lực về phương diện này, còn có người tu lên rất chậm, mãi cũng không đề cao được, ngộ tính cũng không lên được, họ chỉ toàn là luyện động tác. Chính là những người này nếu thật sự dùng thứ gì đó để ép, hoặc là lựa chọn biện pháp cưỡng ép nào đó, “păng” một cái khiến xương bị gãy. Điều đó còn tạo thành tổn thất rất lớn cho chúng ta, người khác sẽ nói là do luyện Pháp Luân Đại Pháp. Cho nên chúng ta cũng không thể nhất loạt yêu cầu mọi người làm như vậy, bởi vì các loại tình huống của mỗi người rất phức tạp.

Đệ tử: Đôi khi nằm mơ sẽ trở thành hiện thực điều đó có phải.....?

Sư phụ: Đêm nằm mơ một giấc, ngày hôm sau hình như là [thật], hoặc là vài ngày sau, chuyện ấy quả thật xuất hiện. Hoặc là khi chúng ta làm một việc gì đó, cảm thấy dường như

trước kia mình đã từng làm việc này, trong ký ức lại chưa từng làm, nhưng lại cảm thấy bản thân mình vào một lúc nào đó đã làm việc này, rất nhiều người đều sẽ có cảm giác này. Trong đời trước của chư vị, hoặc rất lâu trước kia chư vị đã từng làm chuyện như vậy, cũng có thể là chư vị đã tiến nhập trước vào trong việc sắp xảy ra. Nhìn thấy được chính là nguyên nhân như vậy.

Đệ tử: Đôi khi Chân và Nhân xung đột, nếu như biết rõ có người nói dối thì cứ dựa vào Chân mà chỉ ra hay là Nhân?

Sư phụ: Tôi vẫn là nói câu đó, là một người luyện công thủ đức chứ không mất đức. Người thường hiện nay đều đã là như vậy rồi, trở thành hở mồm là nói dối, đây là sự việc của người thường chư vị cũng không quản được. Chư vị chỉ ra cho họ nói tới chỗ đau của họ, họ thật sự sẽ hận chư vị, hận chư vị tới nghiến răng nghiến lợi. Cho nên chúng ta làm thế nào tu luyện tốt bản thân mình đó mới là số một. Quả thực gặp phải người cực xấu việc cực xấu, những vấn đề lớn mang tính nguyên tắc, [như] giết người phóng hỏa mà chư vị không quản, thì tôi nói rằng tâm tính chư vị không tốt. Chính là xem chư vị đối đãi với những vấn đề này như thế nào.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp có thể học cạo gió?

Sư phụ: Tu luyện Pháp Luân Đại Pháp chư vị làm thứ này để làm gì? Bản thân chư vị cạo hay là cạo cho người khác? Tôi nói với mọi người, đó là Vu thuật, trước kia ở Đông Bắc chúng tôi có ‘đại thần nhảy’ mới làm cái việc đó. Đại thần nhảy, điên điên rồ rồ, đại thần nhảy là phụ thể, hấn mới làm cái việc đó.

Đệ tử: Người luyện võ thuật đồng thời tu luyện Pháp Luân Đại Pháp thì có bị ảnh hưởng phá hoại không?

Sư phụ: Không, võ thuật thuần túy thì không. Nhưng có một vài võ thuật của Đạo gia nó là mang theo những thứ nội tu, cho nên sẽ can nhiễu. Ví dụ những loại như Thái Cực Quyền, Hình Ý, Bát Quái thì không được luyện, chư vị luyện thì sẽ bị lẫn vào. Nó thuộc về khí công, như vậy bộ những thứ tôi cài cho chư vị sẽ bị loạn. Đương nhiên tôi cũng không phải là bảo chư vị nhất định phải luyện Pháp Luân Đại Pháp, chư vị cảm thấy Thái Cực tốt, Hình Ý, Bát Quái tốt thì chư vị cứ luyện. Nhưng tôi chỉ là nói cho chư vị biết cái lý này, luyện công – tu luyện là vấn đề nghiêm túc, phải chuyên nhất.

Đệ tử: Khi con luyện công có lúc vô ý thức mà nhìn thấy bên cạnh thân thể của mình có một cái bóng giống hệt mình đang luyện công?

Sư phụ: Phó nguyên thần thông thường không để nó rời thân thể tu luyện, đều là cùng một chỗ với chư vị, cùng với chư vị đồng thời tu, đồng thời luyện. Đương nhiên cũng không phải là tuyệt đối, có thể có tình huống cá biệt, trong thời kỳ điều chỉnh thân thể cho chư vị nó ra ngoài là có thể đó.

Đệ tử: Vào ngày thứ hai và ngày thứ ba của lớp học nôn ra một khối giống như sợi gố lại giống như thứ vãi vụn, mấy ngày tiếp sau đều nôn ra máu, đều ho ra máu?

Sư phụ: Điều này chẳng tốt sao. Cũng giống như tôi giảng, có người miệng nôn tròn tháo, nói chung là cần phải tịnh hóa nội tạng trong thân thể của chư vị, thì chư vị mới có thể chân chính tu luyện. Không tịnh hóa, thì với thân thể dơ bẩn ấy, căn bản sẽ không thể xuất công. Cho nên hiện tượng này hết sức tốt, có người đi ngoài ra thứ giống như cục máu, cả máu lẫn mủ. Tôi nói với mọi người, chính vì con người chúng ta thứ gì cũng ăn, chuyện bất hảo nào cũng đều làm, cái thân thể kia bị làm cho rất tệ. Dầu sao thì cũng phải đẩy ra tịnh hóa đi, sau này mọi người hãy chăm chỉ tu luyện. Có rất nhiều người không tu luyện sẽ mắc bệnh ác tính. Sau khi tu luyện khi điều chỉnh thân thể đều đã bài xuất ra rồi.

Đệ tử: Đạt đến tam hoa tụ đỉnh thì có thể thoát khỏi sinh tử?

Sư phụ: Pháp Luân Đại Pháp chúng ta khi tu luyện tới tầng thứ tam hoa tụ đỉnh này, là đang bước ở tầng thứ cao nhất của tu luyện thể gian pháp, nhưng vẫn chưa bước khỏi tam giới. Vậy thì tu luyện tiếp tục về phía trước, họ sẽ tiến nhập vào trạng thái tịnh bạch thể, thân thể hoàn toàn được vật chất cao năng lượng chuyển hóa. Khi tới lúc này, thì mới bước vào thời kỳ quá độ giữa thể gian pháp và xuất thể gian pháp, vậy thì rất nhiều việc đều sẽ làm xong cho chư vị trong thời kỳ quá độ này. Đương nhiên khi chư vị bước ra khỏi tu luyện thể gian pháp, chư vị mới thực sự thoát khỏi luân hồi sinh tử [và] xuất khỏi tam giới.

Đệ tử: Mức độ nhẫn chịu khi đả tọa rất khó nhẫn chịu, nhẫn tiếp nữa tiếp tục đả tọa thì đó có phải tâm chấp trước không?

Sư phụ: Không phải tâm chấp trước. Khi chư vị nhẫn chịu là nhẫn chịu thống khổ, chư vị đang chịu khổ, chư vị đang phó xuất. Đó không phải là tâm chấp trước, đó là tiêu nghiệp. Trong quá khứ có một số người không hiểu, họ ở đó luyện xếp bằng đả tọa, chân họ hề khó chịu thì chân họ liền tháo ra, hoạt động hoạt động rồi lại luyện tiếp; sau đó hề khó chịu chân họ lại tháo ra, hoạt động hoạt động rồi lại luyện tiếp. Họ cho rằng luyện như vậy thật tốt, kỳ thực không khởi tác dụng nào cả. Chân chính đả tọa hề ngồi đó xếp bằng khi rất đau, khi đau rất kịch liệt, thì phát hiện ra nghiệp lực rất lớn rất lớn đang tiêu đi. Tiêu đi rồi [mà] vật chất này bắt diệt, nó sẽ chuyển hóa thành vật chất màu trắng. Bởi vì chư vị đã phó xuất – chịu khổ rồi, nó sẽ chuyển hóa thành đức. Bởi vì thông thường đả tọa là đau từng trận, đau một trận quả đúng là không chịu nổi, một lúc nó lại đỡ hơn; một lúc nó lại bắt đầu đau. Nó và tu tâm tính là [có] liên đới, cho nên nó sẽ làm náo [loạn] tâm. Nhọc cái gân cốt, khổ cái tâm chí, khi đả tọa làm náo loạn cái tâm này của chư vị, náo loạn tới mức không chịu nổi, chỉ muốn nhấc xuống, đó không phải là Nhẫn.

Đệ tử: Nghiêm chỉnh tu luyện tâm tính theo yêu cầu của Ngài, thì đời này nhất định có thể luyện được xuất thể gian pháp phải không?

Sư phụ: Ai có thể nói với chư vị như vậy chứ? Chư vị có cái quyết tâm ấy không? Năng lực nhẫn chịu, mức độ nhẫn nại của chư vị cần phải chính chư vị quyết định, sư phụ lĩnh tiền môn, tu hành tại cá nhân.

Đệ tử: Ban ngày có thể giữ vững ở vài phương diện tâm tính nào đó, nhưng trong mơ lại không làm được?

Sư phụ: Ban ngày, hết sức minh bạch mà giữ tâm tính đó đương nhiên là rất dễ dàng, khảo nghiệm xem tâm tính này của chư vị tu có chắc chắn hay không, có giữ được chắc chắn hay không. Trong khi chư vị đang ngủ, hoặc đang trong định khi định lực rất sâu mà khảo nghiệm chư vị, đó mới là chuẩn nhất, xem chư vị có chắc chắn hay không. Ai cũng sẽ xuất hiện vấn đề này, giữ không vững thì thuyết minh rằng vẫn chưa chắc chắn lắm.

Đệ tử: Người có phụ thể tới học Pháp Luân Đại Pháp thì có phải là phụ thể sẽ bị giết chết?

Sư phụ: Pháp này của chúng ta không cho phép những thứ động vật này tới nghe, nó không dám vào, vào đây thì chúng tôi sẽ phải xử lý. Chúng tôi đều triệt để thanh lý thân thể cho học viên vào ngày thứ ba.

Đệ tử: Sau khi luyện công nhập tĩnh nhìn thấy một số động vật lại gần mình hoặc ở một bên quan sát?

Sư phụ: Chư vị không cần phải quản nó. Nếu nó tới bên chư vị, chư vị chỉ cần gọi lớn tên của Thầy. Nó là hiếu kỳ muốn xem xem thì cũng không cần để ý tới nó. Không cho phép nó lại gần.

Đệ tử: Khi luyện bài công pháp thứ năm gia trì hình trụ giữa hai lòng bàn tay có một dòng khí rất mạnh?

Sư phụ: Gia trì là gia trì cực năng lượng đó, chính là các chủng công năng, nó đa số là công năng hình cầu, dạng cầu. Loại công năng này là nhiều nhất, công năng đó hàng nghìn hàng vạn [loại] không hết. Lòng bàn tay đối nhau như vậy là gia trì hình trụ, đã xuất ra giống như laser, nào là chương thủ lô. Giữa bàn tay sẽ có luồng khí rất mạnh mẽ, có người mẫn cảm, có người không mẫn cảm.

Đệ tử: Phó ý thức mà Ngài nói có phải là linh hồn vẫn nói lúc bình thường?

Sư phụ: Không được dùng loại danh từ quá khứ đó mà đưa vào đây, tôi là kết hợp khoa học nhân thể hiện nay và khoa học hiện nay mà giảng những điều này, giảng tới mức không thể rõ ràng hơn. Nào là ba hồn bảy phách, hoặc như thế nào như thế nào, rất chung chung. Lục phủ ngũ tạng của chư vị đều là hình tượng của bản thân chư vị; từng tế bào trên thân thể chư vị đều là hình tượng của bản thân chư vị; từng vi lập của công của chư vị đều là hình tượng của bản thân của chư vị. Họ nói nào là ba hồn bảy phách là chỉ về thứ gì, rất chung chung. Hơn nữa chư vị có chủ nguyên thần, phó nguyên thần của chư vị. Điều tôi vừa giảng cũng không phải là thứ gì mê tín. Khoa học hiện nay của chúng ta đã nhận thức được vấn đề đó rồi. Cắt lớp chuột bạch con, lấy tế bào của nó, cắt ra một miếng tế bào, dùng nào là truyền dẫn, sau khi tiếp thu được từ khoảng cách xa xôi hàng nghìn dặm, hình ảnh của tế bào hiển hiện ra chính là hình tượng của chuột bạch con đó, một tế bào. Đó không phải là tôi giảng huyền hoặc gì, hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển tới ngày nay có rất nhiều thứ chư vị cho rằng là mê tín, thì hiện nay đều đã được chứng thực là khoa học. Khoa học chưa phát triển tới bước đó hoặc là thứ chúng ta nhận thức được rồi nhưng chưa được phổ cập ra, thì không nhất định là nó không tồn tại.

Đệ tử: Trong khi Ngài giảng bài nhìn thấy phía trước có một vật hoa cúc màu vàng là đại biểu ý nghĩa gì?

Sư phụ: Điều chư vị nhìn thấy là từng cụm từng cụm ánh sáng màu vàng, chứ không phải hoa cúc. Bên trong ánh sáng màu vàng đó có sự ảo diệu, học viên này của chúng ta căn cơ rất khá.

Đệ tử: Con là một người công tác khoa học kỹ thuật từ nghìn dặm hữu duyên tới đây nghe Ngài truyền thụ Pháp Luân Đại Pháp, trong mấy lần nghe giảng con đều nhìn thấy Pháp thân của Ngài, trong tâm thật cao hứng, nhưng một lúc lại không còn nữa, có phải là kết quả của tâm hoan hỷ?

Sư phụ: Không phải. Có rất nhiều người trong khi mơ mơ màng màng đã vô tình nhìn thấy một vài cảnh tượng, vì sao lại không nhìn thấy nữa? Bởi vì khi chư vị nhìn thấy, tư tưởng chư vị hể ý thức được là tôi đã nhìn thấy rồi, tôi muốn nhìn kỹ một chút, liền biến mất. Hể chư vị muốn nhìn kỹ thì chính là đã động tới con mắt, bởi vì chư vị đã quen dùng mắt để nhìn các thứ. Khi chư vị dùng thiên mục nhìn các thứ một cách vô ý thức thì mở mắt hay nhắm mắt cũng như nhau. Có người quen nhắm mắt mà nhìn, có người quen mở mắt mà nhìn, cho nên chư vị muốn nhìn kỹ một chút thì con mắt đã động rồi. Chư vị hể động con mắt thì lại chạy theo dây thần kinh chứ không chạy theo đường thông đạo này, cho nên chư vị lại không nhìn thấy, chính là hiện nay chư vị vẫn chưa biết dùng.

Đệ tử: Những người khác nhau có phải là chỉ có thể tu tới những tầng thứ khác nhau?

Sư phụ: Đương nhiên điều này cũng không tuyệt đối. Tôi nói với mọi người rồi, họ có vấn đề Nhẫn, đó không phải điều tuyệt đối.

Đệ tử: Có thể đăng, tuyên truyền Pháp Luân Đại Pháp của Thầy trên tạp chí hải ngoại không?

Sư phụ: Hồng dương Pháp Luân Đại Pháp, mấy năm nay tôi không có chủ động làm việc như vậy, nhưng đều là học viên chủ động làm. Chúng ta ngay cả người viết bài đường

như cũng rất ít, trên báo chí cũng rất ít đăng. Lớp học của chúng ta tổ chức lớn như vậy, đều là mọi người đã tự thân thọ ích, cảm thấy Pháp Luân Đại Pháp tốt thì mới tới. Hôm nay tham gia một người, lần sau thì là một người nhà, tiếp lần sau nữa thì ngay cả họ hàng thân thích cũng dẫn tới, đều là như vậy mà bắt đầu đông lên. Bản thân mọi người cảm thấy tốt, tôi nói rằng điều đó có sức thuyết phục mạnh nhất, còn tốt hơn cả tuyên truyền kia. Đương nhiên tuyên truyền cũng là ắt không thể thiếu, trước kia có rất ít người giúp chúng ta làm việc này. Đương nhiên chủ động làm cũng là học viên của chúng ta tự mình làm, có thể làm.

Đệ tử: Nếu trong nhà con nuôi chó thì có thể luyện công trong nhà không?

Sư phụ: Những thứ này, rất dễ đắc linh khí. Đắc được linh khí thì nó sẽ hại người. Phật giáo quá khứ có câu, gọi là ‘bất sát bất dưỡng’. Chuyện này cũng đừng xem một cách tuyệt đối, tức là chúng ta có thể xử lý nó cho tốt như thế nào là được rồi.

Đệ tử: Một ngày nay dù cho con đi tới đâu cũng đều cảm thấy tiếng âm nhạc của Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Như vậy rất tốt, đây gọi là thiên nhĩ thông. Trên trời cũng đang nghe âm nhạc luyện công này.

Đệ tử: Không thể vẽ vạch và chú thích vào tập tài liệu phải không?

Sư phụ: Có một vài thứ tôi viết hoặc là tôi nói, mọi người đừng vạch lên. Đặc biệt là cuốn sách “Chuyên Pháp Luân” đó, chúng ta có rất nhiều người đã khai thiên mục nhìn thấy, nói rằng tỏa ra ánh kim, từng chữ đều là Pháp thân của tôi. Con người là có nghiệp lực, thân thể của những đệ tử chưa tu xuất thế gian pháp cũng không thuần tịnh, chur vị vạch lên một nét bút đen thui đó, bởi vì thân thể của chur vị còn chưa đạt được tịnh hóa cao độ. Từng nét bút đều là hình tượng của bản thân chur vị, đồng thời còn mang theo nghiệp lực.

Đệ tử: Con là một quân nhân, đôi khi trên đường công tác một hai tuần không thể luyện công, thì có thu hồi lại Pháp Luân không?

Sư phụ: Điều này thì không. Đó là vì công tác của chur vị. Tu luyện này, tu mới là thứ nhất, là chủ yếu nhất. Chẳng hạn chur vị là người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, có yêu cầu tâm tính bản thân một cách nghiêm khắc, bình thường chúng ta làm rất tốt, bởi vì công tác phải đi công tác một khoảng thời gian, Pháp Luân của chur vị, công của chur vị, không những sẽ không yếu đi mà còn đề cao lên. Vì sao? Bởi vì tôi đã giảng, công thực sự quyết định tầng thứ cao thấp của chur vị là tu mà ra, chứ không phải luyện mà ra. Chúng ta thông qua thủ pháp động tác mà luyện, chỉ bất quá là gia cường thứ hiện có đó, gia trì nó. Trước kia chúng ta cũng có không ít người đi công tác, hễ đi công tác là nửa tháng, trở về nhìn một cái thì công này lại còn tăng. Nói rằng tôi đi tới đâu cũng là một người tốt, đều dùng Pháp này để yêu cầu bản thân. Sau khi trở về luyện công nhiều hơn bổ sung lại là được.

Đệ tử: Những người từng tham gia chiến tranh có thể tu luyện không?

Sư phụ: Tại đây có một vấn đề thế này, trong tôn giáo quá khứ giảng, sau khi sát sinh đặc biệt là sau khi làm tổn hại mạng người thì rất khó tu luyện. Có một vài người từng trải qua những niên đại chiến tranh, còn có một vài người từng ra tiền tuyến, đối đãi với vấn đề này như thế nào? Tôi nói với mọi người rằng, điều chúng ta giảng là trừ bỏ tâm chấp trước của con người, đều là [do] người ta xuất phát từ nguyện vọng chủ quan của mình, là tự tư, tâm chấp trước trong xã hội người thường mà tạo thành việc sát sinh. [Còn] như tình huống chiến tranh này đều thuộc về biến hóa của thiên tượng, biến hóa của xã hội mang tới. Chur vị chỉ bất quá là một phần tử trong sự vận động biến hóa của thiên tượng, biến hóa của xã hội, nếu không có tác dụng của phần tử ấy, thì cũng không thể cấu thành loại biến hóa này

của thiên tượng. Cho nên vấn đề này mọi người phải phân tách nó ra, đó là hai chuyện khác nhau.

Đệ tử: Nghe nói tiểu thuyết thần thoại “Tây Du Ký” là một cuốn sách tu luyện?

Sư phụ: Cũng không phải là sách tu luyện nào hết, nó viết về một quá trình tu luyện rất sinh động. Câu chuyện này nói về chín chín tám mươi một nạn, gặp phải rất nhiều ma nạn, hình thái của ma nạn là khác nhau. Họ chính là tu luyện qua ma nạn với loại hình thái đó, mãi cho tới lúc cuối cùng họ chỉ thiếu một nạn cũng không được, một nạn đó còn phải bỏ sung vào, chính là ý nghĩa này.

Đệ tử: Người nam học xếp bằng thì có phải là cần phải xếp chân trái lên trước, chân phải lên sau không?

Sư phụ: Người nam đơn bàn chân trái ở trên, chân phải ở dưới; người nữ chân phải ở trên, chân trái ở dưới. Song bàn chính là từ mặt ngoài lấy chân ở phía dưới xếp lên trên thì chính là song bàn. Vì sao phải là chân trái của nam ở trên chân phải của nữ ở trên? Kết án cũng vậy, bởi vì nam thuộc về thể thuần dương; nữ thuộc về thể thuần âm. Luyện công phải chú trọng cân bằng âm dương, ức chế thuần âm hoặc thuần dương của chư vị, tăng cường âm và dương của chư vị, khiến âm dương cân bằng. Chẳng hạn chư vị là nữ có lợi cho việc phát huy [phần] dương của chư vị ức chế [phần] âm của chư vị, nó có một tác dụng như vậy.

Đệ tử: Nghe băng ghi âm giảng Pháp của Ngài, một hôm buổi sáng con nằm trên giường không mở mắt thì nghe thấy có người nói chuyện cạnh giường con, đột nhiên cảm thấy toàn thân nặng trĩu không thể cử động, tiếp đó xương hàm của con bị người ta dùng lực đè xuống, tỉnh dậy thì phát hiện thấy hóa ra miệng vốn ngậm không chặt tự nhiên lại khép lại được, sau đó người khác nhìn thấy cũng nói rằng xương hàm đã thấp đi?

Sư phụ: Đó là mấy Pháp thân đang điều chỉnh thân thể cho chư vị.

Đệ tử: Mỗi khi con đứng trước gương luyện công, nhắm mắt thường nhìn thấy bóng của mình trong gương một cách vô ý thức giống như âm bản của ảnh đen trắng?

Sư phụ: Thiên mục khi mới khai mở thì nhìn mọi thứ đều là đen trắng, nhìn trắng thì thành đen, nhìn đen thì thành trắng.

Đệ tử: Luyện tinh công xếp bằng khó nhẫn nhưng lại không muốn bỏ xuống, nhớ tới lời của Thầy có phải là thêm vào ý niệm không?

Sư phụ: Đó không phải là thêm ý niệm. Nhớ lại lời của Thầy tăng cường Nhẫn của chúng ta, muốn kiên trì, đó không được tính là ý niệm gì cả, là một phương diện của tinh tấn.

Đệ tử: Tại điểm luyện công học viên cũ nói rằng trên thân con có thứ gì đó?

Sư phụ: Không được nghe người ta nói lung tung. Có rất nhiều học viên sau khi khai thiên mục, tự tâm sinh ra ảo giác, hơn nữa họ còn không phân rõ phụ thể và hình tượng mang theo từ đời trước. Nhưng hình tượng đó cũng không nhất định là chủ nguyên thần của chư vị, còn có thể là hình tượng của phó nguyên thần, cho nên căn bản họ không phân rõ những sự việc này. Không được nghe một số học viên nói lung tung. Phân biệt không rõ mà nói lung tung thì chính là loạn Pháp.

Đệ tử: Đôi khi con gặp phải vấn đề khó không thể giải khai con nhìn vào ảnh của Thầy, lúc này ảnh của Thầy sẽ lấp lánh rung động, xung quanh Pháp Luân cũng lấp lánh rung động, mỗi lúc đó con lại chảy nước mắt, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn?

Sư phụ: Đó là một loại hiện tượng, đệ tử chân tu thì các loại hiện tượng đều sẽ gặp. Khích lệ chư vị tinh tấn.

Đệ tử: Chúng con có thể dùng tiêu chuẩn Chân – Thiện – Nhân để kiểm tra bất kỳ loại công pháp nào là chính Pháp hay tà pháp không?

Sư phụ: Đương nhiên là có thể. Đặc tính của vũ trụ chính là Chân – Thiện – Nhân không phải thứ riêng có của công [pháp] chúng ta. Đây chính là đặc tính của vũ trụ, chúng ta chiếu theo Chân – Thiện – Nhân mà tu. Không phù hợp với đặc tính Chân – Thiện – Nhân, không phù hợp với đặc tính của vũ trụ, thì đều là tà.

Đệ tử: Chỉ có khí cơ, nhưng con phải khắc khổ tu luyện thời gian bao lâu thì mới có thể hình thành Pháp Luân?

Sư phụ: Vậy thì phải xem bản thân chư vị có thể chịu khổ hay không thể chịu khổ, có hạ quyết tâm mà tu hay không. Nếu chư vị thực sự hạ quyết tâm, quyết tâm tu, chư vị thực sự đạt rồi, thực sự biết trước đây mình đã sai rồi, hơn nữa còn làm tốt hơn, thì tôi nghĩ rằng chưa biết chừng còn cấp Pháp Luân cho chư vị, điều đó đều có thể. Tức là những sự việc này không phải là tuyệt đối.

Đệ tử: Trên con đường tu luyện đã từng gặp phải rất nhiều ma nạn, người như vậy thông qua nỗ lực thì đều có thể tu luyện Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Pháp Luân Đại Pháp chỉ cần chư vị muốn tu có duyên phận, thì ai cũng đều có thể đến tu. Tại đây chúng tôi nhấn mạnh những người không muốn tu, thì chư vị đừng cố kéo họ tới, chẳng hạn người ta không thấy hứng thú, không tin chư vị lại cứ khẳng khẳng nói rằng đi thôi, khẳng khẳng kéo người ta vào học, tôi nói như vậy không được.

Đệ tử: Phụ thể đã theo con 28 năm, sau khi học Pháp Luân Đại Pháp tới nay chưa rời khỏi thì làm thế nào? Có thể tu thành chính quả không?

Sư phụ: Theo một thời gian lâu như vậy, chư vị cũng không đuổi nó đi. Mục đích chư vị học Pháp Luân Đại Pháp có phải là muốn đuổi nó đi? Chính là vì để đuổi nó mà tới học Pháp Luân Đại Pháp, đây là hữu cầu mà học. Pháp này truyền ra là để con người chân chính tu luyện, ngay cả mục đích điều chỉnh thân thể, trừ bệnh cho chư vị cũng đều là để chư vị tu luyện. Chư vị nói tôi chính là tới cầu trị bệnh, chúng tôi đều không thể làm những việc này cho chư vị. Tôi đây không phải là giảng khí công thông thường, mà đều là những thứ trên tầng thứ cao hơn. Bản thân hãy thử nghĩ xem mình đối đãi như thế nào, có một vài chuyện đều là vấn đề của bản thân. Đừng nói là 28 năm, 2800 năm cũng chỉ là việc trong nháy mắt.

Đệ tử: Vì sao lúc bình thường những chuyện về tâm tính thì có thể Nhân, tới khi ngủ nằm mơ thì lại không Nhân được?

Sư phụ: Chính là vẫn chưa chắc chắn, tu luyện chân chính là việc nghiêm túc phi thường. Chư vị nói trong người thường tôi vô ý hữu ý, nói chung là cứ tùy tùy tiện tiện, vậy thì chư vị nằm mơ sẽ không thể vượt quan được.

Đệ tử: Chủ động quan tâm giúp đỡ những đồng nghiệp, bạn bè xung quanh với vô vi mà Thầy giảng? Có mâu thuẫn hay không?

Sư phụ: Vẫn là câu nói đó, hiện tại bảo chư vị buông bỏ tất cả mọi việc hữu vi là điều không thể. Hiện tại chư vị cố gắng tự mình mà ngộ, tự mình mà làm, dần dần rất nhiều sự việc sẽ có thể buông bỏ được hết, từng chút một. Nhưng giúp đỡ những người xung quanh đặc Pháp lại là chuyện khác.

Đệ tử: Chuyển Đại Pháp Luân có ý nghĩa gì?

Sư phụ: Đó chính là chuyển Pháp Luân lớn. Lớn tới mức độ nào? Nói chung là Nó rất là lớn. Nếu tôi chính Pháp tại thiên thể lớn gần nào thì sẽ chuyển Pháp Luân lớn gần ấy.

Đệ tử: Mất âm dương mà người ta vẫn nói nhìn thấy ma quỷ, người đó đã khai thiên mục phải không?

Sư phụ: Nói chung tôi nói với mọi người rằng, chư vị nhìn thấy thứ mà người thường không nhìn thấy, chính là thiên mục của chư vị nhìn thấy. Đương nhiên đường thông chính của thiên mục này nằm tại đây, còn có người bình thường ở vị trí sơn căn mà nhìn cũng khá nhiều. Đương nhiên có những người cá biệt cũng có thể thông qua con mắt mà nhìn.

Đệ tử: Khi con ngồi đã tọa thân trên ngã về phía sau, hai chân vênh lên hầu như không thể ngồi vững được?

Sư phụ: Đây chính là chư vị giống như thông mạch mà tôi giảng, ngã về phía sau chính là mặt trước của thân thể chư vị đã thông tốt, mặt sau chưa thông tốt thì sẽ cảm thấy trĩu xuống. Nếu thông tốt rồi thì thân thể sẽ cất lên, sẽ có cảm giác sắp bay lên.

Đệ tử: Luyện công phải chuyên nhất có một vấn đề con chưa rõ, người luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể bảo trì một số sở thích sinh hoạt vốn có không?

Sư phụ: Hiện tại chư vị có thể làm như vậy, nói rằng hôm nay khiến chư vị ngay lập tức buông bỏ hết tất tình lục dục, chư vị có làm được không? Căn bản là không làm được. Bởi vì có một số trong quan niệm của chư vị đều đã hình thành trạng thái tự nhiên rồi, cho nên chư vị cũng không thể ngộ, thể nghiệm được cái tâm thái không tốt đó của mình, chính là nói mọi người trong quá trình tu luyện, chư vị phải nghiêm khắc yêu cầu bản thân, dần dần loại bỏ đi các chủng tâm chấp trước, sẽ dần dần đề cao lên trên, lúc đó ngay cả câu hỏi mà chư vị nêu ra khi nghĩ đến chư vị cũng sẽ đổ mặt.

Đệ tử: Pháp Luân Đại Pháp từng cứu vớt nhân loại trong những thời kỳ khác nhau khi nhân loại gặp phải kiếp nạn phải không?

Sư phụ: Tôi giảng một đạo lý như thế này, nói rằng nhân loại tới thời kỳ nguy hiểm cũng vậy, hoặc là có kiếp nạn cũng vậy, mặc dù chúng tôi không giảng về nó, nhưng chúng tôi cũng đã nhìn thấy, nhân loại không thể cứ để đạo đức trượt dốc mãi như thế này, trượt dốc tiếp nữa thì đương nhiên sẽ nguy hiểm. Vậy thì sự việc mà hôm nay chúng ta làm này, mọi người thử nghĩ xem, truyền công lên cao tăng vốn dĩ chính là độ nhân. Thế nào gọi là cứu vớt nhân loại làm việc tốt? Tôi cố gắng hết khả năng của mình làm việc của tôi. Sự việc chư vị hỏi quá cao, không thể cho biết.

Đệ tử: Chỗ khác biệt giữa Nhân và người ba phải là ở đâu?

Sư phụ: Người ba phải thì hiểu như thế nào? Tiêu chuẩn mà chư vị vạch ra cho họ là gì? Chẳng hạn người đó ở trong hoàn cảnh phức tạp, nếu quản ai đó một chút thì đều sẽ bị công kích, thấy được đều là như vậy, cũng không có cách nào, chỉ bằng thỏa hiệp cầu toàn. Là một người thường, không muốn châm lửa đốt mình, tôi nghĩ rằng người này cũng không hẳn là như người ba phải mà chư vị nói. Chẳng hạn có năng lực đó mà không quản, thì tôi nói rằng đó mới là người ba phải. Còn Nhân mà chúng tôi giảng, là Nhân các chủng dục vọng tâm chấp trước của bản thân chư vị, ít mang lại phiền não không cần thiết cho chư vị, đó cũng không phải là ba phải gì cả.

Đệ tử: Nếu gặp nguy hiểm tới tính mạng?

Sư phụ: Nếu chư vị là người tu luyện chân chính, thì khi an bài con đường tu luyện cho chư vị sau này sẽ không an bài cho chư vị những thứ này. Tất cả mọi chuyện đều có quan hệ nhân duyên, không phải tồn tại ngẫu nhiên, [nếu] không an bài nó cho chư vị, chư vị sẽ không gặp phải. Nó có quan hệ gì với việc tu luyện của chư vị? Những thứ không có quan hệ với tu luyện của chư vị, chúng tôi đều gắng hết mức không an bài. Thực sự giết chư vị rồi thì chư vị còn có thể tu luyện không? Nhưng có một điểm, người thường mà không thể tu luyện, hoặc là họ là người không nỗ lực, người mà ba ngày đánh cá thì hai ngày phơi lưới, người mà cũng không nghiêm khắc chiếu theo Pháp yêu cầu bản thân, người như vậy

thì cũng không phải là người tu luyện, vậy thì người thường gặp phải chuyện gì thì họ vẫn phải gặp phải chuyện đó thôi, họ chính là người thường.

Đệ tử: Khi tâm tình bất ổn thì có thể luyện công không?

Sư phụ: Khi tâm tình không tốt thì không được luyện công. Chư vị cũng không thể nhập tĩnh, chư vị ở đó giận sôi sùng sục, chư vị có làm được Nhẫn của Chân – Thiện – Nhẫn đó không? Chư vị cũng không làm được? Chư vị luyện nó làm gì? Có phải vậy không? Nhẫn không phải là tức giận rồi thì mới nhẫn, mà là căn bản không tức giận.

Đệ tử: Tư duy của người khác tiến nhập vào đầu não con khiến con không thể nhập tĩnh, thậm chí ngủ cũng ngủ không ngon giấc, con không biết đây có phải là chuyện tốt hay không?

Sư phụ: Có một chủng công năng, có thể biết được tư tưởng của người khác, cũng gọi là tha tâm thông. Chẳng hạn chư vị có thể biết được tư tưởng của người khác, vốn dĩ là chuyện tốt, nhưng phải giữ vững được bản thân. Trong đầu não của con người hiện nay chuyện xấu nào cũng nghĩ tới, thậm chí không quen biết chư vị, vừa gặp mặt chư vị đã không nghĩ điều tốt về chư vị. Cho nên chư vị cố gắng đừng quản những sự việc đó. Cũng giống như tôi hôm nay ngồi tại đây, tôi thật lòng kiên trì giảng cho mọi người đến thế, trong hội trường có những người phát xuất ra những tư tưởng gì cũng có, tôi căn bản là không đi cảm thụ những thứ đó của chư vị.

Đệ tử: Khi con đang luyện Thần Thông Gia Trì Pháp, đôi khi có một vài đồ ngọt rơi vào trong miệng không biết là vật gì?

Sư phụ: Đó chính là khi chu thiên của chư vị vận chuyển từ trong mạch sẽ chảy ra các thứ, [là] thứ mà chư vị cảm nhận được. Không phải đều như vậy, trạng thái của mỗi người là khác nhau.

Đệ tử: Nhắm mắt lại hể hơi nhập tĩnh thì giống như nằm mơ, trong đại não xuất hiện một cảnh hoặc người khá cố định, cố đại hay hiện đại đều có thì có phải là ảo giác không?

Sư phụ: Đó cũng không phải là ảo giác, chính là nguyên nhân thiên mục của chư vị tạo thành.

Đệ tử: Tâm chấp trước của con người có phải là một kiểu tư duy theo thói quen?

Sư phụ: Đối với người thường bình thường mà nói thì đã hình thành tự nhiên rồi. Nói chung là hể mở miệng là lợi ích cá nhân, đầu óc hể động thì lại là lợi ích cá nhân, đều đã hình thành tự nhiên rồi. Nhưng nó cũng không phải là thứ đến từ tiên thiên, đó là thứ hình thành hậu thiên, thứ không tốt này nhiều rồi, sẽ dần dần khiến mình biến thành một [người] tư tưởng phức tạp.

Đệ tử: Trước đây con luyện công pháp khác, một hôm đang đọc tạp chí “Khoa học và khí công” nhìn thấy bức ảnh của Thầy liên sinh ra một cảm giác rất vui vẻ, đột nhiên có một thứ gì đó từ [huyệt] Bách Hội tiến nhập vào trong não, thế là liền chuyển sang học Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Chính là nói căn cơ của chư vị rất tốt, có duyên đặc Đại Pháp. Chư vị hể có hảo cảm, muốn học, vậy thì liền giúp chư vị, Pháp Luân của tôi ở đâu cũng có.

Đệ tử: Màu nền của sách vở và băng đĩa của Pháp Luân Đại Pháp vì sao đều là màu xanh lam?

Sư phụ: Điều này thì cũng không có nguyên nhân đặc thù gì, bởi vì dùng mắt của người thường mà nhìn vũ trụ, sẽ phát hiện bầu trời là màu lam thẫm, màu lam lam, cho nên chúng tôi bèn dùng tầng ý nghĩa đó. Bởi vì Pháp Luân Đại Pháp vốn là chiếu theo đặc tính của vũ trụ mà luyện, chiếu theo nguyên lý diễn hóa của vũ trụ mà luyện, là thứ lớn như thế. Chúng

tôi bèn biểu hiện ý nghĩa về màu sắc của vũ trụ như vậy. Nhưng mà cũng không phải tuyệt đối, bởi vì màu sắc này dùng mắt thịt nhìn thì là như vậy, không gian này thì là như thế này, không gian khác lại không phải như thế nữa; hơn nữa nó còn có sự biến hóa thành màu sắc khác.

Đệ tử: Sau khi luyện Thần Thông Gia Trì Pháp kết ấn, đôi khi đã thủ ấn lại một lần như lúc bắt đầu luyện công hay làm một số động tác khác?

Sư phụ: Như vậy thì không đúng. Đã lại một lần nữa cho chư vị, ý nghĩa đó là chư vị hãy nhìn xem, đó không phải là tà, ngay sau đó lại mang thứ tà tới cho chư vị. Mọi người nhất định phải ghi nhớ, chư vị phải tự mình tu luyện một cách minh minh bạch bạch. Lời này tôi nói đều rất nặng, tôi mang theo công rất mạnh đánh vào trong não chư vị, thế mà có người họ đúng là không được, họ không thể buông bỏ chút tâm hoan hỷ đó. Hễ xuất hiện một loại cơ nào đó dẫn động họ luyện, ái chà, tâm hoan hỷ lập tức nổi lên, cao hứng lên, họ liền thuận theo đó mà luyện. Đó là chư vị luyện một cách minh minh bạch bạch sao? Là chư vị muốn luyện một cách chủ quan sao? Chư vị luyện cho ai? Ai luyện công người đó đắc công vấn đề này là vấn đề nghiêm trọng nhường nào!

Đệ tử: Thầy nhấn mạnh luyện công tập thể có phải là vì để tránh tà ma can nhiễu?

Sư phụ: Không phải. Chư vị có Pháp thân của tôi, có Pháp Luân đều đang quản chư vị, chỉ là nói cái ý này. Chúng ta luyện công tập thể là để khi mọi người gặp phải vấn đề gì thì có thể chia sẻ với nhau, cùng nhau thảo luận, có thể đề cao tốt hơn nữa, là vì mục đích đó.

Đệ tử: Bình thường khi luyện công ở nhà tâm tính con khá bình tĩnh, cũng có một số ít những tin tức bất hảo can nhiễu tới tâm của con. Một năm nay vẫn luôn mong mỗi được gặp Thầy.....Thưa Thầy con nghĩ có phải là con có hiện tượng linh thể [tàng] thấp phụ thể?

Sư phụ: Luyện Pháp Luân Đại Pháp thì ở đâu ra linh thể [tàng] thấp phụ thể? Là duyên phận đời trước tạo nên. Chư vị không học Đại Pháp, chỉ muốn gặp tôi, đó lại là chấp trước, cho nên đã kéo dài hơn một năm mà vẫn không ngộ.

Đệ tử: Đôi khi nằm trên giường đột nhiên toàn thân tê dại như có người đè chân tay xuống không thể nhúc nhích được?

Sư phụ: Chúng ta có rất nhiều người luyện công sẽ xuất hiện tay đường như không thể động đậy được, thân thể không thể động đậy được, hiện tượng này cũng là một hiện tượng tốt mà rất phức tạp. Người ta luyện công sẽ xuất hiện trạng thái này, có một loại công gọi là định công, cũng có thể khiến bản thân cảm thụ được. Cho nên chúng ta có người đột nhiên cảm thấy tay không thể động được, đó là một loại hiện tượng. Còn có một loại hiện tượng nữa chính là chủ nguyên thân đã ly thể. Còn có khi Sư phụ điều chỉnh thân thể cho chư vị có lúc cũng sẽ khiến chư vị định lại.

Đệ tử: Vì để nhập tĩnh liền niệm tên của Thầy?

Sư phụ: Tôi đã giảng nguyên nhân không thể nhập tĩnh. Niệm tên, có thể tốt hơn chút, cũng chỉ khởi được tác dụng một niệm thay vạn niệm. Muốn thanh tịnh một cách căn bản thì phải trừ bỏ tâm chấp trước thì mới có thể đạt được.

Đệ tử: Đạo lý Chân – Thiện – Nhân mà Thầy giảng và đạo lý trong “Kinh Thánh” của Thiên Chúa giáo của chúng con là khác vô đồng chất, đây là cảm thụ của con, cho nên con vừa tín phụng Giê-su Ki-tô vừa làm theo Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Cho phép chư vị có một quá trình nhận thức về Đại Pháp, sau này chư vị minh bạch rồi hãy nói.

Đệ tử: Trong khi luyện công nhìn thấy có thứ gì đó làm hại bản thân mình thì gọi lớn tên của Thầy?

Sư phụ: Đúng vậy, là làm như vậy. Trong khi luyện công phát hiện có thứ gì đó đáng sợ thì chư vị có thể kêu tên của tôi, chẳng qua chư vị không kêu thì nó cũng không làm hại chư vị được. Kêu tên bản thân nó cũng là vấn đề tin hay không tin vào Đại Pháp và Sư phụ. Kỳ thực Pháp thân vẫn luôn trông chừng.

Đệ tử: Lần này sau khi con học tập Pháp Luân Đại Pháp tại Quảng Châu trở về sẽ tổ chức những người ở quê nhà cùng nhau luyện có được không?

Sư phụ: Đương nhiên là có thể. Chư vị có thể tổ chức cho mọi người tại quê nhà học, nếu người học nhiều lên, nắm vững được tốt rồi, chư vị còn có thể tổ chức mọi người thành lập một điểm luyện công. Hồng Pháp chính là độ nhân.

Lời kết

Pháp này đến hôm nay chúng tôi đã giảng xong toàn bộ rồi. Nhiều hơn nữa có thể giảng không? Phân ra mà giảng thì vẫn có thể giảng, tôi ngồi ở đây giảng một năm cũng có thể giảng, nhưng lại không tốt cho tu luyện của chúng ta sau này. Có rất nhiều vấn đề phải dựa vào mọi người mà ngộ, vấn đề cụ thể tôi cũng không thể giảng cho chư vị. Vấn đề cụ thể tôi cũng giảng cho chư vị rồi, thì chư vị còn ngộ gì nữa? Chư vị thực hiện gì nữa? Cơ hội, hoàn cảnh tu luyện của chư vị cũng không còn nữa, điều kiện cũng không còn nữa, cho nên mọi người gặp phải vấn đề cụ thể thì phải tuân theo Pháp này mà làm, làm thế nào cho tốt. Những điều tôi cần giảng cho mọi người thì về cơ bản đều đã giảng ra rồi, còn có thể tham khảo bằng ghi âm tôi giảng bài ở những lớp học khác. Thời gian mười buổi học này, tôi đã giảng cho mọi người rất nhiều thứ. Tại lớp học này tôi có chịu trách nhiệm với mọi người hay không, mọi người tự có công luận, những vấn đề này tôi cũng không giảng nữa. Lớp học của chúng ta nhìn chung tôi cho rằng tốt đẹp phi thường, có thủy có chung, hơn nữa cuối cùng chúng ta đã kết thúc nó một cách viên mãn.

Mọi người xa xôi nghìn dặm từ nơi khác gấp rút tới đây đã tới hơn 3.000 người, xa nhất là Hắc Long Giang, Tân Cương, từ nơi cách bốn – năm nghìn km, hơn tám nghìn dặm vội đến đây. Đường xa xa xôi, mọi người đã chịu khổ rất nhiều, thậm chí có một số người chỉ phí không đủ, hàng ngày ăn mỳ ăn liền, gạo lương khô cũng có. Vì điều gì đây? Mọi người tới đây, chính là vì để học Pháp này, đắc Pháp này, phải không? Cho nên mọi người cũng biết Pháp này trân quý. Đương nhiên trong mười buổi học này, tôi đã cố gắng thỏa mãn yêu cầu của mọi người, cố gắng cung cấp thuận tiện cho mọi người, tôi cũng cố gắng giảng cho mọi người nhiều hơn, giảng Nó cho thấu, để mọi người có thể hiểu được, sau này tu luyện có Pháp có thể dựa vào. Cũng tức là, trong mười buổi học này mọi người đang nhìn vào tôi, tôi đang dẫn dắt mọi người lên cao tầng cũng vậy, tịnh hóa thân thể cho mọi người cũng vậy, vậy thì mục đích, là để sau này mọi người có thể tu luyện. Cũng tức là, sau khi mười buổi học qua đi rồi thì phải xem mọi người. Có thể tu hay không? Có thể được hay không? Vậy thì lại hoàn toàn phải trông ở chư vị. Nhưng mà chúng tôi giảng, đã là ngồi tại đây rồi, mọi người đều là duyên phận. Tôi nghĩ rằng, không ngại chư vị trở về hãy bỏ ra một phen công phu, xem xem sẽ thế nào. Có thể kiên trì thì chư vị hãy kiên trì vững, tiếp tục tu. Phó xuất bao nhiêu sẽ đắc được bấy nhiêu, đó là chắc chắn.

Chúng ta có rất nhiều kinh nghiệm, rất nhiều học viên có rất nhiều thể hội tu luyện tự thân của mình, tôi nghĩ cũng đủ để cung cấp cho chúng ta rất nhiều kinh nghiệm và các bài học. Tóm lại một câu, chính là hôm nay chúng ta ngồi đây không thể lãng phí tám ngày, mười ngày này hoặc thời gian lâu hơn một cách vô ích. Con người muốn thật sự đắc được điều chân chính quả là rất khó, hề đắc được rồi mà không trân quý Nó, tương lai hối hận cũng không kịp. Người Trung Quốc có câu gọi là “Qua thôn này rồi thì không còn nhà trọ

nữa”, có phải vậy không? Chính là chúng ta thông qua giảng bài mọi người có thể đều đã cảm thụ được, không có một hòa thượng hoặc một người tu đạo nào giảng bài như tôi. Ở nước ta, tôi nói rằng chân chính dẫn dắt người lên cao tầng, giảng những Pháp tại tầng thứ cao hơn này, chỉ có một mình cá nhân tôi đang làm, toàn thế giới cũng chỉ có tôi đang làm. Nhưng mà bất kể như thế nào, mục đích chính là có thể khiến mọi người trong một thời kỳ lịch sử như thế này, trong một hoàn cảnh nhân tâm rất phức tạp như thế này có thể đắc chính Pháp, có thể thật sự đạt được đề cao, thật sự có thể đạt được tu luyện. Dù cho chư vị không tu luyện, thì chư vị từ lớp học này trở đi, chư vị cũng biết làm một người tốt, tôi tin sẽ như vậy.

Rất nhiều học viên nói với tôi, thưa Thầy sau khi con nghe xong mấy bài giảng của Ngài, thế giới quan của con đều đã phát sinh chuyển biến. Là như vậy, hiện nay con người trong đại trào lưu, trong dòng chảy lớn đã coi thứ sai lầm thành thứ đúng đắn; coi thứ xấu thành thứ tốt; coi ác thành thiện, đều đã hình thành quan niệm. Khi người ta đều đang chấp trước, truy cầu trong dòng chảy lớn như vậy, khi tôi lập tức giảng những nhận thức hoàn toàn khác với quan niệm của chư vị, có rất nhiều học viên mới, bắt đầu tiếp thụ thì họ cũng biết là tốt, nhưng không nhất định là ngay lập tức có thể lý giải, nói một cách thật rõ ràng được. Sau này chư vị còn phải không ngừng tăng cường mà học, mà luyện, mà nghe, thì chư vị mới có thể từng bước lý giải, làm sâu thêm nhận thức. Cho nên tôi cũng hy vọng mọi người sau khi nghe xong bài giảng này thì đừng có thứ gì cũng quên hết, trở về phải đọc sách cho nhiều, nghe băng ghi âm cho nhiều, mới có thể khiến chư vị không ngừng đạt được đề cao.

Tôi không muốn giảng nhiều nữa. Cuối cùng tặng cho mọi người một câu, trong quá trình chư vị tu luyện về sau, nếu khi chư vị cảm thấy rất khó Nhẫn, nếu khi chư vị cảm thấy không thể được nữa, chư vị hãy nghĩ tới câu này của tôi, là câu gì? Chính là ‘Nan hành năng hành; nan Nhẫn năng Nhẫn’. Hy vọng mọi người đều có thể trong tu luyện Đại Pháp viên mãn công thành!

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: http://gb.falundafa.org/chigb/fajie_6.htm

Dịch ngày: 18-9-2016. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.